

ဝုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရှင်မြတ်နိုး

စံမြန်းသိမ်းပိုက်စေခဲ့သော

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)
ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ်(၂)၊
ချွန်း(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်းနှင့်အစိုးပုံနှိပ်သူ - ဦးကျင်ရင် (မြ-၁၀၀၉၈)
(ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ်-၁၇၉၊ ၃၁လမ်း၊ (၁၁)ရပ်ကွက်
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ။
အုပ်ချုပ် - ၅၀၀ အုပ်
တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်
ဖြန့်ချိရေး - ဖိုးလပြည့်စာပေ
အမှတ်-၂၂၃၊ ၃လွှာ၊ ၃၁-လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
စုန်း - ၀၉ ၅၁၆၃၇၆၄၊ ၀၉-၅၀၇၈၇၉၄

BURMESE
CLASSIC

ရက်စွဲ-၈၃

ရှင်မြတ်နိုး

စံပြနိဒါန်းစာပေ/ရှင်မြတ်နိုး၊ ရန်ကုန်။

ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၁၂။

(၂၀၈)စာ၊ ၁၂ စင်တီမီတာ x ၁၇-၇ စင်တီမီတာ

(၁) စံပြနိဒါန်းစာပေ

အခန်း (၁)

မြညက်သာရဲ့ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေက ဒေါသတွေစုပုံ၍
ထော်လန်လန်ကြီးဖြစ်နေသည်။

ကောင်းဆိုတဲ့ ကောင်းကင်ယံကြောင့်ပဲ။ သူမသွားလေရာ
နောက်ကနေ တကောက်ကောက်လိုက်နေတတ်တာကို မကြိုက်
ဆုံးပင်။ ဒေါသတွေလည်း ခေါင်းပေါ်ကနေ မီးတောက်တွေ
ထတောက်မတတ် ပေါက်ကွဲတော့မယ်။

သူ့ကို မြညက်သာရဲ့မိဘတွေက အပ်ထားခဲ့တယ်ဆိုပြီး
ညက်ရဲ့လွတ်လပ်ခွင့်တွေကို ထိပါးတာမျိုးတော့ လုံးဝ လက်မခံနိုင်
ပါဘူး။

နဂိုထဲက ကောင်းနှင့်ညက်က မတည့်ကြ။

ငယ်စဉ်လေးကတည်းက ရန်ဘက်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ညက်က နိုင်တာပါ။

အေးစက်စက် မလှုပ်တလှုပ် တစ်ယောက်ထဲ နေထိုင်
ထုတ်တဲ့ ကောင်းကင်ယံကို မြညက်သာ အမြင်ကတ်ကတ်နှင့်
ဩဇာမှာ ရှာတတ်တာ မြညက်သာရဲ့အကျင့်စရိုက် ဖြစ်နေသည်။

“မြညက်သာ”

“ဘာလဲ”

“မင်းအပြင်တွေ ထွက်တာအရမ်းလွန်နေပြီထင်တယ်၊ ကိုယ့်
ပြောထားတယ်နော်၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း ဟိုအကြောင်းပြ 3
အကြောင်းပြထွက်နေတာ ခွင့်မပြုနိုင်တော့ဘူး”

“ကောင်း”

“ပြော”

“ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ အဓိပ္ပါယ်မရှိ စည်းကမ်းတွေထုတ်ပြီး
တားဆီးပိတ်ပင်နေရတာလဲလို့”

သူမ တကယ့်ပဲ ဒေါသသံတွေအထွတ်အထိပ်ရောက်နေပြီး
ကောင်းမျက်နှာကို စူးစူးရှဲရှဲ ကြည့်ပစ်ရင်း လက်နှစ်ဖက်ကလည်း
ခါးမှာထောက်ထားသည်။

ကောင်းစုတ် ရှင်လာပြီးပါဝါတွေ အာဏာတွေ ပြနေတာ
မဟုတ်လား။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်က ဘယ်သူလဲ ဒရိုင်ဘာရဲ့သားကများ ရာရာစစ။

“အန်ကယ်၊ မမကန့် အန်တီ ဒေစီတို့က မင်းကိုစောင့်ရှောက်
ပေးဖို့ ကိုယ့်ကိုအပ်ထားလို့ပဲညက် ... ရှေ့နေကြီးဦးပေါ်ထွန်းကိုယ်
တိုင် စာချုပ်စာတမ်းတွေလုပ်ပြီး မင်းမိဘတွေက အပ်ထားခဲ့တယ်
လေ၊ မင်းလည်းသဘောတူလက်ခံခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ဖေဖေနဲ့မေမေက နောက်ဆုံးအချိန်
ရောက်နေပြီ၊ ကျွန်မက ဘယ်လိုလက်မခံနိုင်ပါဘူးလို့ ငြင်းမလဲ၊
မလွဲသာမရှောင်သာလို့ လက်ခံလိုက်ရတာ ရှင်အသိဆုံးနော်”

ဟုတ်တယ်လေ ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး မိဘတွေဒဏ်ရာ
တွေ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရ၍ လူလောကကြီးထဲကနေ ထွက်ခွာကြရ
တော့မယ့်အချိန်။

ညက် ဘယ်လိုငြင်းမလဲ။

ဖေဖေရော မေမေရော မိဘမဲ့ကောင်းကင်ယံအား ဒရိုင်ဘာ
တစ်ယောက်ရဲ့သားဖြစ်ပေမယ့် ကောက်ယူမွေးစားထားခဲ့၍ ပညာ
တတ်ကြီးဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထား
ခဲ့သည်။

ဆိုအချိန်က ကောင်းနှင့်ညက်က အသက်တူရွယ်တူ ဆယ့်
သုံးနှစ်သားအရွယ်တွေ။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ဒရိုင်ဘာကြီးသေဆုံးတော့ ကျန်ခဲ့တဲ့ကောင်းကို မွေးစားထားခဲ့ကြ၏။ ညက်က ကန့်ကွက်ခဲ့ပေမယ့် ဒရိုင်ဘာကြီး ဦးကောင်းက ကျေးဇူးရှိတယ်ဆိုပြီး သားအဖြစ် တရားဝင်စာချုပ်စာတမ်းနှင့် မွေးစားကြသည်။

“ကောင်းက သမီးညက်ရဲ့အစ်ကိုဖြစ်သွားပြီ၊ ပြဿနာရှာမနေနဲ့တော့ သင့်မြတ်အောင် နေကြရမယ်”

“မနေပါဘူး၊ ဒရိုင်ဘာသားကိုများ ဘာအစ်ကိုလဲ ... အဆင့်အတန်းချင်းကတူလို့လား”

“မြညက်သာ ... ပြောလေ ကဲလေပါလား၊ အခုကောင်းက ဖေဖေတို့သားဖြစ်သွားပြီ၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်လို သတ်မှတ်ရမယ်၊ ညက် မငယ်တော့ဘူးနော်”

သူမကတော့ အရင်ကအတိုင်းပဲ ပြဿနာရှာချင်ရှာတယ်။ အနိုင်ကျင့်ချင်လည်းကျင့်တယ်။

ဂရုမစိုက်ပါဘူး။

မျက်နှာထားတည်တည် အေးစက်စက်။

လူကြီးလိုလို ဘာလိုလို ပဲပေးနေတာပဲ။

“မင်းအခန်းထဲ ပြန်ဝင်ပါညက်”

“မဝင်ဘူးဆိုရင်ရော”

စိုးလပြည့်စာပေ

“မင်းထွက်ရဲထွက်ကြည့်လေ ...”

လေသံက ဆရာကြီးလေသံ။

ကျန်မထွက်သွားတော့ ရှင် ဘာလုပ်မလဲ။

အရင်ကတော့ မိဘတွေကလည်း ကွယ်လွန်ကာစ သူမလည်း ပြဿနာမတက်လိုသေး၍ ညက်အပြင်ထွက်လျှင် ကောင်းက နောက်မှ ထက်ချပ်မကွာ လိုက်နေတတ်သည်။

အမြင် ကတ်လိုက်တာ တဖြည်းဖြည်းနှင့်လွန်လာ၍ ညက်သည်းမခံနိုင်တော့။ အဝတ်အစားတွေလဲပြီးပြီ၊ အလှအပတွေလည်း ပြင်ထားတာ သူငယ်ချင်းချိုဝေ့နွယ်ရဲ့ မွေးနေ့ကိုသွားမလို့။

သူက ချိုဝေ့နွယ်ကို ကြည့်မရ။

မျက်စိ နောက်သည်တဲ့။

သူနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ...

ညက် သူငယ်ချင်းဟာကို။

သူငယ်ချင်းကအစ လိုက်ပြီး ဗိတ်ပင်တားဆီးနေသည်။

“မင်းဝတ်စားပြင်ဆင်ထားတာက ကြည့်ဦး ... သွားမှာက

ညွှဲ ... ဖြစ်သင့်လား မြညက်သာ”

“ဒီမှာ”

“မင်းအပေါ် ပြန်တက်ပါ”

စိုးလပြည့်စာပေ

“ကျွန်မ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်တယ်၊ ကလေးလည်း
မဟုတ်ဘူး၊ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးပြီလေ”

“မင်းဘယ်အရွယ်ပဲရောက်ရောက် ကိုယ်စောင့်ရှောက်နေရ
မှာပဲ ... မင်းအိမ်ထောင်ပြုတဲ့အထိ၊ အဘွားကြီး ဖြစ်တဲ့အထိ”

“ဘာရှင်”

“မင်းအပေါ်တက်တော့ ညဥ့်တွေ မင်းတက်လို့မရဘူး ...
ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ မှတ်ထားပါ”

“ကျွန်မသွားရမယ် မသွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း
ရဲ့မွေးနေ့”

“မရဘူး”

“ရှင် ... ”

“ပြန်တက်”

မြညက်သာ နှုတ်ခမ်း ဘယ်လောက်ပဲစုထောင်နေပါစေ။
မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ဒေါသပေါက်ကွဲလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။

ပြင်ဆင်ထားတာလည်း ကြည့်ဦး။

မိတ်ကပ်တွေ လိမ်းချယ်ထားပြီး နှုတ်ခမ်းက နီနီရဲရဲ။

ညက်ကို အမုန်းခံ၍ သူတားဆီးပစ်ရမည်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ သွားမှာနော် ... မသွားလို့မဖြစ်ဘူးလို့ပြောထားပြီး

စိုးလပြည့်စာပေ

ပြီ၊ သွားမှာပဲ ... ရှင့်အမိန့်ကို မနာခံနိုင်ဘူး”

“မင်းသွားလေ ... ငါက အမိန့်ပေးနေတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်း
အတွက်ပြောနေတာကွ”

သူမ နားမထောင်နိုင်။

ဒီတိုက်က ဘယ်သူတိုက်လဲ။

သူက ကပ်ရပ်နေပြီးတော့များ။

ညက် မျက်စောင်းလေးတစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်ပြီး အပြင်ကို
ထွက်လာခဲ့သည်။

နားမထောင်နိုင်ဘူး။ နေရာတကာ ဆရာလုပ်နေသည်။

“သွားမှာပဲ ... ရှင့်အမိန့်ကို နာခံဖို့ ကျွန်မလူဖြစ်နေတာမှ
မဟုတ်တာ၊ အရမ်းပဲများနေတယ်”

သူမ ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်လာတော့ စိတ်ထဲမှာ
တစ်မျိုးပဲ။

မလုံခြုံသလိုလို ဘယ်နေရာပဲသွားသွား ညက်က အတင်း
အကြပ်သွားဖို့ ပြင်လျှင် သူလိုက်ဖို့နေကျ။

“ရှင်က ကျွန်မကို ဥပက္ခာပြုလိုက်တယ်ဧါလေ၊ ကောင်း
တယ် ... အရမ်းကောင်းတယ်၊ ကျွန်မအပေါ်မှာ အုပ်စိုးနေတဲ့ရှင့်ရဲ့
အရိပ်မဲကြီးကို ဖယ်ရှားပစ်ချင်တာလေ”

စိုးလပြည့်စာပေ

သူမ နှုတ်ခမ်းလေး တလှုပ်လှုပ် ပွစိပွစိပြောနေရင်း ကား
ကိုမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ဝေ့ကို သူကကြည့်မရ။

မင်း လုံးဝ မပေါင်းသင့်ဘူးတဲ့။

ဘာဆိုလဲ ဝေ့က ခပ်လန်းလန်းလေးနေတတ်တာပါ။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ညက်နှင့်သူငယ်တန်းထဲက ကျောင်းနေ
ဘက်။

ဒါကို သူသိသိကြီးနှင့်။

သူမရောက်သွားတော့ မွေးနေ့ပွဲက စတင်နေပြီဖြစ်သည်။

“ဟယ် ... ယောက်မ ကြာလိုက်တာ၊ ညက်ကိုစောင့်နေ
တာ သိလား ... ဘာလဲ အစ်ကိုတော်က တင်းကြပ်တဲ့စည်းကမ်း
တွေ ချမှတ်ပြီး တားဆီးနေလို့လား”

ဝေ့နှင့်ညက်က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်၍ တစ်ယောက်
အကြောင်းတစ်ယောက်သိနေသည်။

ကောင်းအကြောင်းလည်း သိတယ်။

မွေးစားသားဆိုတာလေ ... ကောင်းကသာ ဝေ့ကိုကြည့်မရ
တာပါ။

ဝေ့ကတော့ ကောင်းကို ကြိုတ်ပိုးနေသူ။

စိုးလပြည့်စာပေ

“ညက်အစ်ကိုက တကယ်ပဲဟယ် ... အရမ်းယောက်ျားပီသ
ပြီး ချောတယ်၊ ခန့်ချောကြီး ယောင်းမ ...”

“တော်စမ်းပါဝေ ... အလကားပါ၊ ဖေဖေတို့က အပ်ထားခဲ့
တယ်ဆိုပြီး လိုက်ပိတ်ပင်တားဆီးနေတယ် ... အခုလည်း ညက်
အတင်းထွက်လာတာ”

“ကောင်း လိုက်မလာဘူးလား”

“မလိုက်ဘူး၊ ဝေ့ကသာ ကောင်း ... ကောင်း ... ဖြစ်နေ
တာ၊ သူက ဝေ့ကို ကြည့်မရဘူး”

“အဲဒါအချစ်ပဲ ညက်”

“ဘာပြောတယ်”

“အချစ်က အမုန်းနဲ့ပဲ စတာ၊ တစ်နေ့နေ့တော့ အချစ်တွေ
စုပုံရောက်ရှိလာတော့မှာ သေချာတယ် ယောက်မရဲ့”

“သေလိုက်”

ကောင်း လိုက်မလာတာကိုတော့ ညက်စိတ်ထဲအလိုမကျ
သလိုလို ဟာတာတာကြီးပါ။

ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး။

သူအမြဲတမ်း လိုက်လာနေကျ။

ညက်ဘေးကနေ ကိုယ်ရံတော်လုပ်နေကြ။

စိုးလပြည့်စာပေ

ဝေခေါ် သွားလို့လား။

“ထိုင်နော် ယောက်မ ... ရှင့်ကို လူတစ်ယောက်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ဟိုမှာလာနေပြီ”

“ဟင်”

ဟိုမှာလာနေပြီဆို၍ သူမကြည့်လိုက်တော့ အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံကို သေသပ်စွာဝတ်ဆင်ထားတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

ဝေက အလေးတယူနှင့်လေးလေးစားစား ဆီးကြိုနေ၏။

ဘယ်သူလဲ။

ဝေ ပတ်သက်နေတဲ့ ယောက်ျားတွေထဲက တစ်ယောက်လား။

ကောင်းပြောသလိုပဲ ဝေက ရည်းစားတွေခပ်များများ။

ညက်တောင် ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်နေလို့ သံယောဇဉ်ရှိနေကြသည်။

“လာပါ ကိုကို ... ထိုင်ပါနော်၊ အခုလို ဝေမွေးနေ့ပွဲအတွက် တကူးတက လာရောက်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူးဝေရယ် ... လာရမှာပေါ့၊ ဝေက ကိုကိုအချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းရဲ့ ညီမလေးပဲ ... ဆန်နီမှမရှိတော့တာ၊

စိုးလပြည့်စာပေ

ကိုကိုပိုပြီး ဂရုစိုက်ပေးရမယ်”

ဝေက သူမတစ်ယောက်ထဲ ထိုင်နေတဲ့စားပွဲမှာ ထိုင်စေသည်။

အင်း ... မဆိုးဘူးပဲ။

အနီးကပ်ကြည့်မှ ပို၍ပင်စွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိနေသူ။

ကြည့်လို့ကောင်းလိုက်တာ။

သူမပင် တဒင်္ဂတော့ ပြေးပြေးကြည့်ဖြစ်သွား၏။

သူမ လွတ်သွားတဲ့မာနကို ပြန်ထိန်းရသည်။

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါက ဝေသူငယ်ချင်း မြညက်သာတဲ့၊ ညက် သူက ဝေအစ်ကိုရဲ့ သူငယ်ချင်း အမေရိကမှာ ပညာသွားသင်တာ ပြန်ရောက်လာတာ တစ်လပဲရှိသေးတယ်၊ မင်းထင်ကိုကိုတဲ့”

“ဟုတ်တဲ့ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်မ ညက်ပါ”

“မြညက်သာ”

“ရှင်”

“မင်းကို ကိုကိုအစောကြီးထဲကသိတယ်”

“ဟင်”

“ဝေကို မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ကိုကိုတောင်းဆိုခဲ့တာပဲ”

စိုးလပြည့်စာပေ

ဘုရားရေ ...

ညက်ကို အစောကြီးသိနေသည်တဲ့။

ညက် နည်းနည်းလေးတော့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား၏။

ကောင်းကို သတိရသွားမိသည်။

နေရာတကာမှာ အညှိုးကြီးကြီးနှင့် သူမအား ချုပ်ချယ်
ထားဆီး အမိန့်တွေပေးနေတာ လက်မခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေ
ရ၏။

ညက် လွတ်လပ်ချင်တယ်။

သူနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေပစ်ချင်ပေမယ့် ဖေဖေတို့က
ဘယ်လိုစည်းကမ်းချက်တွေ ထားသွားလည်းမသိ။

သူ့ရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ စည်းကမ်းတကျ နေထိုင်ပါ
မည့်အကြောင်း ကတိပေးထားရသည်။

“မြညက်သာ”

“ရှင်”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲကွ၊ ကိုကိုက အစောကြီးထဲက
သိနေတယ်ဆိုလို့ အံ့သြသွားတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နည်းနည်းလေးတော့ အံ့သြသွားသလိုပဲ၊
ကိုကိုက အမေရိကားမှာနေတာလေ၊ ဘယ်လိုလုပ် ညက်ကိုသိနေ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

တာလဲ”

“ငွေကိုကိုဖုန်းထဲမှာ တွေ့တာလေ”

“ရှင်”

“ငွေအစ်ကို ဖုန်းထဲမှာ သူ့ညီမလေးဝေဝေနဲ့ သူငယ်ချင်း
မြညက်သာတို့ ဓာတ်ပုံရှိနေတယ်လေ”

“ဟုတ်လား”

“မြညက်သာကို အရမ်းစိတ်ဝင်စားသွားရတယ်၊ အဲဒီထဲက
ခင်မင်ချင်နေတာပါ”

ငွေအစ်ကိုက အမေရိကားမှာ သွေးကင်ဆာရောဂါနှင့်ဆုံး
သွားပြီဖြစ်သည်။

ကင်ဆာဖြစ်ပြီး သွေးအဆိပ်တက်သွားခြင်းဖြစ်သည်တဲ့။

ဝေတို့မိသားစုတွေ အရမ်းကြေကွဲခဲ့ကြရ၏။

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်ကပါ။

ညက်နှင့်လည်း ခင်တယ်။

အစ်ကိုလိုပဲ။

ပညာ ကြိုးစားပြီး စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝသူပါ။

“ကိုကိုက ညက်ကိုမိတ်ဆက်ပေးပါလို့ပြောဖို့ ရှက်နေတာဟ
လူပျိုကြီးဆိုတော့လေ။ မြန်မာပြည်ရောက်မှ ငွေမွေးနေ့လာမယ်ဆို

ဖိုးလပြည့်စာပေ

လို့ အရမ်းပျော်နေတာ ... ရှင်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးပါတဲ့”

ကိုကိုအကြည့်တွေက သူမမျက်ဝန်းလေးတွေပေါ် တစ်ထပ်
တည်းကျရောက်လာ၍ သူမလည်းရှက်ပြီး မျက်နှာပေါ်အပူငွေ့တွေ
ဖြန်းပတ်သွားသလိုပင်။

ကိုကိုက သူမနှင့်အတူတူထိုင်သည်။

ပြုစုယူယ ကြင်နာတတ်သလို ညက်စားသောက်မယ့်
အစားအစာတွေကို ကိုကိုကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်ပေးနေတာ။

ညက်တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့်
မနေထိုင်ခဲ့ဖူး၍ ရင်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေတော့သည်။

အခန်း (၂)

“ကိုကိုလိုက်ပို့ပေးမယ် မြညက်သာ ...”

“နေပါစေ ... ညက်မှာ ကားပါတယ်ကိုကို”

“ညက် နည်းနည်းလေး ...”

“ရပါတယ် ... ဒီညတော့ ညက်အရမ်းပျော်ပြီး တစ်ခါမှ
သောက်ဘူးတဲ့ ဘီယာတောင် သောက်မိတယ်၊ ကိုကိုကို ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်”

ကိုကို ရယ်နေသည်။

စွဲမက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

ယောက်ျားပီသပြီး ခန့်ညားတဲ့ကိုကို ... အယုအယတွေ
နှင့်နွေးထွေးလွန်းသည်။

ကောင်းစုတ်နဲ့တော့ တခြားစီပဲ။

သူမ ပျော်သည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ဝေခွေးနေ့ကလဲ အလန်းဇယားပဲ။

ညက်လည်း ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ
မိုတွယ်၍ ကပစ်၏။

ခေါင်းထဲမှာ ရိုတီတီ ကောင်းသိရင် ဘာပြောမလဲ။

ပြောချင်တာပြော လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး။

သူက ညက်အရိပ်မှာ ကပ်ရပ်နေရတာပါ။

ကိုကိုကို နှုတ်ဆက်သည်။

“ဘိုင်”

“အိုကေ”

သူမကားမောင်းတာတောင် သတိနှင့်ထိန်းနေရသည်။

ရင်ထဲမှာ ပီတိတွေ ပြည့်နှက်နေတာပဲ။

ကိုကိုနဲ့ခင်မင်ရတာ ညက် ပျော်ရွှင်ခဲ့ရ၏။

သူမတို့ ခြံရှေ့ရောက်တော့ ခြံကြီးကိုဖွင့်ပေးမည့်သူ တစ်

ယောက်မှမရှိ။

ခြံစောင့်ကြီးရော ...

သူမ ဘဲလ်ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာနှိပ်ပစ်သည်။

ဘယ်သူမှ ဂွက်မလာ။

“အဘအောင် ...”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ခံမြန်းသိမ်းပိုက်ခေခွဲသော

“အဘအောင် ... ဘယ်ရောက်သွားလဲ ဒီအဖိုးကြီး အဘ
အောင်”

ခြံကြီးကို အမှောင်ချထားသည်။

အဘအောင်ကို အော်ခေါ်လိုက်၏။

ထွက်မလာ ...

ကောင်း အကျင့်ယုတ်တာပဲ။

သူမ သေသေချာချာ စဉ်းစားမှ အဘအောင် ခွင့်ယူထား
တာပဲ။

သေပြီ ဘဲလ်ကို ထပ်နှိပ်သည်။

“ကောင်း တမင်ညစ်ပတ်တာမဟုတ်လား ... တံခါးကို
မဖွင့်ပေးဘူး ... သိမယ် ...”

ညဉ့်နက်လာတော့ ညက်တစ်ယောက်တည်းအပြင်မှာ
ကြောက်လာသည်။

သူမ မိဘတွေပိုင်တဲ့ အိမ်တောင် ဝင်ချင်တိုင်းဝင် ထွက်ချင်
တိုင်း ထွက်လို့မရပါလား။

ညက်ကို ဒဏ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ အပြင်မှာထားတာပဲဖြစ်နိုင်၏။

ဒေါသတွေ ဖြစ်ရသည်။

“ကောင်းကင်ယံ ... ရင်ဘာကောင်လဲ၊ တံခါးဖွင့်ပေးစမ်း၊

ဖိုးလပြည့်စာပေ

၂၂

ရှင်မြတ်နိုး

ဒရိုင်ဘာသား ... အရူးကောင်”

သူမစိတ်ထဲကနေ ဒေါသတကြီး ကြိမ်းဝါးပြောပစ်နေပြီ။

နှုတ်ကတော့ အသံအကျယ်ကြီးမထွက်ရဲ။

ပတ်ဝန်းကျင်က ရှိသေးသည်။

အော်လို့မဖြစ်ဘူး ...

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ည အချိန်မတော် ပြန်လာ

တာ မဖြစ်သင့်ဟု ထင်၏။

သူမ ဘဲလ်ကိုပဲ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ နှိပ်ပစ်သည်။

“ရှင်တမင်လုပ်တာ မဟုတ်လားကောင်းကင်ယံ ... ကြည့်

စမ်း ... စော်ကားလိုက်တာ”

ညက် ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်။

တစ်ခြံလုံးမှာရှိနေတဲ့ မီးတွေကိုလည်း မှိတ်ထားသည်။

“ဒဏ်ပေးတာလား ကောင်းစုတ် ... ညက်လို သူဌေးသမီး

ကိုများ ... ”

သူမ ဒေါသတကြီးနှင့် သံပန်းတံခါးကြီးကို ဆုပ်ကိုင်၍ ရင်ထဲ

မှာ ဒေါသမုန်တိုင်းတွေ ထန်နေသည်။

ကိုကိုကို သတိရမိသွား၏။

ကိုကိုနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ရတဲ့ တဒဂ်လေးမှာပင် သူမ ပျော်ရွှင်

စိုးလပြည်စာပေ

ခံမြန်းသိမ်းပိုက်စေခဲ့သော

၂၃

ကြည်နူးခဲ့ရ၏။

ကောင်းအပေါ် မကျေနပ်ချက်တွေနှင့် ဒေါသတွေ လှိမ့်
ထွက်နေသည်။

ညက် အပျော်တွေကင်းမဲ့နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။

သူမ ကားထဲ ပြန်ဝင်ထိုင်သည်။

“ညက်လေး ... အသားတုံးလေးတွေကို ကိုကိုဖို့ပေးမယ်
နော်၊ အသီးအရွက်တွေများများစားတာ ကောင်းတယ်၊ အသား
အရည်လည်းလှပတယ်၊ အဆီလည်း မများဘူး”

ကိုကို ဘယ်လောက်ကြင်နာတတ်လဲ။

ညက် ပန်းကန်ထဲကိုများ တယုတယထည့်ပေးနေတာ။

သူမကိုသိနေတာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေထဲကတည်း။

ရင်ခုန်လိုက်တာ။

ကိုကိုက ပညာတတ် လူကြီးလူကောင်းနော်။

ညက်နဲ့ချစ်သူ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်လာမှာပဲ။

ရှင် ကန့်ကွက်လို့ရမယ်ထင်လား။

နိုင်ငံခြားပြန် ... ”

သူမ မိုးလင်းတဲ့အထိ ကားထဲမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရသည်။

“ဖေဖေနဲ့မေမေရေ ... ညက်ဘဝကို ကြည့်ပါဦး ... လမ်း

စိုးလပြည်စာပေ

ဘေးမှာအိပ်ရတဲ့ဘဝ ရောက်နေပါပြီ”

သူမ ကြေကွဲဝမ်းနည်းရလွန်း၍ မျက်ရည်တွေပင်ကျချင်လာသည်။

မငိုဘူး ... ။

ရှင်ကြောင့် မြညက်သာ ဘယ်တော့မှမငိုဘူး။

အရှုံးလည်းမပေးဘူး။

ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်တာတဲ့။

ဟွန်း ...

အရှုံး။

သူမနှုတ်ခမ်းလေးက မဲ့ရှဲ့တွန့်ခေါက်သွားသည်။

ကားပေါ်မှာပဲ အိပ်ပစ်လိုက်၏။

နေအတော်မြင့်မှ သူမ နိုးသွားသည်။

“ဟင်”

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လမ်းသွားလမ်းလာတွေပင် သွားလာနေ

ကြပြီ။

သူမ ကပျာကယာ ထလိုက်သည်။

ခြံတံခါးက မဖွင့်သေးဘူး။

ညီပြာလည်း ဈေးဝယ်ထွက်မှာမဟုတ်။

ဈေးက တစ်ပတ်စာ ဝယ်ထားတာ။

သူမ သတိရပြီး အိမ်ဖုန်းကိုဆက်တော့လည်း ဖုန်းကြိုး ဖြတ်ထားသည်။

“လွန်တယ် ... ညက်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ ကောင်းကင်ယံ ... ရှင်က ဘာကောင်လဲ ... အစေအပါးရဲ့သား တစ်ယောက်ကများ”

သူမ အရွဲ့တိုက်ပြီး ကိုကိုနှင့်လျှောက်သွားနေလိုက်ရင် ကောင်းမလား။

ကြည့်စမ်း ...

ညက်အား ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ အကဲခတ်နေကြပုံပင်။

ရှက်လိုက်တာ ...

ညီပြာအရိပ်အယောင်လည်း မတွေ့ရ။

ဒေါသဖြစ်လိုက်တာနော်။

ညက်ခေါင်းတွေလည်း တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲနေ၍ အပြင်လည်း ထပ်မထွက်ချင်။

ဘဲလ်ကို ပဲနှိပ်သည်။

ထွက်လာပါပြီ ညီပြာ။

“မမလေး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ အခုမှ ပြန်လာတာလား

ဟင်”

“ဘာ အခုမှပြန်လာမှာလဲ ... တံခါးဖွင့်စမ်း၊ နင်ဘာလုပ်
နေတာလဲ ... ငါ့ညထဲကရောက်နေတာဟဲ့”

“ရှင်”

“ဖွင့် ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ မမလေး”

အိမ်ဖော်ကောင်မလေး ညိုပြာ တံခါးကိုကပျာကယာဖွင့်
ပေးသည်။

“ဟဲ့ ... ကောင်းစုတ်က နင့်ကို ဘာအမိန့်ပေးသေးလဲ”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ ဈေးလည်းဝယ်စရာမလိုလို့ ဘုရားခန်း
ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခိုင်းနေလို့ပါ”

“တမင်သက်သက် နင့်ကိုအပြင်ထွက်မလာအောင် အလုပ်
တွေခိုင်းထားတာ ... ဒေါ်ကြီးရွှေရော ...”

“နေမကောင်းဘူးလေ ... အိပ်နေပါတယ် မမလေး”

“တောက်”

“မမလေး ... အနံ့တွေ ...”

“ဘိယာပါဟဲ့”

သူမကားကို ခြံကြီးထဲမောင်းဝင်လာခဲ့သည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

အခုမှ စိတ်ထဲမှာလုံခြုံမှု ရှိသွားသလိုပင်။

ကောင်း ...

ရှင်သက်သက်မဲ့ အရှက်တကွဲနဲ့ သိက္ခာကျအောင် လုပ်ပစ်
လိုက်တာပဲ။

လုပ်စရာလား။

ညက် နည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်။

အိမ်မှာ ခန့်ထားတဲ့အလုပ်သမားတွေ အားလုံးကလဲ သူ့လူ
တွေ။

ရွာကတဲ့ ...

သူမ နှုတ်ခမ်းလေး စုတင်းနေသည်။

“သိမယ် ... ကောင်းစုတ် ... နင်က ဘာမို့လို့ ညက်လို
သူဌေးသမီးကို နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်ရတာလဲ”

သူမ တိုက်ထဲဝင်လာတော့ ဧည့်ခန်းအရောက်တွင် ခြေ
လှမ်းတွေက တုန်ခန်ရပ်ဆိုင်းသွားရသည်။

ဧည့်ခန်းတွင် အခန့်သား ထိုင်နေသူက ကောင်းပင်။

ပြီးတော့ ...

ရှေ့နေကြီး ဦးပေါ်ထွန်းပါ။

ဒင်း ... ဒေါ်လိုက်တာလား။

စိုးလပြည့်စာပေ

၂၈

မြန်မာ့အသံစာပေ

သူမ အပြစ်ကို အထုပ်အထည်နှင့်မိသွားသလို မျက်နှာပင်
ဘယ်လိုထားရမှန်းမသိ။

“မြညက်သာ”

“ရှင်”

“ထိုင်ပါဦးကွယ်”

သူမဝင်ထိုင်သည်။

ကောင်း ...

နှင့်ကြောင့်ပဲ။

ဘာမဟုတ်တဲ့ အပြစ်လေးနဲ့ လူကြီးတွေအထိ အသိပေးစရာ
လိုသေးလား။

နည်းနည်းတော့ တင်းသွားသည်။

“အန်ကယ် မနေ့ကတည်းက ရောက်နေတာ”

“ရှင်”

“ရန်ကုန်မှာ အမှုကိစ္စတစ်ခုရှိနေလို့ ခဏဝင်တည်းခိုတာပါ”

“ဟုတ်လား”

ရှေ့နေကြီးဦးပေါ်ထွန်းက မန္တလေးမှာနေတာပါ။

မကြာခဏ ရန်ကုန်ရောက်လာတတ်ပြီး ဒီမှာပဲ တည်းတတ်
သည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ကံဆိုးတာပဲ။

သူမကလည်း ဒီနေ့မှအပြင်သို့ ဇွတ်ထွက်မိနေသည်။

“မင်း ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ”

“ညက်ကို တံခါးမဖွင့်ပေးတာပါ ... ညက်အစောကြီး
ကတည်းက ရောက်နေတာလေ ... သူတမင်သက်သက် ဖွင့်မပေး
တာ”

ကောင်းကတော့ ညက်လုပ်ရပ်အတွက် လုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပြန်ရမယ့်အချိန် မဟုတ်။

ညက်သူငယ်ချင်းဝေက ကိုယ်ကျင့်တရား မကောင်းဟု

ကောင်း ထင်မိသည်။

တားဆီး၍မရ။

သူ တမင်ဒဏ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

အန်ကယ် ပေါ်ထွန်းပင် မသိ။

ခရီးပန်း၍ အိပ်ပျော်နေသည်။

“မင်းညက် အပြင်မှာအိပ်နေတာလား ... မြညက်သာ”

“ကားပေါ်မှာပါ”

“ညက် အန်ကယ်ရောက်လာတာ ညတစ်နာရီလောက်”

သူမတို့ ပါတီပွဲက မနက်နှစ်နာရီလောက်မှပြီးတာပါ။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

အန်ကယ်ပေါ်ထွန်း ရှေ့မှာဖြစ်၍ သူမ ပြစ်မှုလွန်ကျူးထားသလိုလို ခံစားရသည်။

“မဖြစ်သင့်ဘူးထင်တယ် မြညက်သာ ... မင်းက မိန်းကလေးပါ။ မောင်ကောင်းကင်ယံရဲ့စကားကို နားထောင်သင့်တယ်”

အန်ကယ်ပေါ်ကလည်း ကောင်းဘက်ကပဲ။

သူ မတရား စည်းကမ်းချက်တွေပေးနေတာကရော သူမကဘာလဲ။

ဒီတိုက်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင်မလေ။

“မင်းမိဘတွေရဲ့ အကြီးမားဆုံးဆန္ဒပဲလေ ... ကောင်းကင်မင်းကိုစည်းကမ်းတွေ မတရားပေးနေတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းအပေါ်ဘယ်တော့မှ မကောင်းကြံစည်မယ့်သူလည်း မဟုတ်ဘူး”

“အန်ကယ်”

“အန်ကယ်စကားကို နားထောင်စမ်းပါ မြညက်သာ ... မင်းမှားနေတယ်”

ဦးပေါ်ထွန်းကတော့ မြညက်သာ မှားယွင်းနေတာဟုပဲ ထင်မှတ်မိနေသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် အပြင်ထွက်ရမည့် အချိန်မဟုတ်။

မနက်မိုးလင်းမှ မြညက်သာ အပြင်မှာအိပ်ကြောင်း မိမိ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သိထား၏။

ကောင်း အပြစ်ပေးထားတာပါ။

နှစ်ယောက်လုံးက မိမိငယ်စဉ်လေးထဲက သိကျွမ်းခဲ့သူတွေ။

အကျိုးအကြောင်း အလုံးစုံဆိုလည်း သိထား၍ ကောင်းဘက်ကပဲ လိုက်ရမည်ဖြစ်သည်။

“နောက်တစ်ခါ ကောင်းသဘောတူ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ညက်အပြင်ထွက်ခွင့်မရှိဘူး”

“ရှင်”

“အန်ကယ် အရှင်ဆုံးပြောရရင်တော့ ညက်မိဘတွေအားလုံးက ကောင်းကိုယုံကြည်ကြတယ် ... အမွေကိုရော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေရော အားလုံးအပ်ထားခဲ့တယ်”

“အန်ကယ် ... ညက်မှာ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ဆိုတာ ရှိပါတယ်၊ သူက ညက်အပေါ် မုန်းတီးစိတ်တွေနဲ့ စည်းကမ်းတွေပေးပြီး ချုပ်ချယ်နေတာ မတရားဘူး”

“ကောင်းက စည်းစနစ်ကြီးသူဖြစ်နေလို့ မင်းကိုအပ်ထားခဲ့တာပဲညက် ... မင်းမိဘတွေကိုယ်တိုင် လိုက်နာဖို့ပြောခဲ့တယ်၊ မင်းနာခံရလိမ့်မယ် မြညက်သာ ... ”

မြညက်သာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေက လုံးဝမကျေမနပ်နှင့် စူ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

တင်းတင်းလေး။

အန်ကယ်ပေါ်ထွန်းကိုတော့ သူမငယ်စဉ်လေးထဲက ချစ်
ကြောက်ရုံသေလေးစားခဲ့ရသည်။

မိဘတွေကိုယ်တိုင် လေးစားကြရတာပါ။

သူမ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

“အခုကြည့်စမ်း ... မင်းကိုပတ်ဝန်းကျင်က အထင်သေး
စရာဖြစ်လာတယ်”

“အဲဒါ သူလုပ်တာလေ ... ညက်ကို ခြိတ်ခါးမဖွင့်ပေးဘူး၊
သူလုပ်စရာလား”

“မင်းကို သွားရဲသွားကြည့်လေလို့ ကိုယ်ပြောခဲ့တာပဲ ...
မင်း ဇွတ်သွားခဲ့တယ် ... ဒီအပြစ်အဏ်နဲ့ မင်းအထိုက်တန်ဆုံးပဲ”

“တွေ့လား အန်ကယ် ...”

“မြညက်သာ ... မင်းမှားတယ်လို့ပဲအန်ကယ် သတ်မှတ်
တယ်၊ ကောင်းစည်းကမ်းအတိုင်း မြညက်သာ လိုက်နာပါ”

ဒီလိုပဲပြောမယ်ဆိုတာ ညက်သိနေသားပဲ။

အားလုံးက ညက်ဘက်မှာရှိနေပေ။

ကောင်းမျက်နှာထားကလည်း တည်တင်းနေသည်။

“နောက်ဆို ဒီလိုအပြုအမူမျိုး ထပ်မလုပ်ပါနဲ့ မြညက်သာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖိုးလပြည်တပေ

“မြညက်သာကို ကောင်းစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ တာဝန်ရှိတယ်
သူ့စကားကို နားထောင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမနာခံရုံမှလွဲ၍ တခြားမရှိ။

ရှင် ဘယ်အချိန်အထိ ညက်ကို ဘယ်လောက်အထိ စောင့်
ရှောက်နေနိုင်မလဲ။

ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိသွားရင် ရှင် စည်းကမ်းတွေ လာပေးလို့ရ
မယ်ထင်လား။

သူမ စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်မှုတွေက အဆိုင်အခဲတွေအဖြစ်
ပြည့်ကြပ် နာကျင်ရသည်။

“ကျွန်မ နာခံပါ့မယ် အန်ကယ် ... ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုလည်း
ဆုံးမပေးပါ ... ကျွန်မကို အညှိုးနဲ့နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းဖို့ ကြံစည်နေမှာ
စိုးလို့ပါ”

သူမ ထလာခဲ့သည်။

ရှင်ကိုတော့ လုံးဝမကြေဘူး။

တမင်သက်သက် လုပ်နေတာ။

သူမ ငယ်စဉ်က ကောင်းကို အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျခဲ့တာတွေ
ကို အညှိုးကြီးကြီးနဲ့ တုန်ပြန်နေတာဟုပဲ ထင်သည်။

အခန်း (၃)

“ကောင်းစုတ် ... လာစမ်း ... ငါ့စက်ဘီးကိုတွန်းပေး၊ နင်က
ဒရိုင်ဘာသား ... တို့အိမ်ရဲ့အစေအပါးပဲ”

မျက်နှာကျောတင်းတင်းနှင့် အေးစက်စက်နေထိုင်တတ်တဲ့
ကောင်းကင်ယံကို မြညက်သာ နည်းနည်းလေးမှ ကြည့်မရ။

ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ် အဲဒီတုန်းက မြညက်သာ ကိုယ်လုံးက
ဝိုင်းဝိုင်း စက်ဘီးကို ကုန်းတက်တွေပေါ် တမင်တွန်းခိုင်းသည်။

“တွန်းလေ”

သူမအော်တော့ ကောင်း လာပြီး တွန်းပေးသည်။

စကားတစ်လုံးမှ မပြော။

မြညက်သာကို မတူသလိုလို မတန်သလိုလို ခိုင်းလျှင်တော့
ကျိုးကျိုးနွဲ့နွဲ့ လုပ်ပေးသည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“တွန်း ... အပါးမခိုနဲ့နော်၊ နင်ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား၊
မိန်းမရှာလိုလို ဂျီပုန်းလိုလိုနဲ့ အားကလဲပျော့လိုက်တာ”

ကောင်း စကားပြောရန် သူမနှိမ်နှိမ်ချချပြောလည်း တုန်
ပြန်ပြောဆိုခြင်းမရှိ၍ ဒေါသထွက်လာရကာ စက်ဘီးကို အရှိန်နှင့်
နင်းပစ်လိုက်တော့ သူမမှောက်လျက်လဲကျသွားတော့သည်။

“အား”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... သေတာတောင် နည်းသေး
စာယံ၊ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ချိန်နဲ့ဖြစ်နေတယ် ... ကောင်းကင်
ယံ အချောက် ... မိန်းမရှာ ... ”

သူမ အော်ဟစ်ပြေးသည်။

သူ့ကို ဘယ်လောက်ပဲ ထိခိုက်နစ်နာစေရန်ပြောနေပါစေ
ကောင်း နှုတ်ဆိတ်နေတတ်၏။

နာတယ်လည်း မပြောဘူး။

ခူးပြီပြီး ဒဏ်ရာတွေ ရတာတောင် လာမတိုင်ရဲ့။

ဒရိုင်ဘာကြီးက သည်းခံရမယ်ဟု ပြောသံ မြညက်သာ
ကြားရသည်။

“ဦးလေးကြီးသားက ယောက်ျားမပီသဘူး ... စက်ဘီးတွန်း
နိုင်တာကို အားမရှိသလိုပဲ ... အသုံးကိုမကျတာ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သူ ခေါင်းငုံ့နေသည်။

ခူးဒဏ်ရာမှ သွေးတွေစီးကျပြီး နာကျင်နေပေမယ့် ကောင်း
အံကြိတ်ခံနေ၏။

သူမ အမြင်ကတ်တာ အဲဒါပဲ။

သူမကိုဆိုလျှင် အပေါင်းအသင်းပင်မလုပ်။

မုန်းတယ်။

“အရူး”

“ငတုန်း”

“အချောက်”

သူမ အမျိုးမျိုး ပြစ်ပြစ်နှစ်နှစ်ပြောပြစ်သည်။

သူမ စိတ်ထဲမှာ ကောင်းရဲ့အလေးအနက်ထားမှုနှင့် ခင်မင်
မှုကို လိုချင်နေခဲ့၏။

ကောင်းက အဖက်မလုပ်ချင်။

သူမ ရင်ထဲမှာ မကျေမနပ် ခံပြင်းဒေါသဖြစ်ရသည်။

“သမီး ကောင်းကို မတရားမနှိပ်စက်ပါနဲ့ကွယ် ... ကိုယ့်အိမ်
က အလုပ်သမားဆိုပေမယ့် ဆွေမျိုးလိုနေခဲ့ကြတာပါ။ တစ်ယောက်
ကျေးဇူး တစ်ယောက် မကင်းကြဘူး”

“သမီး သူ့ကိုမုန်းတယ်”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“ကောင်းက လိမ်မာတယ်၊ စာကြိုးစားတယ်၊ စိတ်သဘော
ထားလည်း ဖြူစင်တယ်”

“စိတ်သဘောထား မဖြူစင်ပါဘူး၊ အူပုတ်ကောင်”

“မြညက်သာ ... သမီးပြောလေ ဆိုးလေပါလား ...
ကောင်းကို မနှိပ်စက်ပါနဲ့ သမီးအမူအကျင့်တွေကို ပြင်သင့်တယ်”

ဖေဖေနှင့်မေမေကိုယ်တိုင်က ကောင်းကိုချစ်ကြသည်။

အထင်တကြီးရှိကြ၏။

သူမကိုပင် ဆူပွက်ချင်သည်။

“ဒရိုင်ဘာသားက လူပါးဝနေတာပဲဖေဖေ ... ညက်ကို
အဖက်မတန်သလိုနဲ့ အစေခံသားကများ”

“မြညက်သာ ... စကားပြောတာ ဆင်ခြင်စမ်း ... ဖေဖေ
မကြိုက်ဘူးလို့ပြောနေတယ်”

မြညက်သာကိုလည်း တစ်ဦးတည်းသောသမီးမို့ ချစ်ကြ
သည် မဆူရက်မပြောရက်ကြ။

ညက်က တခြားကိစ္စတွေမှာ မဆိုးပေမယ့် ကောင်းကင်ယံ
နှင့်ပတ်သက်လာရင်တော့ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး သောင်းကျန်းပစ်တတ်၏။

မိဘတွေပင် လက်လျှော့ထားရသည်။

“ကောင်း”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ခေါ်ပေမယ့် စာအုပ်ကိုဖတ်နေတဲ့ ကောင်းက အရေးပင်
မလုပ်။

သူမစာအုပ်ကို ဆွဲဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘာခိုင်းမလို့လဲ”

“ပန်းအိုးတွေ သယ်ခိုင်းမလို့”

“ပြော”

သူ ထလိုက်လာသည်။

သူမက ပန်းအိုးတွေကို ရွှေ့ခိုင်း၏။

သူက အရွယ်နှင့်မမျှ ပန်းအိုးအလေးကြီးတွေကို မနိုင်ပေ
မယ့် သယ်ပေးနေသည်။

သူမက ပန်းအိုးတွေက လေးတယ် ကောင်း မသယ်နိုင်ဘူး
ဟု ပြောစေချင်တာပါ။

မပြောပေ။

“သား ... ထားခဲ့လေ၊ မြည့်ကံသာလေး သယ်ခိုင်းတဲ့ပန်း
အိုးတွေ အဖေသယ်ပေးမယ်”

“မရဘူး ... ဦးလေးကို သယ်ခိုင်းချင်ရင် ညက် ဦးလေးကြီး
ကိုပဲ တိုက်ရိုက်လာပြောမှာပေါ့ ... သူပဲသယ်ပေး”

“ညက်လေးရယ် ... သားက ငယ်သေးတယ်၊ ပန်းအိုးတွေ

က ကြီးတော့ မနိုင်ဘူး”

“မရဘူး”

ကောင်းက မနိုင်မနင်း သယ်ပေးနေသည်။

တမင် ခိုင်းနေတာပါ။

အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာပြီး ခိုင်းစေတာ။

သူမစိတ်တွေက ကောင်းအပေါ် အလိုမကျလွန်းနေပြီး
အလုပ်တွေကိုပဲ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ခိုင်းစေလိုက်၊ အမှားအယွင်း
လုပ်မိလျှင် အပြစ်အတွက် ထိထိခိုက်ခိုက် နစ်နစ်နာနာပြောဆိုလို့
နေခဲ့သည်။

ဘာကြောင့်မှန်း မသိပါဘူး။

ကောင်းလို ဒရိုင်ဘာအစေအပါးသားက ဘဝင်မြင့်နေတာ
လည်း မကြိုက်မိ။

သူက စာတော်ပြီး ရုပ်ရည်လည်း ဖြူဖြူသန့်သန့် ချောချော။

ကျောင်းမှာ ကောင်မလေးတွေ စိတ်ဝင်တစားရှိ နေကြတာ
လည်း လုံးဝ မနှစ်သက်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

“ကောင်း”

“ဟင်”

“နင့်ကိုပြောရဦးမယ်၊ အတန်းထဲမှာ နင်က ငါ့ထက်သာနေ

တာ လုံးဝမဖြစ်သင့်ဘူး၊ အဲဒီတော့ နင်အတန်းထဲမှာ ငါ့ထက်မသာ
စေနဲ့”

သူ ခွန်းတုန်ပြန် မပြောခဲ့။

မြညက်သာက အဆင့်သုံးဆယ်။

သူက အဆင့်တစ်။

သူမထက် မသာစေနဲ့ဟု တမင်ပြောပစ်လိုက်တာပါ။

နောက်တစ်လကြည့်လိုက်တော့ သူက အဆင့်တစ်ပဲ။

သူမ ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ဟဲ့ ... နင့်ကို ငါပြောထားတာ မဟုတ်လား၊ ငါ့ထက်
အဆင့်မနိမ့်စေနဲ့ဆိုတာလေ”

“ငါ့အဆင့်ကို ဖြုတ်ချဖို့ပဲ ကြိုးစားပါ ... နင့်ထက်အဆင့်နိမ့်
ဖို့ ငါမလုပ်နိုင်ဘူး”

“ကောင်စုတ်”

သူ လှည့်ထွက်သွားသဖြင့် သူမ ဒေါသတွေ အလျှံညီးညီးနှင့်
နောက်ကန လိုက်သွားကာ ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်တော့ သူ့မှောက်
လျက်လဲကျသွားသည်။

အေးဆေးပဲ ပြန်ထ၍ ထွက်သွား၏။

နောက်ဆုံး သူမပဲ ထိုင်၍ ငိုပစ်ရသည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

“ညက် ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ခြံထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ ထိုင်ငိုနေရတာ
လဲ”

မေမက ပြေးထွက်လာသည်။

ဦးလေးကြီးလည်း ထွက်လာ၏။

သူမအသံက ပိုကျယ်လောင်သွားရသည်။

“အီး ... ဟီး ... ကောင်းလုပ်တာ ညက်ကို ရိုက်တယ်၊
အရမ်းနာတာပဲ ... အား ... ဟီး ဟီး ...”

“ညက်တိုက်ထဲဝင်စမ်း ... ပေါက်ကရတွေ ပြောမနေနဲ့၊
ကောင်းရိုက်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ရိုက်တယ် ... ရိုက်တယ်၊ သူရိုက်တယ်”

“ကဲပါ သမီးလေးရယ် ... ဦးလေးကြီး ကောင်းကိုရိုက်ပါ
မယ်၊ မငိုနဲ့တော့နော် ... ဒီကောင်ဆိုတာပါ၊ ကလေးကို ရိုက်ရ
တယ်လို့”

“ဒရိုင်ဘာသားက အရမ်းလူပါးဝတယ်”

“ညက်”

“နေပါစေမကြီးရယ် ... ကလေးပဲ ကောင်းကလည်းပဲ ပေ
ကပ်ကပ်နဲ့ ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ အမှန်ပဲဟာ”

“တောင်းပန်ပါတယ် ဦးချိုရယ်၊ သမီးက အလိုလိုက်ထား

စိုးလပြည့်စာပေ

တော့ ဆိုးချင်တယ် ... စိတ်မရှိပါနဲ့နော်၊ ကလေးကိုလည်း မဆူပါနဲ့ ကောင်းမှာ အပြစ်မရှိဘူးဆိုတာ ဒေဝီတို့သိပါတယ်”

မေမေက တောင်းပန်နေသဖြင့် အိမ်က အစေအပါးကို တောင်းပန်ရပါမလားဆိုပြီး ညက်ပေါက်ကွဲပစ်သည်။

“ဒါကြောင့် သူက ရောင့်တက်နေတာသိလား ... မေမေက ဘာဖြစ်လို့ တောင်းပန်ရတာလဲ”

“ဝုန်း”

“ဒိုင်း ... ”

“ညက် ... သမီး၊ အဲဒီလူယုံအလုပ်သမားတွေမရှိရင် မေမေတို့ အိမ်ကိစ္စတွေ ဘယ်သူလုပ်မလဲ၊ ဒီလိုပဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ငဲ့ညှာထောက်ထားရတာတွေရှိတယ် ... ဦးချိုက ညက်ဖေဖေရဲ့အသက်ကို ကယ်ထားတာ”

ကောင်းနှင့်ပတ်သက်လာလျှင်တော့ ဖေဖေရော မေမေရောက လက်မခံကြ။

အရမ်းကို ချီးမြှောက်ပြီး အားပေးကြသည်။

ကောင်းကလည်း ဘဝကိုအထိနာလွန်း၍လားမသိ။

စာကိုအရမ်း ကြိုးစား၍ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း ဖြေတော့ ကောင်းက ဘာသာစုံဂုဏ် ထူးထွက်သည်။

ညက်က ရိုးရိုးပဲ အောင်ခဲ့တာပါ။

“ကောင်းလေး အရမ်းတော်တာပဲ ရိုးသားမှုလည်းရှိတယ်၊ တည်တည်ကြည်ကြည်နဲ့ မင်းဘယ်တက္ကသိုလ်တက်မလဲ၊ ဆေးကျောင်းလား၊ နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသင်ချင်လည်း အန်ကယ်တို့ ထောက်ပံ့မယ်လေ”

ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းတဲ့ ကောင်းက လက်မခံပေ။

သူအင် ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ချင်ပါတယ်တဲ့။

မြန်မာပြည်မှာပဲ သင်ခွင့်ရရင် ကျေနပ်ပါပြီတဲ့လေ။

ညက်ကတော့ ရိုးရိုးတက္ကသိုလ်ပဲ တက်ခဲ့ဖြစ်၏။

အမှတ်တွေက အောင်ရုံလေးတွေပဲ ဖြစ်နေ၏။

မျက်နှာ ငယ်လိုက်ရတာ။

ကောင်းကို ဖေဖေတို့က ဖူးဖူးမှုတ်ပဲ။

သူမ စိတ်ထဲမှာ မနာလိုဝန်တိုမှုတွေ ဖြစ်ရသည်။

“ကိုချို နေမကောင်းဘူး ... အသဲကင်ဆာဖြစ်နေတယ်၊ ကိုချို တစ်ခုခုဖြစ်ရင်တော့ ကောင်းကို သားအဖြစ်မွေးစားရလိမ့်မယ်”

“အဓိပ္ပါယ်မရှိတာဘဲ ဖေဖေ သူ့အဖေမရှိမှတော့ သူ့သားကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ပါ”

“ညက် ...”

“ညက် သဘောမတူဘူးနော်၊ ဘာမွေးစားသားလဲ၊ လုံးဝပဲ လက်မခံနိုင်ဘူး ... သူ့ကို ဖေဖေတို့က ထောက်ပံ့ပေးနေတာပဲ”

ဖေဖေကတော့ ဦးလေးကြီးချို ဆုံးသည်နှင့်ကောင်းကို သား အဖြစ် စာချုပ်စာတမ်းတွေနှင့် ရှေ့နေကြီးဦးပေါ်ထွန်းက စီစဉ်လုပ် ဆောင်ပေးခဲ့သည်။

ကောင်းက ညက်အစ်ကိုဖြစ်သွားခဲ့၏။

အစ်ကိုဖြစ်သွားတာတောင် ညက်နှင့်အရောတဝင် မနေခဲ့။ လိုအပ်တာလောက်ပဲ ပြောဆိုသည်။

“ကောင်း ... နင်က ကြီးကျယ်ခမ်းနားနေလိုက်တာ၊ ဘာ ကောင်လဲ ... ဘာအစ်ကိုလဲ၊ ဒရိုင်ဘာသားက ဒရိုင်ဘာသားပဲ”

သူမ အခွင့်သင့်တိုင်း ပြဿနာရှာဖြစ်သည်။

ဖေဖေနှင့်မေမေကတော့ အားကိုးတကြီး လုပ်ငန်းတွေက အစ ကောင်းလက်ထဲ အပ်ထားကြ၍ ညက်ဒေါသထွက်ရ၏။

ဘယ်လိုမှ တားဆီးကန့်ကွက်လို့မရ။

ကောင်းကို ရိုးသားတည်ကြည်သူဟု ညက်မိဘတွေက အပီ အပြင်သတ်မှတ်ထားခဲ့ကြသည်။

ရှေ့နေကြီး အန်ကယ်ဦးပေါ်ထွန်းကလည်း တစ်ထပ်တည်း

စိုးလပြည့်စာပေ

ပဲ။

သူမ ဘယ်လိုမှစောဒက တက်ခွင့်မရှိဘူး။

“ကောင်းစုတ် ... နင်သိပ်ပြီး လူပါးဝလွန်းတယ်၊ ဒီနေ့ နင့် အပြုအမူက မြညက်သာကို အကြီးအကျယ်စော်ကားလိုက်တာပဲ သိမယ်”

ကိုကိုကို သတိရသည်။

ညက် ခံစားချက်တွေကို ဖွင့်ဟပြောဆိုချင်မိနေသည်။

ကိုကို မင်းထင်ကိုကို ... နင့်ထက်တောင် ပညာတတ်ပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝသေးတယ် ကောင်းကင်းယံ ... နာမည်ကိုက မိုးပေါ်မှာ။

ကိုကိုနဲ့ကောင်း ဘယ်လိုမှ ယှဉ်မရ။

ကိုကိုနှင့်သူမ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြရင် ကောင်း ဘာတတ် နိုင်မှာလဲ။

“ကိုကိုက မြညက်သာကို ဓာတ်ပုံလေး စတွေ့တည်းက စိတ်ဝင်စားသွားရတာပါ၊ မြန်မာပြည်ကိုပြန်လာချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ပြင်း ပြခဲ့ရတယ်”

“ဟုတ်လို့လား ကိုကိုရယ်”

“ငှေ့ကို မေးကြည့်လေ ... ကိုကို အမြဲတမ်း မြညက်သာ

စိုးလပြည့်စာပေ

အကြောင်း မေးမြန်းနေခဲ့တာလေ”

မြညက်သာ အပြီးလေးတွေ ဝင်းတောက်လာသည်။

စောစောက စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်ထွေးနေရတာတွေ ပျောက်

သွားရ၏။

ကိုကိုအကြောင်းတွေပဲ စဉ်းစားတော့မယ်။

ကောင်း ... နင်သိပ် ဘဝင်လေဟပ်မနေနဲ့။

ကိုကိုနဲ့ ဘယ်လိုမှယှဉ်ပြိုင်လို့မရဘူးသိလား။

ညက် နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်မဲ့စွာ ပြုံးသည်။

“ကိုကိုလား ... မြညက်သာပါ သတိရလို့ ... ”

“အင်း ... ကိုကိုလည်း သတိရနေတယ်၊ အိပ်ယာကနေ

နိုးနိုးခြင်းပဲ ညက်ဓာတ်ပုံလေးကိုကြည့်မိနေတယ်ကွာ”

“အဟင်း ... ဟင်း ... ကိုကိုနဲ့ညက် တကယ်ပဲအတွေးတွေ

စိတ်ကူးတွေတူနေတာလားဟင်”

“အင်း”

“ကိုကို”

“ပြော”

“ဘာမှမပြောတော့ပါဘူး၊ ဒါပဲနော် ... အရမ်းသတိရနေ
တယ်”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“ကိုယ်လည်း မြညက်သာနဲ့ထပ်တူထပ်မျှ သတိရတမ်းတ
လွမ်းဆွတ်နေရပါတယ်”

“ညက်က ပိုတယ်နော်”

“ဟုတ်လို့လားကွာ”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ... အရမ်းဟုတ် ... ”

ကိုကို ရယ်မောနေသည်။

ညက် ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး သူမ အရမ်းပဲ ကလက်
တက်တက်နဲ့ ဆပ်စလူးမများ ဖြစ်သွားပြီလားဟု တွေးမိနေပြီး
ရှက်နေမိတယ်။

ကောင်း ...

နင့်ကြောင့်ပဲ ငါ့ရင်ထဲမှာ နင့်ရဲ့မောက်မာစော်ကားမှုတွေ
အတွက် ကျွန်မ သည်းခံနိုင်တဲ့အတိုင်းအတာ ကုန်သွားပြီ။

ကောင်းထက်သာတဲ့ယောက်ျား တစ်ယောက်နှင့်ပတ်သက်
ဆက်ဆံရမည် ဖြစ်သည်။

အန်ကယ်ပေါ်ထွန်းပြောတဲ့ စကားတွေကို ကောင်းသဘောပေါက်နားလည်ပေမယ့် မဖြစ်နိုင်ဟုထင်သည်။

မြညက်သာလို မိန်းမမျိုးကို ကောင်း မနှစ်သက်မိ။

ဘယ်လိုနည်းနှင့် သံယောဇဉ် ငြိတွယ်မှာမဟုတ်။

မြညက်သာကိုယ်တိုင် သူ့ကိုဒရိုင်ဘာသား တစ်ယောက်အဖြစ် အထင်သေးနေခဲ့၏။

အချစ်ဆိုတာ နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ နှလုံးသားတွေထဲမှာ ကိန်းအောင်း ဖြစ်တည်လာနိုင်စရာ လုံးဝ မရှိနိုင်ပေ။

“ကောင်း ... တကယ်တော့ မောင်မဟာနဲ့မဒေဝီတို့က မင်းနဲ့မြညက်သာကို လက်ထပ်ပေးချင်တာပါ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အန်ကယ် ... လုံးဝ လက်မခံနိုင်တာပါ။ ကျွန်တော် ရွေးချယ်မယ့် မိန်းကလေးမျိုးက မြညက်သာစရိုက်မျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့လည်း ... ကျွန်တော်က ညက်တို့မိသားစုအစေအပါး ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ရဲ့သားပါ”

“ကောင်း ... မင်းကိုသားအဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြတာပါ။ ဆေးစားလို့လည်း မိသားစုအရေး အပ်နှံထားခဲ့တာလေ။ မြညက်သာကို ထာဝရစောင့်ရှောက်ပေးနိုင်အောင် မင်းဘက်က စတင်ကြိုးစားသင့်တယ် ... အချစ်ဆိုတာမပါရင်တောင် လက်ထပ်ပါ”

အခန်း (၄)

“ကောင်း”

“ကျွန်တော်ကတော့ စည်းကမ်းအတိုင်းပဲ လုပ်ရမယ် အန်ကယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ညက်ကို မှည့်တစ်ပေါက်တောင် မစွန်းထင်းစေချင်လို့ပါ။ အန်ကယ်တို့ ကျေးဇူးက အရမ်းကြီးမားတယ်လေ ... ညက် လမ်းမှားပေါ်မရောက်စေချင်တာပါ”

“ကောင်း ပြောတာလည်း အန်ကယ်လက်ခံပါတယ်ကွာ၊ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ညက်နဲ့ကောင်းကို အဆင်ပြေစေချင်တယ်”

“ဗျာ”

“အန်ကယ် ဘယ်လိုပြောရမလဲကွာ၊ လူကြီးမိဘတွေရဲ့ သဘောထားကလဲ ကောင်းနဲ့ညက်ကို အဆင်ပြေပြီး သံယောဇဉ်တွေ တွယ်ငြိသွားစေချင်ကြတယ်”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“မြညက်သာရဲ့ဆန္ဒမပါဘဲ ကောင်း ဘာတစ်ခုမှမလုပ် ဆောင်နိုင်ပါဘူး ... သူမရွေးချယ်တဲ့ချစ်သူနဲ့ပဲ လက်ထပ်ပါစေ”

ဦးပေါ်ထွန်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောဆိုဖို့ ကောင်းတို့ထံ ရောက်လာခဲ့သည်။

မောင်မဟာတို့ဆန္ဒက ကောင်းနှင့်ညက်ကို လက်ထပ်စေ ဖို့ပင်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ နှစ်ယောက်အတူတူ နေထိုင်ကြပေမယ့် သံယောဇဉ်က မတွယ်ငြိကြဘဲ ရန်သူတွေအဖြစ်ရှိနေကြ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ဦးပေါ်ထွန်း ပေါ်တင်ပဲ အသိပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ရွေးချယ်မယ့် ကျွန်တော့်ဘဝလက်တွဲဖော်က မြညက်သာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူးအန်ကယ်၊ သူ့ကို ကျွန် တော် အမြဲမပြတ် စောင့်ရှောက်ပေးနေမှာပါ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း တွေလည်း မြညက်သာအတွက်ပါပဲ”

သူ့ လုပ်အားခပဲ ဖယ်ထားပြီး ကျန်တဲ့အမြတ်အစွန်းတွေက မြညက်သာအတွက်ပဲဖြစ်သည်။

စုဆောင်းပေးထား၏။

မြညက်သာ အိမ်ထောင် ပြုသောအခါ သင့်တော်မည့် ယောက်ျား ဖြစ်ရင်တော့ ပေးအပ်ရမည်ဖြစ်သည်။

“မြညက်သာနဲ့တော့ လက်ထပ်ဖို့မစီစဉ်စေချင်ပါဘူး အန် ကယ် ... ကျွန်တော်က သူ့ကိုစောင့်ရှောက်ပေးချင်တာပဲ ရှိတာပါ”

မြညက်သာက သူ့ကိုအထင်သေးလွန်းနေသည်။

ကောင်းနှင့်ရန်ဘက်တွေအဖြစ်ပဲ နှိမ်ချဆက်ဆံမှုတွေ ခံခဲ့ရ၏။

ယောက်ျား တစ်ယောက်အနေနှင့် မိန်းမတစ်ယောက်အရိပ် မှာ ကောင်း မခိုလိုပေ။

“မြညက်သာနဲ့လက်ထပ်ဖို့ မင်းကို အားလုံးအပ်ထားခဲ့တာပါ မြညက်သာက စိတ်မချရလို့လေ၊ လုပ်ချင်တာကို ဇွတ်လုပ်ပစ်တာတို့ မိန်းကလေးပါ ... မင်းပြန်ပြီး စဉ်းစားပါဦး ကောင်းရယ်”

ကောင်း ဘယ်လိုစဉ်းစားရမလဲ။

သူ လက်ထပ်မယ့် မိန်းမက မြညက်သာတော့ ဘယ်လို နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ချမ်းသာတဲ့ မိန်းကလေးကို သူ လက်မထပ်လိုပေ။

“မြညက်သာလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ကောင်း ထက် အများကြီးသာတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့ဆုံ နှင့်ရနိုင်မှပဲ ကောင်းနဲ့မြညက်သာတို့ကတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“အင်းလေ ... အန်ကယ်ကတော့ ပြောသင့်တာပြောထား

ပြီးပြီပဲ။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဖူးစာမပါရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့
လေ ... အခုထိလည်း မသင့်မြတ်ကြဘူးပဲ။ အန်ကယ်ပြန်တော့မယ်
ဒီကိုဝင်လာတာ ပြောပြသင့်တာ ပြောပြဖို့ပဲ ကောင်း ... မင်းကို
ယုံကြည်ပါတယ်”

ရှေ့နေကြီး ဦးပေါ်ထွန်းက ကောင်းဘက်ကပဲ။

အန်ကယ် ပြန်မည်ဟုပြော၍ မြညက်သာအပေါ် အလျော့
ပေးဖို့ပြောခဲ့သည်။

“အလျော့ပေးလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ မြညက်သာကို စည်းကမ်း
တကျပဲ နေထိုင်စေချင်တယ်”

ကောင်း စဉ်းစားနေသည်။

မြညက်သာကို စည်းကမ်း ပေးကိုပေးရမယ်။

ငွေကြေးကအစ မြညက်သာ မသိစေရပေ။

ကောင်းကိုယုံကြည်လို့ အပ်ထားခဲ့တာပါ။

သူ တိကျပြတ်သားရမည် ဖြစ်သည်။

ရှေ့နေကြီး ဦးပေါ်ထွန်း ပြန်သွားသည်။

“ညိုပြာ ... နင့်မမလေးကို ညစာစားဖို့ ခေါ်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

အိမ်ဖော်မလေးညိုပြာကို ညစာအတွက် ပြင်ဆင်ခိုင်းပြီး သူ

နှင့်ညက် အဆင်ပြေစေရန် ညစာအတူတူစားဖို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။

“မမလေးက လာခဲ့ပါမယ်တဲ့”

“ဟုတ်ပြီ”

သူ စားသောက်ခန်းမှာ စောင့်နေပေမယ့် မြညက်သာ
တော်တော်နှင့်ဆင်းမလာ။

ညိုပြာကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ခေါ်ခိုင်းတော့မှ ဆင်းလာ
သည်။

“ကောင်း”

“ပြော”

“ညက် ဘဏ်စာရင်းမှာ ငွေထပ်ထည့်ပေးပါ”

“မင်းကို တစ်လတစ်ကြိမ် ကိုယ်ထပ်ဖြည့်ပေးနေကျပဲဟာ။
မင်းတစ်လတောင် မပြည့်သေးဘူး စည်းကမ်းနဲ့သုံးပါ မြညက်သာ”

“မလောက်ဘူး ... ဒီလက ညက်မွေးနေ့ပွဲအတွက် အဝတ်
အစားတွေဝယ်ရတယ်လေ ... မလောက်ဘူး”

“အဝတ်အစားက မင်းမှာဗီရိုနဲ့အပြည့်ပဲလေ”

မြညက်သာကို ကောင်းတော်တော်လေး စိတ်ပျက်မိလာ
သည်။

အဝတ်အစားတွေ တစ်နေ့တစ်ထည်များ လဲနေတာလား။

မိရှိကြီးတစ်လုံး အပြည့်အသိပ် အဝတ်အစားတွေထပ်ပြီး ဝယ်နေလျှင် ပိုက်ဆံတွေကို အလဟဿ ဖြုန်းတာပဲဖြစ်သည်။

“မပေးနိုင်တော့ဘူး မင်းမလိုအပ်ပဲ ဖြုန်းပစ်တာလေ”

“ကောင်း ... နင်အကျင့်မယုတ်နဲ့နော်၊ ဘာဖြုန်းပစ်တာလဲ ဖေဖေနဲ့မေမေက နင့်ကိုအပ်ထားတယ်ဆိုပြီး ဒီလောက်လေးသုံးတာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဒီလောက်လေးလည်း မရဘူး၊ စည်းကမ်းက စည်းကမ်းပဲ၊ အန်ကယ်နဲ့အန်တီက ကိုယ်စည်းကမ်းရှိလို့ အပ်ထားခဲ့တာပဲ”

“ငါက သူဌေးသမီး”

“မင်းက မိဘမဲ့ သူဌေးသမီးဆိုပြီး စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့လုပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မင်းရဲ့မိန်းကလေးမပီသတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကိုပြင်ပါ”

“ကောင်းနော် ... နင်က ဘာလဲ အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ရပ်တန့်ကရပ်”

“မင်းကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ ကိုယ့်မှာတာဝန်ရှိတယ် မြညက်သာ စည်းကမ်းနဲ့ပဲ မင်းအမှုအကျင့်တွေ မင်းစိတ်တွေကို ပြုပြင်ပေးရမယ်”

“တောက် ...”

သူမက ဝုန်းခနဲထရပ်သည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သူကတော့ အေးဆေးပင်။

မတတ်နိုင်ဘူး မြညက်သာ။

မင်းစည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ အမှုအကျင့်တွေကို ပြင်ရမယ်။

မင်းဘဝရှေ့ရေး မလွယ်ဘူး။

ကောင်းကတော့ မြညက်သာနှင့်လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပေ။

အချစ်တွေလည်း သူ့ရင်ထဲ မရိုက်ခတ်၊ မြညက်သာလို မိန်းကလေးမျိုးကိုလည်း သူ လုံးဝ အထင်မကြီးပါ။

အတ္တကြီးနေတာတွေ၊ သူတစ်ပါးအပေါ် ညှာတာ ထောက်ထားမှုကင်းမဲ့နေတာတွေ သူလုံးဝ မနှစ်သက်ဆုံးပဲ။

အန်ကယ်မဟာနှင့် အန်တီဒေဝီကတော့ သူ့ကျေးဇူးရှင်တွေပါ။

ပညာရေးရော စီးပွားရေးနယ်ပယ်မှာပါ သူ့ကိုဝင်ဆန့်စေရန် လုပ်ပေးခဲ့သည်။

“နင် တမင်သက်သက်နဲ့ ငါ့ကိုနှိပ်ကွပ်နေတာ မဟုတ်လား ကောင်းကင်ယံ ... ပြောစမ်း ... နင်ဘာအမျိုးမျိုးနေတာလဲ၊ ငါ့မိဘပစ္စည်းတွေလေ နင်ဘာဖြစ်လို့ လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားရတာလဲ”

“မင်း ဘယ်လိုပဲစွပ်စွဲနေပါစေ၊ ကိုယ်ကတော့ လုပ်စရာရှိ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

တဲ့ကိစ္စ ဆက်လုပ်ရမှာပဲ၊ မြညက်သာ ... ကိုယ်က လူကြီးမိဘတွေ
မျက်နှာပဲ ကြည့်ရလိမ့်မယ်”

“ကောင်း ... နင်လူပါးမဝနဲ့နော်၊ အေး ... နင်လုပ်ထားဦး
ပေါ့၊ အခု ... ငါ့မှာချစ်သူရှိနေပြီ၊ နင့်ကို အတိအလင်းပြောထားတာ
ပဲ”

“ဘာပြောတယ်”

“ငါ့မှာချစ်သူရှိနေပြီလို့ ပြောတာလေ ... မင်းထင်ကိုကိုတဲ့
နိုင်ငံခြားကနေ ပညာသင်ပြီးပြန်လာတာ၊ ကလေးကချေ အောက်
တန်းစားမဟုတ်ဘူးနော် ကောင်း ... ”

မြညက်သာမှာက ချစ်သူတောင်ရှိနေပြီလား။

သူ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတော့ဖြစ်သွားသည်။

မင်းထင်ကိုကိုတဲ့။

ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ။

သူ့မှာစိစစ်စုံစမ်းပေးရမည့်တာဝန်ရှိနေသည်ဟု ထင်နေ၏။

မြညက်သာ ချစ်သူရှိတာမထူးဆန်းပါဘူး။

ချောမောလှပလွန်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။

ဒါကြောင့်လည်း တန်ဖိုးကြီးမားတဲ့အဖြစ်ဟူ၍ မြူမှုန်
တစ်မှုန်မျှပင် မရှိသည့်မိန်းကလေး ဖြစ်စေချင်ခဲ့သည်။

“ထိုင်ဦး ... မြညက်သာ”

“ပြော”

“မင်းမှာ ချစ်သူရှိနေပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ကိုယ်နဲ့တွေ့ပေးပါ”

“ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေအထိ နင်လိုက်ပြီးစည်းကမ်း

ပေးစရာမလိုဘူး ကောင်း”

“မင်း ... မင်း ထမသွားနဲ့ဦး၊ ဒီကိစ္စ အရမ်းအရေးကြီးတယ်၊
မင်းချစ်သူကို ကိုယ်တွေ့မှဖြစ်မယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုင်တယ် ... မင်းကလုပ်ချင်တာစွတ်လုပ်တတ်တဲ့ မိန်း
ကလေးပဲ မြညက်သာ ... မင်းဘဝအဆုံးအထိ ငါစောင့်ရှောက်ပေးရ
မယ်”

“ကောင်းပြီလေ ... ငါ့ချစ်သူက လုံးဝအပြစ်ကင်းစင်တဲ့လူပဲ
နိုင်တောင် မနာလိုဝန်တို့ဖြစ်သွားရမယ် ... လုံးဝပဲ”

မထူးတော့ဘူး။

ကိုကိုနဲ့သူမ ချစ်သူအဆင့်တွေ မကြာခင် ရောက်ကြတော့
မှာ ညက်သိနေသည်။

ကောင်း ...
 နင်လာပြီး ဆရာ လုပ်လို့ရမယ်ထင်လား။
 ဖခင်နှင့်မိခင်က ယုံကြည်စိတ်ချစွာ အပ်ထား၍ ညက်
 ကလန်ကဆန် မလုပ်ချင်ပေ။
 ငွေတွေကိုလည်း လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားပြီး စာရင်းတွေ
 မသိခဲ့။
 တစ်လတစ်ခါ ဘဏ်စာရင်းမှာ ငွေထည့်ပေးထားတာ အသုံး
 စရိတ်များသွားလျှင် ထပ်မရတော့။
 ညက်ဝယ်ချင်တာတွေက အများကြီးပဲ။
 သူငယ်ချင်းတွေ အလယ်မှာလည်း မျက်နှာငယ်ရသည်။
 မသုံးနိုင် မစွဲနိုင်။
 ကောင်းကို လုံးဝ မကျေနပ်။
 သူ့အရိပ်ကနေ ရုန်းထွက်ပစ်ဖို့ပဲ ညက် ကြံစည်နေသည်။
 “တစ်ပတ်အတွင်း ခေါ်လာမယ် ... ကိုကိုက လူကြီးလူ
 ကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတော့ နင်သတိထားပြီး ပြောဆိုဆက်ဆံပါ”
 “မိန်းကလေးဆိုတာ အရမ်းအညာလွယ်လို့မဖြစ်ဘူးနော်
 မြညက်သာ ... ယောက်ျားဆိုတာ ကျားပဲ၊ ဟို ... ကိုယ်ပြောချင်
 တာက မင်းသဘောပေါက်မှာပါ အလုံးစုံ မပေးဆပ်မိပါစေနဲ့၊ မင်း

ဖိုးလပြည်စာပေ

သတိထားပါ”
 သူ ဆုံးမစကားတွေကို ဘယ်ကနေဘယ်လို စပြောရမှန်း
 မသိ။
 ရင်ထဲမှာလည်း ပေါ့ပျက်ပျက်နေထိုင်တတ်တဲ့ မြညက်သာ
 အတွက် သောကတွေ ဝင်ရောက်နေသည်။
 မိခင်တစ်ယောက်လို ... ဆုံးမသွန်သင်စကားတွေကို
 ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၍ အဆုံးအထိ ပွင့်လင်း၍မရ။
 မြညက်သာ သူ့ကိုရွံ့ပြီး မဟုတ်မဟတ်တွေ လုပ်ပစ်မှာ
 လည်း စိုးရိမ်မိသွားသည်။
 “မြညက်သာ မင်း ... မင်း ကိုယ့်ကိုရွံ့ပြီးတော့တော့ ချစ်သူ
 ရည်စားတွေမထားပါနဲ့”
 “ချစ်သူထားတာပဲ ငါက နင့်ကိုရွံ့စရာလား ကောင်း ...
 လုံးဝမဟုတ်ဘူး ကိုကိုက မိန်းကလေးတစ်ယောက် အားကိုးချင်
 လောက်အောင် အရည်အချင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံတယ်၊ နင့်လိုအေးစက်
 စက် မထုံတတ်တေးနဲ့ လူ့စာမဟုတ်ဘူး”
 “မင်း ...”
 “ကျွန်မထသွားလို့ရပြီလား ကျွန်မကို စည်းကမ်းတွေပေးနေ
 တာ ဘယ်သူ့အကျိုးအတွက်လည်း နင်အသိဆုံးဖြစ်မှာပါ”
 သူမ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ သူ့ကိုရန်သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မုန်း

ဖိုးလပြည်စာပေ

တီးနာကျည်းမှုတွေ စီးမျောနေပုံပင်။

ကောင်းလည်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိအောင် မြညက်သာ
အား မျက်စိအောက်ကနေ အပျောက်မခံနိုင်အောင် စိုးရိမ်ပူပန်
သွားရသည်။

“ကျွန်မ ကိုကိုနဲ့ ကြိမ်းသေလက်ထပ်မှာနော် ... နင်ကန့်
ကွက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ... မြညက်သာကို စောင့်ရှောက်မယ်ဆိုရင်ပေါ့
လေ”

“မြညက်သာ”

“သွားပြီ”

သူ ဘယ်လိုမှတားဆီးပိုင်ခွင့်မရှိဘူးဆိုတာသိနေသည်။

မင်းကိုလည်း ကိုယ်မတားဆီးချင်ပါဘူး။

မင်းချစ်သူက မင်းပြောသလို လူတော်လူကောင်းဖြစ်နေရင်

ပေါ့လေ။

ဒီလိုမှမဟုတ်ရင်တော့ ကိုယ် ရတဲ့နည်းနဲ့ တားဆီးပစ်မယ်။

မြညက်သာ ထွက်သွားတော့မှ သူ ယောင်ချာချာနှင့် ဘာ
ဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အခန်း (၅)

“ကိုကိုက ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဝေ ... ဒီအရွယ်ရောက်မှ အမြီး
မပေါက်ရင် ဘာမျောက်လဲဟ ... လူပျိုကြီးဆိုတာ သေချာလား”

“မသိဘူးလေ ... ကိုကိုက အမေရိကားမှာနေတာ၊ ဝေ့အစ်
ကိုက ဆုံးသွားပြီဆိုတော့ ဝေ့တို့နဲ့လည်း အဆက်အသွယ်ပြတ်သွား
တယ်”

ကိုကိုရေ ... မြညက်သာကတော့ ကိုကိုအကြောင်းတွေ
အပြတ်ကြွားထားတာနော်။

ကိုကို လူပျိုလူလွတ်လားဆိုတာတောင် မရေမရာ။

ကောင်းကိုတော့ နည်းနည်းလေးမှအလျော့ မပေးချင်ပါ

ဘူး။

ညက်ချစ်သူဟု ပြောပြီးသွားပြီ။

စိုးလပြည့်စာပေ

“ညကိုတော့ ချစ်ပုံပဲဟ အမြဲတမ်း ညကိုအကြောင်းတွေ
ကို မေးနေတတ်တယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ညက် အမိဖမ်းထားမလား”

“ကိုကိုအကြောင်းတွေမှ ကိုယ်မသိသေးတာ”

“ကိုကိုမှာ မိဘတွေမရှိကြတော့ဘူး ... နင် ဘယ်လောက်
ကောင်းလဲ၊ ယောက္ခမနဲ့မဆက်ဆံရတော့ဘူးလေ”

“ဟုတ်တယ်ဟ”

“အပိုင်ချည်ထားလိုက် ... အိုက်တင်ခံမနေနဲ့ညက်၊ နင့်ဘဝ
တစ်သက်တာခိုင်တယ်နော်”

ခက်နေတာက တွဲသာတွဲနေတယ် ကိုကိုထံမှ ချစ်တယ်ဆို
တဲ့စကား မကြားရ။

အတိအလင်း ချစ်သူ ရည်းစားဖြစ်ဖို့ကမလွယ်။

ကောင်းကို ပြောထားပြီးပြီ။

တစ်ပတ်အတွင်း ကိုကိုကိုခေါ်လာမယ်လို့။

“ညက် ... ရှင်ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ၊ တွေဝေနေတယ်
ကောင်းကတော့ ဝေအတွက်နော် ယောက်မ”

“ရှင်ကိုကြည့်မရတာ ခက်တယ် ... ကျုပ်က အမြန်ဆုံးပေး
ချင်နေတာ”

“မခက်ပါဘူး ယောက်ျားလေးပဲဟာ ... မိန်းမမာယာ

ထောင်ချောက်ထဲ လျောခနဲ ဝင်လာတတ်တဲ့အမျိုးအစားတွေ”

“ကောင်းက မာကျောတယ်နော် ... မာနကလဲကြီးကြီးပဲ၊
စည်းကမ်းတွေ ဂုဏ်သိက္ခာတွေနဲ့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတယ်”

“ဝေခွဲတွေ့ရင် သံမဏိတောင် အရည်ပျော်သွားမယ်”

“အရေးကြီးတာက ညက်ပဲ ... ကိုကိုနဲ့ချစ်သူတွေဖြစ်သွား
ဖို့လို့ ပြောထားတယ်၊ တစ်ပတ်အတွင်း ခေါ်လာမယ်လို့ ကြားထား
တယ်”

“ဟယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူးဟာ ... သေချင်တာပဲ”

ကိုကိုကလည်း ဖုန်းမဆက်သေးဘူး။

ညက်က စပြီး အဆက်အသွယ်လုပ်ဖို့ကလည်း မိန်းကလေး
က အရှက်မဲ့ သိက္ခာမရှိ အထင်သေးသွားမှာလည်း ကြောက်မိသည်။

“ညက် မပူနဲ့ ... ဝေဆက်သွယ်ပေးမယ်၊ နင်အပြတ်ညှူးက
လီးယားလွှတ်နော် ... ”

“အင်း”

ကောင်း ... နင့်ကြောင့်ပဲသိလား။

မြညက်သာဆိုတာ မာနတံခွန်တွေ မိုးပေါ်ထိလွင့်တင်ထား
တာ။

တဲ့”

မြညက်သာဘဝ ပျက်စီးရင်လည်း နတ်တရားခံပဲသိလား။
 “ဟဲ့ ... ညက် ... အဆက်အသွယ်ရပြီး ကိုကိုကလာခဲ့မယ်
 “ဟုတ်လား”
 “ကိုကိုရောက်လာရင် ဝေရောင်ပေးမယ်သိလား ... နင်
 ကြည့်လုပ်၊ နင်မြန်မြန်စွန့်မှ ကောင်းနဲ့ငါ နီးစပ်သွားမှာ”
 ကိုကိုရောက်လာမယ်ဆိုတော့ ညက် အိတ်ထဲကနေ မှန်
 လေးထုတ်ပြီး အလှပြင်သည်။

“လှပြီးသားပါဟယ် ညက်ရ ... နင်က စွဲမက်စရာကောင်း
 တယ်။ ဒါကြောင့်လေ ... သွေးမတော်သားမစပ် နင့်လိုအလှပကေး
 ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေးသမီးကို ရိုးရိုးသားသားဆက်ဆံနိုင်တဲ့
 ကောင်းရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားက မိန်းကလေးတစ်ယောက် မှီခိုအား
 ထားသင့်တဲ့ ယောက်ျားဟ”

“တော်စမ်းပါ ... မထုံတတ်တေး အေးစက်စက် ဆရာကြီး
 ဒီနိုင်နဲ့ အမြင်ကတ်တယ်”

မြညက်သာ အမြင်အကတ်ဆုံးက ကောင်းရဲ့ ကြီးကျယ်ခမ်း
 နားနေမှုကိုပင်။

သူမအား စိတ်မဝင်စားသလို နေထိုင်မှုက ပို၍ မုန်းတီးစရာ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ကောင်းနေသည်။

ကြည့်လေ ညက်မှာချစ်သူရှိနေပါပြီ ပြောတာတောင် နည်း
 နည်းလေးမှ လှုပ်ရှားမှုမရှိဘဲ အုပ်ထိန်းသူ တစ်ယောက်ရဲ့ အိုက်တင်
 က အပြည့်။

သူ အဲဒီလိုကြီးလုပ်နေတာကိုပဲ မကြိုက်တာပါ။
 “ဟော ... ကိုကို လာပြီ ညက်”
 အံ့ဩစရာကောင်းတာက ကိုကိုရောက်လာတာကို ညက်
 ရင်မခုန်ပေ။

အရမ်းထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားမယ် ထင်ထားတာပါ။
 သူမ နှလုံးသားက အေးစက်စက်။
 ကိုကိုကို မာယာနှင့်တောင်ချောက်သွင်းဖို့ ကြံစည်ရန် သူမ
 စိတ်ကမလိုလားသလိုကြီးပင်။

မာနကို ထိပါးလို့ထင်တယ်။
 “ကိုကိုလာပြီဆိုတော့ ဝေဓဏအပြင်သွားစရာရှိတယ်၊ အခုမှ
 ကြောင်းပေါ်လာလို့လေ ညက်နဲ့ဓဏလောက် အဖော်လုပ်ပေး
 သိလား”

“အင်း ... လုပ်ပေးရမှာပေါ့ ... ကိုယ်လည်း ညက်ကိုတွေ့
 ခဲ့နေပါတယ်”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“တွေ့လား ... ညက်သာမ ကိုကိုက ရှင့်ကိုအမြဲတမ်း သတိ
ရ လွမ်းဆွတ်တမ်းတနေတာပါလို့”

“ဝေနေနီ”

ဝေမျက်စလေးပစ်ပြပြီး ထွက်သွားသည်။

ညက် ကျန်ခဲ့၏။

စားသောက်ဆိုင်က လူရှင်းပြီး သီးသန့်ဖြစ်နေ၍ သူမစိတ်က

မလုံ။

တကယ်တမ်းကျတော့ ကိုကိုအကြောင်းမှ ညက်မသိတာ။

ကိုကို လူလွတ်လား။

မိသားစုအကြောင်းလည်း မသိ။

သူမ မှားသွားပြီထင်တယ်။

ကောင်းကြောင့်ပါ။

သူမ လွတ်လပ်ချင်တာမဟုတ်လား။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ကိုကိုလည်း မဆိုးပါဘူး။

“မြညက်သာ”

“ရှင်”

“ကိုကိုအကြောင်းတွေ့နေတာလား”

“ရှင်”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မြညက်သာက ရိုးသားပြီး
ဇွဲစင်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုကိုအကြောင်းတွေပဲ အခုတလော တွေး
နေတယ်၊ ကိုကိုက လူလွတ်လား ... မိဘဆွေမျိုးအသိုင်းအဝန်း
တွေအကြောင်းလေ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... မြညက်သာ သိချင်နေတဲ့ ကိုကိုအကြောင်း
တွေပြောပြပေးပါမယ်ဗျာ ... ကျေနပ်လား”

“အင်း ...”

ကိုကိုအကြည့်တွေက သူမထံ စူးခနဲရောက်လာသည်။

ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေထဲမှာတော့ အချစ်တွေလား ရွန်းလဲ့

ဘက်ပမူတွေ လွမ်းနေ၏။

အရေးကြီးတာက ကိုကိုနှင့်တစ်ပတ်အတွင်း ချစ်သူတွေ
ဖြစ်ရဖို့ပဲ။

ညက်မာနတွေကို ဘေးဖယ် ချထားနိုင်မှဖြစ်မည်။

သူမအကြည့်တွေထဲမှာလည်း နူးကလီးယားတွေ မရမက

အတင်းအကြပ် ထည့်သွင်းထားရသည်။

“တကယ်တော့ ကိုကိုက လူလွတ်တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး

မြညက်သာ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“ဘုရားရေ”

“အရမ်းထိတ်လန့်သွားပြီလား ကလေးရယ်”

ကလေးရယ်တဲ့ ကိုကို့အသံတွေက ကြေကွဲဆွေးမြည်း နာကျင်နေသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ... ကိုကို့အနားကနေ သူမထ၍ ထွက်ပြေးသွားချင်မိလာ၏။

ကိုကိုနှင့်ညက်က မိတ်ဆွေတွေပဲ။

ကိုကိုအမှန်အတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရင်ဖွင့်ပြတာပဲ ထင်တယ်။

ကိုကိုက မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်မှုက ဝါရင့်နေပါပြီ လို့ ထင်မိ၏။

သူမက ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပါပြီလို့တောင် ကောင်းကို ပြောထားမိ၍ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရသည်။

“ကလေး”

“ရှင်”

ကလေးဆိုတဲ့အသံနှင့်အတူ ကိုကို့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက် ရည်စတွေ ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

သူမ အရမ်းကြီး ယုံကြည်လို့မဖြစ်ဘူး။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ကောင်းရှေ့မှာ ဦးကျိုးသွားမှာလည်း ကြောက်ရသေး၏။

အချစ်ဆိုတာကိုပင် ညက် မယုံကြည်သလို ဖြစ်နေသည်။

“ကိုကို မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ မထင်မှတ်ဘဲ တိုးဝင်ခဲ့မိတယ်”

“ရှင်”

မြညက်သာကလည်း ကိုကိုကို မာယာထောင်ချောက်ဆင်မလို့။

ကိုကိုစကားကို မြညက်သာ ယုံရမလား။

“ကိုကိုကို အကြပ်ကိုင်လက်ထပ်စေခဲ့တာပါ ... ကိုကို လက်ထပ်လိုက်ရပေမယ့် အချစ်ဆိုတာ မပါဘူး”

မြညက်သာကို သူချစ်သည်။

ဓာတ်ပုံလေးကိုမြင်တာနှင့် စွဲလမ်းနှစ်သက်ခဲ့ရ၏။

သူ မြန်မာပြည်ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်နေစဉ်မှာပင် လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးလလောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ငြိစွန်းမိသွားသည်။

အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်မိသွား၍ မိန်းကလေးနှင့် အိပ်စက်မိသဖြင့် လက်ထပ်ယူလိုက်ရသည်။

“အဲဒီမိန်းမက ကိုကိုကို အချစ်ထက် ဂုဏ်ကိုမက်မောတာရယ်၊ ကိုကိုရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တာရယ်ကြောင့်ပါ။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ခွာညိုမေက ပါတီတွေတက်တယ်၊ ယောက်ျားတွေကိုလည်း သူမရဲ့ ကစားစရာ အိပ်ခန်းတွေလို သဘောထားတာပါ”

“ဟုတ်လား”

“ညက်လေးက ဖြူစင်တယ်၊ ကိုကိုစွဲလမ်းနှစ်သက်ခဲ့တယ်၊ မင်းမျက်လုံးလေးတွေကိုကြိုက်တယ် ... ရိုးသားလို့လေ”

“ကိုကို အရမ်းချီးမြှောက်လွန်းနေပြီထင်တယ်၊ မျက်ဝန်းထဲ မှာ ရိုးသားမှုတွေ ရှိမနေနိုင်ပါဘူးနော် ... မြညက်လည်း ဆိုးပေလေ လေးပါ”

“ညက်က အရမ်းကလေးဆန်တယ်၊ ပါတီပွဲတွေလည်းတက် နေတာမတွေ့ဘူး၊ ဝေတောင် တက်တယ်”

ကောင်းကြောင့်လေ။

ကိုစည်းစနစ်ကြီးက မျက်စိအောက်ကမှ အပျောက်မခံတာ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်က ချီးကျူးတယ်ဆိုတော့လည်း

ကောင်းကျေးဇူးပေါ့။

မြညက်သာကလည်း ကောင်းအပေါ်ပဲ မကျေနပ်ချက်တွေ အစိုင်အခဲဖွဲ့ပြီး ပြဿနာ ရှာပစ်တတ်သည်။

“လောလောဆယ်တော့ ကိုကိုနဲ့ ခွာညိုမေတို့ ရန်ဖြစ်ပြီး ပြတ်စဲဖို့အထိ ပြောထားခဲ့တယ် ... ခွာညိုရောက်လာတာနဲ့ ကွာ

ရှင်းကြဖို့ နှစ်ဦးစလုံး သဘောတူထားကြတယ်”

ကိုကို ကွာရှင်းတော့မယ်ဆိုရင်လည်း မဆိုးပါဘူး။

အချစ်တွေကို ခံစားလို့မရသေးပေမယ့် ကိုကိုနှင့်တော့ မလွဲ မသွေ ချစ်သူအဆင့်ရောက်မှ ဖြစ်မည်ဖြစ်သည်။

“ကလေးကို လိမ်ညာပြောဆိုတာတွေ ကိုကိုမလုပ်ချင်ပါဘူး အမှန်အတိုင်းပဲ ဝန်ခံချင်တယ် ... ကိုကိုစကားတွေကိုယုံပါ၊ ကိုကို ဘဝသေနေခဲ့တာ ကြာပါပြီ”

“ကိုကိုရယ်”

မြညက်သာကလည်း မလွဲမသွေ မာယာကွန်ယက်ဖြန့် ကျက်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

“ညက်တော့လေ ခုထိ အချစ်ဆိုတာကို မသိသေးဘူး ... တကယ်တော့ ညက်ဘဝလည်း အထီးကျန် နေတာပါနော်၊ ညက်ဘဝကို ဝေပြောပြမှာပေါ့၊ ဒရိုင်ဘာသားကို အပ်ထားခဲ့တာပါ၊ အဲဒီကောင်က စည်းကမ်းတွေ တင်းတင်းကြပ်ကြပ်နဲ့ ဖိနှိပ်ထားခဲ့ တယ်လေ”

“ဝေပြောပြပါတယ် ကိုကို ကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ်ကွာ၊ တကယ်တော့ ကိုကိုလည်း ငယ်ရွယ်သေးတဲ့အရွယ်မှာပဲ မိဘမဲ့ခဲ့ရ တာပါ၊ ဆွေမျိုးတွေလက်ထဲကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်လေ ... ကိုကို မြန်မာ

ပြည်မှာပဲ နေတော့မယ်၊ ကုမ္ပဏီထောင်မယ် ခွာညိုမေ့နဲ့ကွာရှင်းမယ်”

အရေးထဲမှာများ ကိုကိုက ပြဿနာတန်းလန်းနဲ့ ကောင်းက လူလည်း စုံစမ်းစစ်ဆေးဦးမှာ။

ကိုကိုကိုတော့ ကောင်းဆီ မဖြစ်မနေ ခေါ်သွားရမှာပဲ ဖြစ်သည်။

“ကဲပါ ကလေးရယ် ... ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေ ဘေးဖယ်ထားလိုက်ကြစို့နော် ကလေးဘယ်သွားချင်လဲ ... ဘာလုပ်ချင်လဲ ... ကိုကိုအဖော် လုပ်ပေးမယ် ... ဘယ်လိုလဲ”

မြညက်သာ မျက်နှာလေးကို သူငေးမောကြည့်မိသည်။

ခွာညိုမေ့နဲ့ တခြားစီပဲ မျက်နှာပြင်ဖွေးဖွေးနုနုလေးက မိတ်ကပ်တွေ ချယ်သထားခြင်းမရှိဘဲ သဘာဝ ပန်းသွေးရောင်ထကာ ချောမွတ်နေသည်။

ကိုကို-နှစ်သက်မိတာက မြညက်သာရဲ့မျက်ဝန်းနက်နက် ကျယ်ကျယ်လေး တစ်စုံပဲ အပြစ်ကင်းလိုက်တာ။

မြညက်သာဆိုတာက အရောင်မရှိ အဖြူရောင်သက်သက် ကိုကို သိနေသည်။

“ပြောလေ ... မြညက်သာ ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“Shopping ထွက်မယ် ကိုကို ... အင်း မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ဘယ် စာရင်းမှာ ငွေလက်ကျန်က နည်းနေတယ်၊ ဟိုကောင်က လကန်မှ ထည့်ပေးမှာတဲ့လေ”

“မြညက်သာရယ် ... မင်းနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ မင်းထင်ကိုကိုက ငမ္မေဟုတ်ပါဘူး ... ကဲ ... ထ ... မင်းစိတ်တိုင်းကျ ဈေးဝယ် ထွက်စေ”

“ဟာ ... ဟိုလေ ... ညက် အဲဒီလိုကြီးတော့ သူများပိုက်ဆံ မသုံးချင်ပါဘူး၊ ကိုကိုတစ်မျိုးမထင်နဲ့နော် ... ညက်က လွတ်ခန့် ထွက်သွားတာပါ”

ညက်ကယောင်ပြီး ပြောလိုက်မိတာပါ။

ကိုကို ဘယ်လိုထင်သွားမလဲ။

မျက်နှာတော့ ပူသွားသည်။

“မင်း ရိုးရိုးသားသား မင်းဖြစ်ချင်နေတာကို ပြောတယ်ဆိုတာ ကိုကိုသိပါတယ် ... ကလေးကို အထင်မသေးပါဘူးကွာ၊ ကိုကိုလည်း ပျင်းနေတယ် ... Shopping ထွက်ကြမယ်၊ ကိုကိုအတွက်လည်း လိုအပ်လေးတွေ ကြည့်ပေးဦး”

“အဲဒါတော့ ညက် မကြည့်တတ်ပါဘူးနော် ... ”

“ဟုတ်သားပဲ မြညက်သာက ချစ်သူမှမထားဘူးတာ၊

ယောက်ျားလေးပစ္စည်းတွေ ဘယ်ဝယ်ပေးတတ်မှာလဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်”

ဒုက္ခပါပဲ။

ကိုကိုနှင့်တရင်းတန်းဖြစ်စေဖို့ ညက်အလိုက်အထိုက် ပြော
နေပေမယ့် ကိုကိုကို ချူနေတယ်ဟု ထင်မှာလည်း ကြောက်မိ
သည်။

ညက်မှာ မာနရှိပါတယ်။

ယောက်ျားလေးတွေနှင့် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်လည်း ညက်
မလုပ်ဖူးပါဘူး။

ကောင်စုတ် ...

နင့်ကြောင့်လေ ...

ရှက်လည်းရှက် ...

ခန္ဓာကိုယ်လေးလည်း ထူပူနေပြီး မထူးတော့ပါဘူးဟု
တွေး၍ လိုက်လာခဲ့လေသည်။

အခန်း (၆)

ညက် သဘောကျသည့်အရိပ်အကဲ မပြရဲလောက်အောင်
ညက်ကိုင်လိုက်သမျှ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ဝယ်ပေးနေ
သည်။

ကိုကို လိုအပ်တာတွေကိုလည်း ညက်နှင့်တိုင်ပင်သေး၏။

ကောင်းနဲ့ တခြားစီပဲ။

နင်က မြဲညက်သာအပေါ် မေတ္တာနည်းနည်းလေးမှမရှိဘူး။

အညှိုးကြီးတဲ့ကောင် စိတ်ထဲမှာအလိုမကျသလိုလို။

မြင်တွေ့သမျှ ကောင်မလေးတွေက ကိုကိုကို ဝိုင်းငမ်းနေ
ကြသည်။

“ညက်တွေ့တယ်နော် ... ကိုကိုကို ဝိုင်းငမ်းနေကြတာလေ
ဓနာလိုမဖြစ်ဘူးလား”

စိုးလပြည့်စာပေ

“ဖြစ်တာပေါ့ ... မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်တယ် ... ဟွန်း”

ညက် မနာလိုမဖြစ်ပါဘူး။

ရှက်နေတာနှင့်ပဲ သူမအနေရ အထိုင်ရခက်နေ၏။

မြန်မြန် ပြန်ချင်တာပါ။

အချိန်တွေကလဲ ကြာနေပြီ။

ကောင်း ဖုန်းဆက်ပေးမယ့် သူမ ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ညက်ကို ဆူပွက်တော့မယ်။

အညာမလွယ်နဲ့ဆိုတာက တစ်မျိုး။

“ပြန်ကြရအောင်နော်ကိုကို ... ဝယ်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေက
လည်း မသယ်နိုင်တော့ဘူး၊ အိမ်ကိုယူသွားဖို့တောင် လန့်နေတယ်”

“ကောင်းကင်ယံကြောင့်လား ဘာမှမကြောက်နဲ့ ကိုကိုက
ညက်ချစ်သူလို့ ပြောလိုက်လေ”

“ရှင် ... အဲလိုမျိုး ပြောလိုဖြစ်မလား ကိုကို”

“သိပ်ဖြစ်တာပေါ့ကိုကိုက နစ်နာစရာမရှိတာ ... တကယ်
လည်း ချစ်သူတွေဖြစ်ချင်နေတာပါ”

“မဟုတ်တာ”

သူမ ပြာပြာသလဲနှင့် ငြင်းပစ်လိုက်သည်။

ကိုကိုနှင့်ချစ်သူတွေဖြစ်ဖို့ သူမရင်ထဲက အမှန်တကယ် ဆန္ဒ

မဟုတ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုက လူလွတ်မှမဟုတ်သေးတာ။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း လိမ်ညာ လှည့်ဖြားမှုမရှိတာကပဲ ကိုကိုရဲ့
ရိုးသားမှုလား။

သူမထက် ငါးနှစ်လောက်ကြီးမည့် ကိုကိုက လူကြီး
တစ်ယောက်လို သူမအား ကလေး ကလေးဟုခေါ်နေတတ်တာ
လည်း ညက် မနှစ်သက်သလိုပင်။

သူမ ကားပေါ်ပစ္စည်းတွေ ပြည့်ကြပ်အောင် တင်သည်။

“ကိုကို ဖုန်းဆက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တစ်ယောက်တည်းပြန်လို့ဖြစ်တယ်နော် ညက်”

“အင်း”

“ဘိုင်”

ကိုကိုက လက်ပြန်တဆက်သည်။

ကိုကို စတိုင်လ်က စမတ်ကျလွန်းပြီး ခန့်ညားချောမောနေ
ပေမယ့် တစ်စုံတစ်ခု လစ်ဟာနေသည်ဟု ထင်သည်။

ကိုကိုမှာလက်ထပ်ထားတဲ့ ဇနီးရှိနေ၏။

ဘယ်လောက်ပဲကွာရှင်းဖို့ စီစဉ်ထားပါစေ ညက်ယုံကြည်လို့

မဖြစ်ဘူး။

ပစ္စည်းတွေက အများကြီးပဲ ကောင်း ဘာပြောမလဲ။

ဟွန်း ...

ပြောချင်တာ ပြောပါစေ။

နင့်ကို ဂရုမစိုက်ဘူး။

ညက့်ချစ်သူက ဘယ်လောက်အထိ ချမ်းသာကြွယ်ဝလည်း

ဆိုတာ ပြရမယ်။

သူမ တိုက်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

“မြညက်သာ”

“ကျွန်မကိုစောင့်နေတာလား”

“မင်း ဘယ်ကနေပြန်လာတာလဲ”

“ရှေ့ပင်လေ ... ကိုကိုနဲ့ ... ”

သူမပစ္စည်းတွေ တပွေ့တပိုက်နှင့် အိမ်ဖော်ကောင်မလေး

ညီပြာ ဝိုင်းကူ၍ အခေါက်ခေါက်အခါခါ သယ်ပေးရသည်။

“ကိုကိုက ဝယ်ပေးတာတွေပါ။ ညက့်မှာက ပိုက်ဆံကုန်နေ

ပြီလေ ... ကောင်းကို ပြောသားပဲ ... ညက်အဝတ်အစားတွေ

ဝယ်ချင်ပါတယ်လို့”

“မင်း တော်တော်လေးစည်းကမ်းမဲ့တာပဲ မြညက်သာ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“ဘာပြောတယ်”

သူမအား အမြဲတမ်း မညာမတာ ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ်ပြောဆိုနေ
တာတွေကို မကြိုက်တာဘဲ။

ဒေါသထွက်ရသည်။

သူမမှာ ချစ်သူရှိနေတာ ကောင်း မနာလိုဝန်တိုခြင်း မရှိတာ
လည်း ညက်မကျေနပ်။

သူမအပေါ် နည်းနည်းလေးမှ အကြင်နာတွေ သံယောဇဉ်
တွေ မရှိဘူး။

“မင်း ရွေးချယ်ထားတဲ့ချစ်သူကို ကိုယ်စုံစမ်းစစ်ဆေးမယ်၊
သက်ခံနိုင်တဲ့အခြေနေလားဆိုတာ ကိုယ်သိကိုသိမှဖြစ်မယ်ညက်၊
မင်းရဲ့အုပ်ထိန်းသူ သဘောမကျရင် မင်းလက်ထပ်ခွင့်မရှိဘူးနော်”

“ဘာဆိုလို့လဲ ... ညက်က အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ အသက်
လည်းပြည့်တယ်၊ ပြီးတော့ ... ကျွန်မရွေးချယ်တဲ့သူကို သဘောမကျ
ရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး၊ ပြည့်စုံတယ်”

“အဲဒါ မြညက်သာရဲ့ သတ်မှတ်ချက်ပဲလေ ... ကိုယ်လည်း
စမ်းစစ်ဆေးမယ်”

အရူးကောင် နင်နဲ့ဘာဆိုလို့လို့။

သူမ နည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သူမ ဂရုမစိုက်ဘူး။

ရှင်နဲ့တော့ လုံးဝမဆိုင်ဘူးနော်ဟု ပြောပြီး အပေါ်ထပ်
တက်လာခဲ့သည်။

“တကယ်ပဲ ... နှင့်ကြောင့် ငါ့ဘဝကြီး ရေစုန်မှာမျောရ
တော့မယ် ကောင်းစုတ်ရဲ့ သိရဲ့လား ...”

ဝယ်လာတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဂုန်းခနဲ ပစ်ချလိုက်သည်။

ဈေးအကြီးဆုံး ညက်အနှစ်သက်ဆုံး အဝယ်ချင်ဆုံး အသုံး
အဆောင် ပစ္စည်းတွေပါ။

ဒါပေမဲ့ ... ညက်ခံစားလို့မရ။

အပျော်တွေ ပျောက်ဆုံးနေ၏။

ဘာကြောင့်မှန်း မသိပါဘူး။

ကိုကိုက လူပျိုမဟုတ်လို့လား။

အို ...

ဘာတွေလဲ ထူးဆန်းနေတာက ကိုကိုဝယ်ပေးလိုက်သော
အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေကို ညက် မနှစ်သက်နေခြင်းပင်။

“ကောင်းစုတ် ... နှင့်စွာတေးလန်နေတဲ့ မိန်းမနဲ့ပဲညားပါစေ
ဓဝေလို ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ပွေ့ပွေ့ မိန်းမနဲ့ပဲတန်တယ် ... ငါအောင်သွယ်ပြ
မယ်”

စိုးလပြည့်စာပေ

သူမ ကြိမ်းဝါးပစ်သည်။

ကိုကိုနှင့်ပတ်သက်မိတာ မှားသွားပြီလား။

ကောင်းက နံစမ်းစစ်ဆေးတော့မှာ သေချင်တယ်။

မြညက်သာတို့များ ကံဆိုးလိုက်တာနော်။

လူကောင်းနဲ့ကို မတွေ့ဘူး။

အင်းလေ ...

ကိုကိုက မလွဲသာမရှောင်သာလို့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့

အောင်ချောက်ထဲတိုးဝင်သွားခဲ့ရတာပဲ။

ညက်တောင် ကြိစည်တော့မလို့ ကွာရှင်းတော့မှာပဲလေ။

ကိုကိုလောက် ပြည့်စုံနေတဲ့ ယောက်ျား ရှာတွေ့နိုင်ဖို့မှ

သွယ်တာ။

ကိုကိုနဲ့ပဲ တွဲမယ်။

ကိုကိုထံမှ ဖုန်းဝင်လာ၍ ညက်ဖွင့်နားထောင်လိုက်သည်။

“ညက်လား”

“ကိုကို”

“ဘယ်လိုလဲ ... အုပ်ထိန်းသူလူကြီးမင်းနဲ့ရော အဆင်ပြေ

ကွာ”

“မပြေပါဘူး၊ ကိုကိုကို သူကိုယ်တိုင်နံစမ်းစစ်ဆေးဦးမယ်တဲ့

စိုးလပြည့်စာပေ

လူငယ်ကြီး”

“သူက စေတနာနဲ့ဖြစ်မှာပါ ညက်လေးရယ် ... ကိုကိုအစစ်ဆေးခံနိုင်တာပဲ၊ ဘယ်လိုပေတံနဲ့ဖြစ်ဖြစ်လေ”

“ကိုကိုနောက်ကြောင်းကမှ မရှင်းတာဘဲ”

“အဲဒါက မကြာခင် ပြီးဆုံးသွားမှာပါ ညက်လေးရယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ ... ကိုကို အမြန်ဆုံးပြီးမြောက်အောင် စီစဉ်မှာပါ”

“ရပါတယ်လေ ... ညက်နဲ့ကိုကိုက တကယ်ချစ်သူတွေမှ မဟုတ်တာဘဲ ကိုကိုကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေကို ညက်မှစိတ်မဝင်စားတာကိုး၊ အဆင်ပြေသလိုလုပ်ပါနော်”

“ညက်လေး”

“ရှင်”

“ကိုကိုနဲ့ညက်လေး တကယ်ပဲချစ်သူရည်းစားတွေ မဖြစ်နိုင်ကြဘူးလားကွာ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ကိုကို ... ဟိုလေ ... ကိုကိုမှာက”

“ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ကွာ၊ ဒီလောက်ဆို သဘောပေါက်ပါပြီ ကိုကို မကြားချင်တော့ဘူး”

မြညက်သာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို သူနှစ်သက်မိသည်။

မာနရှိတဲ့ မိန်းကလေး မြညက်သာ။

စည်းကမ်းရှိရှိ နေထိုင်ရတာလည်း သူသဘောကျမိ၏။

ပြီးတော့လည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝသည်။

“ကိုကို ... ငြိမ်နေတယ်၊ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်”

“နေပါဦး ညက်လေးရယ် ... ကိုကို အရမ်းကြေကွဲဝမ်းနည်းနေလို့၊ ခဏလေးပါ ... ညက်လေးအသံကိုလည်း ကြားချင်နေတယ်”

“ကိုကို ပိုပြီကွ”

“တကယ်ပါကွာ ... ကိုကိုရင်ထဲမှာ ညက်လေးက နေရာအပြည့်ယူထားတယ်၊ ညက်အမူအရာလေးတွေ ညက်အသံလေးတွေ ကိုကိုနှလုံးသားတွေထဲအထိ ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်နေတယ်”

ညက်က အနားယူချင်နေပြီ။

မျက်လုံးလေးတွေမှေးစင်းစင်း နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေက လှုပ်ချင်တော့ဘူး။

စိတ်မပါတော့ ကိုကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ။

ညက် စိတ်မဝင်စား အိပ်ချင်လာသည်။

မသိတော့ ... နောက်တော့ ညက်အိပ်ပျော်သွား၏။

အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုကိုကို မချစ်ဘူး မချစ်နိုင်ဘူးဟု အော်ဟစ်

ငြင်းဆန်နေသည်။

“မမလေး... မမလေး... ဘာတွေအော်ဟစ်နေတာလဲ
ထတော့လေ... အစ်ကိုလေးက မနက်စာစားဖို့ ခေါ်ခိုင်းတယ်”

“ဒုန်း... ဒုန်း... ”

“မမလေး”

“ဒုန်း”

“မမလေး မြညက်သာ”

“ဟင်”

အပြင်မှ တံခါးကို ထုရိုက်သံတွေကြောင့် မြညက်သာလန့်နိုး
သွားတော့ အပြင်မှာ ညိုပြာအသံကြားရသည်။

“ထပြီဟေ့... ဘာဖြစ်လို့ နှိုးနေရတာလဲဟဲ့”

“အစ်ကိုလေးက မနက်စာစားဖို့တဲ့”

“လာမယ်လို့ပြောလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အခုတလော သူမနှင့်နီနက်စာ နေ့လည်စာ ညစာတွေ ဂရု
တစိုက်နဲ့ ကောင်စုံတံက အတူတူစားနေပါလား။

မြညက်သာကို ချစ်လို့ သံယောဇဉ်ကြီးလို့တော့ မဖြစ်နိုင်ပါ

ဘူး။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ဆရာကြီးလုပ်ချင်တာ။

ဘယ်တုန်းကများ မြညက်သာကို အရေးတယူ လုပ်ခဲ့ဖူးလို့
လဲ။

ကိုရေခဲတုံးကြီး...

သူမ ထပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ကိုကိုကို မချစ်ဘူး၊ မချစ်နိုင်ဘူး... မြညက်သာချစ်တာက
ကောင်းပါ... ကောင်းကင်ယံကိုပါ”

သူမ အိပ်မက်ကို ပြန်သတိရလာတော့ မှန်ရှေ့မှာ မျက်ဝန်း
တွေပြူးသွားသည်။

ဘုရားရေ... ဘယ်လိုအိပ်မက်ကြီးမှန်းမသိဘူး။

ကောင်းကင်ယံကို ချစ်နေတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

အိပ်မက် ဂယောက်ဂယက်။

“ဟွန်း... နင့်ကို အမုန်းဆုံးပဲ... အိပ်မက်ကြီးက တကယ့်
ကို ဆန့်ကျင်ဘက်ကြီး”

သူမ မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့သွားပြီး အိပ်မက်ကြီးကို မကျေမနပ်
နှင့်သွားကို တံပွတ်တံနှင့် ဖိတိုက်ပစ်သည်။

ကောင်းစုတ်... ။

ဟိုဟာ မလုပ်နဲ့ ဒီဟာမလုပ်နဲ့ စည်းကမ်းတွေ တမင်ပေး

ဖိုးလပြည့်စာပေ

နေတာ အမြင်ကပ်ပုံဒ်မနဲ့ မဟုတ်လား။

အရူးကောင် ချစ်ချင်စရာ တစ်စက်မှ မရှိဘူး။

“ကောင်းက ပိုပြီးခန့်တယ်ဟာ ... ယောက်ျားပီသတယ် နင်ကသာ ဒရိုင်ဘာသားဆိုပြီး အထင်သေးနေတာပါ။ ဝေအမြင်မှာ တော့လေ ... မိန်းကလေးတွေပစ်ကျသွားအောင် ညှို့ချက်ပြင်းတဲ့ ယောက်ျားပဲ ဝေတော့ အရမ်းချစ်တယ်”

ဟွန်း ...

အဓိပ္ပါယ် မရှိတာဘဲ။

ဒရိုင်ဘာသား အောက်တန်းစားက ဘဝင် လေဟပ်နေ တယ်။

ဖေဖေတို့ အပ်ထားခဲ့တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကတော့ အောင်မြင်ပါတယ်။

ရတဲ့အမြတ်ငွေတွေကိုလည်း ခြောက်လတစ်ကြိမ် ရှေ့ရ ကြီး အန်ကယ်ပေါ်ထွန်းရှေ့မှာ စာရင်းရှင်းလင်း၍ အပ်သည့် ကိုယ်စားလဲ၏။

မှန်ရှေ့မှာရပ်ရင်း ကောင်းရဲ့ပုံရိပ်တွေက သူမမျက်ဝန်းထဲ ထဲမှာ ပေါ်လာသလိုပင်။

“ကောင်း ... နင်သာ ညက်အပေါ် အကောင်းဆုံးဆက်

ခဲ့မယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ၊ အရာအားလုံး ငါ့ရဲ့မကျေ နပ်မှုတွေက နင့်ကြောင့်ပဲ”

သူမ အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။

မဆီမဆိုင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မခံစားရဘူးတဲ့ ရင်ခုန်သံတွေ

က မြန်ဆန်နေသလိုလို။

အိပ်မက်ကို သတိရမိတိုင်း မဖြစ်နိုင်ဘူးဟုပဲ ထင်သည်။

“မြညက်သာ”

“ဟင် ... ဘာလဲ”

“ထိုင်”

“ထိုင်မှာပါပဲ”

မြညက်သာနှင့်သူ တွေ့တိုင်း ဘုနှင့်ဘောက်ပဲ။

သူမ မျက်နှာလေးက စူတင်းတင်း။

ကောင်းမျက်နှာကလည်း စူတင်းတင်း။

ကောင်း မျက်နှာကလည်း မာကျောကျော။

ကျင့်သားရနေသလို နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ မျက်နှာထားက အထာကျနေသည်။

“မင်းဘဏ်စာရင်းထဲ ကိုယ်ငွေထည့်ပေးထားတယ် ... ဘာကယ်တမ်း ကိုယ်ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ လက်မထပ်ရသေးတဲ့

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ပေးကမ်းထောက်ပံ့တာလက်ခံဖို့ မသဘာဝဘူး”

“ကျွန်မတို့က လက်ထပ်ကြမှာပါ။ မကောင်းတာတော့ မပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းပိုက်ဆံနဲ့ပဲသုံးပါ ... မင်းစည်းကမ်းနဲ့တော့နေထိုင်သွားလာပါ။ ကိုယ်တံခါးမပိတ်ထားချင်ဘူးနော်”

“ဟွန်း”

ထုံးစံအတိုင်း မကျေမနပ် မျက်စောင်းလေးက သူ့ထံခိုင်းရောက်လာသည်။

သူပြုံးချင်ပေမယ့် မြညက်သာ ရောင့်တက်သွားမှာစိုးကြိတ်ပဲ ပြုံးမိ၏။

မနက်စာ ခေါက်ဆွဲသုတ်ကို ဇွန်းခက်ရင်းနှင့် ထိုးဖုနယ်ရအလိုမကျသလို စောင့်စောင့်အောင့်အောင့်လေး လုပ်သည်။

“မင်းမှာချစ်သူရှိပြီဆိုတော့ ပိုက်ဆံသုံးချင်မှာပဲ ... ပြီးထေမင်းချစ်သူနဲ့လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ မကြိမ်းသေသေးဘူးလေ”

“ဘာပြောတယ် ... ကြိမ်းသေပါတယ်ဆိုက လွဲစရာအကြောင်းမှ မရှိဘူးထင်တယ်”

“ရှိတယ်”

စိုးလပြည့်စာပေ

“ဘာလဲ”

“ထားလိုက်ပါတော့ မင်းကိုပြောထားပြီးပြီနော်၊ မင်းချစ်သူမှန်ပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့ထောက်ခံမှုတော့ လိုအပ်တယ်”

“ဘာလဲ ... နင်က သဘောမတူဆိုတာနဲ့ မြညက်သာက နောက်ဆုတ်မယ်ထင်လို့လား ... ဝေးသေးတယ်၊ ရှေ့ပဲတိုးမှာ”

သူမ အသုတ်ကိုပဲ ငုံ့စားရင်း ဘာစကားမှ ဆက်မဆိုတော့ တကယ်တော့ အန်ကယ်မဟာက မြညက်သာကို လက်ထပ်ဖို့အထိ သူ့ဆီမှာ ကတိတောင်းခံခဲ့ဖူးသည်။

သူလုံးဝ မပေးခဲ့။

မြညက်သာလို ချမ်းသာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အရိပ်မှာ ယောက်ျား မပီသစွာ မမှီခိုနိုင်ပေ။

ချစ်လည်းမချစ်ဘူး။

သူ ငယ်စဉ်လေးထဲက မြညက်သာကို ချစ်သူအဖြစ် လုံးဝ စိတ်ဝင်စားမှု မရှိစေရန် သူ့နှလုံးသားအား လေ့ကျင့်ပေးထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အခန်း (၇)

“မင်းထင်ကိုဆိုတာကို ကိုယ်နဲ့တွေ့ပေးပါ ညက်”

“ကျွန်မ စိစဉ်ပေးပါ့မယ်၊ စိတ်ချပါကောင်း ... ကျွန်မက
ရှင်လက်ခုပ်ထဲကရေပါ။ ဖေဖေတို့ စိတ်ချအယုံကြည်ဆုံး အန်ကယ်
ပေါ်ထွန်းကိုယ်တိုင်က ရှင်မှရှင်ဖြစ်နေတယ်လေ ... မဟုတ်ဘူး
လား”

မင်းက ကိုယ့်စေတနာတွေကို ဘယ်အချိန်ရောက်မှ နား
လည်မှာလဲ မြညက်သာ။

မင်းအတွက်ပါပဲ။

ကိုယ် တပြားတစ်ချပ်တောင် အလွဲသုံးစားမလုပ်ဘူး။

မင်းကို စိတ်မချသေးလို့ လွှတ်မပေးတာပါ။

ငယ်စဉ်လေးထဲက မြညက်သာရဲ့ အထင်သေးနိမ့်ချဆက်ဆံ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မှုကို သူခံခဲ့ရသည်။

နာကျင်ခဲ့ရ၏။

မြညက်သာကို မမုန်းမိ။

သူက အစေအပါးတစ်ယောက်ရဲ့ သားပဲလေ။

ဒါပေမဲ့လည်း သူ မြညက်သာနှင့် ပတ်သက်ဆက်ဆံရာကို

တော့ ကြောက်ရွံ့ခဲ့သည်။

“မင်းရွေးချယ်မှတော့ အမှားအယွင်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ...

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က စိတ်မချတာ”

“အဲဒါက ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေလေ”

“ကိုယ်က မင်းရဲ့အုပ်ထိန်းသူ”

“ဟွန်း”

အိပ်မက်ထဲမှာ သူမချစ်သူက ဘာဖြစ်လို့ ကောင်းကင်ယံ

ဖြစ်နေရတာလဲ။

အဓိပ္ပါယ် မရှိလိုက်တာ။

သူမက ကောင်းကိုချစ်တယ်ဟု ပြောမိသည်။

ကိုကိုကို မချစ်ဘူးတဲ့။

အိပ်မက်ဆိုတာ ပြောင်းပြန်ကောက်ရမယ်ထင်တယ်။

တကယ်တော့လည်း ဝေပြောသလို ကောင်းက အရမ်း

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ကြည့်ကောင်းတယ်။

ညက်ရင်ထဲမှာ ငယ်စဉ်လေးထဲက ဝန်ခံထားခဲ့တာ မာနကြီး သလိုလို ဘဝင်မြင့်သလိုလိုနဲ့ သူဌေးသမီး မြညက်သာကို အရေးပင် မစိုက်။

ကြည့်လည်းမကြည့် စကားလေးတစ်ခွန်းလောက်တောင် အဖက်လုပ်မပြော၍ သူမ မုန်းမိသည်။

“မင်းရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို တပြားတချပ်တောင် ကိုယ် မထိပါဘူး၊ မြညက်သာ ... ကိုယ်ထိန်းသိမ်းပေးချင်တာပဲရှိတယ်၊ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်တွေက အပ်နှံထားခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ပြီးရောလေ ... ကျွန်မကလဲ မိဘတွေ စီစဉ်ထားတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်နေတာရယ်၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင် မိဘတွေ မဆုံးခင်မှာ ကတိပေး ခဲ့တာတွေကြောင့်ပါ၊ ကျွန်မ သမီးမိုက်မဖြစ်ချင်ဘူး၊ ရှင့်အုပ်ထိန်းမှု ကို မကြိုက်ပေမယ့် ကြိုက်မှိတ်သည်းခံနေပါတယ်”

သူမ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ကောင်း ... နည်းနည်းလေးတော့ နှလုံးသားတွေထဲမှာ နာကျင် စူးရှသွားရသည်။

မြညက်သာရယ် မင်းနဲ့ကိုယ်က မတန်ပါဘူး။

ဂုဏ်ဒြပ်ချင်းက မိုးနဲ့မြေလေ။

မင်းက သူဌေးသမီး ကိုယ်က ဒရိုင်ဘာရဲ့သား။

ငယ်ငယ်လေးထဲက ကိုယ့်အဖေက စွဲမြဲစွာမှတ်သားစေခဲ့ တယ်။

မင်းကို စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားနဲ့တဲ့။

သားက ဒရိုင်ဘာရဲ့သားတဲ့။

သားဘဝ တစ်လျှောက်လုံး ခြောက်ခြားသိမ်ငယ်နေရမှာကို အဖေ လုံးဝ မဖြစ်စေချင်ဘူးတဲ့။

မင်းလို စွာတေးလန် ဂုဏ်ဒြပ်တွေနဲ့ မောက်မာထောင်လွှား ဘဲ မိန်းမကို ကိုယ်လုံးဝလက်မထပ်ချင်ပါဘူး။

အန်ကယ်ပေါ်ထွန်းက မြညက်သာရဲ့မိဘတွေ ဆန္ဒကို ပြော ပြန်ပေမယ့် သူ ငြင်းဆန်ခဲ့၏။

အဖေ ပြောသလိုပဲ ကိုယ့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ခြောက်ခြား သိမ်ငယ်နေရမှာလေ။

“ကျွန်မ ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ချစ်သူ ကိုကိုကို ရှင်နဲ့မိတ်ဆက်ပေး ဘဝ၊ ... မနာလိုဝန်တိုပြီး အညှိုးကြီးကြီး မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ ကျွန်မတို့ က ကြိမ်းသေလက်ထပ်ကြမှာနော်”

သူမ ပြောခဲ့သည်။

ပြတ်ပြတ်သားသားပါပဲ။

ကောင်းစိတ်တွေက မြညက်သာမှာချစ်သူရှိပြီဆိုမှ မထင်မှတ်ဘဲ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ရသည်ထင်သည်။

မင်း ချစ်သူရည်းစားမထားရင် မဖြစ်ဘူးလား မြညက်သာဟု ပြောချင်ပြီး တားလည်းတားဆီးချင်နေသည်။

“မင်းရွေးချယ်တာ မမှားနိုင်ပါဘူး ကိုယ့်ထက်အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မင်းရွေးချယ်မှာပါ မြညက်သာရယ် ... ကိုယ်သိပါတယ်”

သူက ဆန့်ကျင်လျှင် မနာလိုဝန်တိုစိတ်ကြောင့်ဟု မြညက်သာက စွပ်စွဲမှာအသေအချာပင်။

လက်ခံရမှာလား။

ကောင်း ... ရူးပြီ။

တကယ်ပဲ တားဆီးချင်နေတယ်။

နှလုံးသားတွေ တဆစ်ဆစ်နာကျင်နေသလို ကျွန်တော် မြညက်သာနဲ့ လက်ထပ်တာကို လက်ခံ သဘောတူပါတယ်ဟု အန်ကယ်ပေါ်ထွန်းအား ပြောချင်နေသည်။

“မင်းစိတ်တွေ ပုံမှန်မဟုတ်တော့ဘူး ကောင်းကင်ယံ၊ အရူးပဲ ... မြညက်သာက မင်းနဲ့တန်လို့လား၊ မင်းသွားပြီ ... ယောက်ျားကောင်း မပီသဘူး”

စိုးလပြည့်စာပေ

မြညက်သာမှာ ချစ်သူရှိနေပါပြီဆိုမှ သူကပိုင်ဆိုင်လိုနေခဲ့သည်။

သံယောဇဉ်အမျှင်တန်းပြီး ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးပွေ့ထားချင်နေတာ အချစ်လား။

မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

မြညက်သာကို မချစ်မိဖို့ သူ့စိတ်တွေထဲမှာ ဒရိုင်ဘာသားအစေအပါးကောင်ဟု စွဲမြဲစွာ မှတ်ယူထားခဲ့သည်။

“ကိုယ် သဘောတူမှာပါ မြညက်သာ ... တကယ်ပဲ စိတ်ရင်းနှီးလည်း မင်းထင်ကိုဆိုတာကို စုံစမ်းလေ့လာချင်နေတာပါ။ ခင်းအတွက် ကိုယ်က တာဝန်ကြေးကြေး ထမ်းဆောင်ပေးမယ်၊ သစ္စာရှိ လူယုံတော် အစေအပါးပါကွာ”

သူရင်တွေ ကွဲအက်မတတ် နှလုံးသားတွေ တစစီဖဲ့ချွေခံလိုက်ရပြီလားမသိတော့ဘူး။

အပူတွေ လောင်မြိုက်ကျွမ်းနေသည်။

သူ စည်းတွေ ဘောင်တွေ တင်းကျပ်စွာခတ်၍ အလိုပိတ်အခန်းထဲမှာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့တာ မင်းထင်ကိုကြောင့် ဖွင့်ထွက်သွားပြီ ထင်တယ်။

မြညက်သာရဲ့ချစ်သူကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် လူကြီး

စိုးလပြည့်စာပေ

လူကောင်း ပီသစွာ ဆက်ဆံနိုင်ဖို့ အချိန်ယူရဦးမည်ဖြစ်သည်။

“ကိုယ် မင်းကို ချစ်မိပြီထင်တယ် မြညက်သာ ... ကိုယ် အရူးကောင်ပဲ”

အန်ကယ် ဦးပေါ်ထွန်းထံ သူဖုန်းဆက်ပြီး မြညက်သာနှင့် ပတ်သက်တာတွေ ပြောဆိုတိုင်ပင်သည်။

“ကောင်း ... မင်းသဘောမတူလိုက်နဲ့ဦး ... အန်ကယ် ကတော့ လူကြီးမိဘတွေ စီစဉ်ခဲ့တာ မြညက်သာကို ပြောပြချင် တယ် ... အန်ကယ်နဲ့လည်း တွေ့ဦးမယ်”

“မြညက်သာရဲ့ ရွေးချယ်မှုမှန်ရင် ကျွန်တော်တို့လက်ခံပေး ကြရအောင်ပါ အန်ကယ်”

“မင်း တကယ်ပဲ မြညက်သာကို လက်မထပ်ချင်တာလား ကောင်း ... မင်းဟန်ဆောင်နေတာလားကွာ ... မင်းမြညက်သာ အတွက် လုပ်ဆောင်ပေးနေတာတွေက သံယောဇဉ်မဲ့တာ မဖြစ် နိုင်ဘူး”

“မြညက်သာက ကောင်းကို အထင်မလွှဲစေချင်တာပါ အန်ကယ် ... ကောင်းနဲ့က မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ မတန်ဘူးလို့လည်း ထင် မိတယ်”

“မြညက်သာရဲ့ မိဘတွေကိုယ်တိုင်က သဘောတူကြည်ဖြူခဲ့

တာပဲ ကောင်း ... မင်းကို စိတ်ချယုံကြည်ကြတယ်လေ၊ မင်းနဲ့ လက်ထပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပေးပါလို့ အန်ကယ်ကို အထပ်ထပ်မှာ ခဲ့တာပဲ”

“မင်းထင်ကိုကိုဆိုတာကို အကဲခတ်သင့်ပါတယ် အန်ကယ်”

“မောင်ရင့်ဆန္ဒမပါဘူးဆိုတော့လည်း ... အန်ကယ်တို့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးကြတာပေါ့”

သူ အန်ကယ်ပေါ်ထွန်းဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်တာက မြညက် သာနှင့်လက်ထပ်ဖို့အကြောင်း ပြောချင်တာပါ။

သူ့နှုတ်က မထွက်နိုင်။

စိုးရိမ်ကြောင်းကြစိတ်တွေနှင့် ငြင်းဆန်တဲ့ စကားလုံးတွေပဲ ထွက်ခဲ့သည်။

အန်ကယ်ကိုယ်တိုင် အတင်းအကြပ်စီစဉ်ပေးစေလိုခဲ့၏။

မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေဟု တွေးပစ်သည်။

“မင်းတစ်ယောက်တည်း လက်ထပ်ချင်နေလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆင်တယ် ကောင်းကင်ယံ ... ဒရိုင်ဘာသားကို မြညက်သာက ငြင်းမှာပဲ ... ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး”

မြညက်သာအတွက် အကောင်းဆုံးတွေပဲ လုပ်ဆောင်ပေး တော့မည်ဟုပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

တကယ်လည်း မြညက်သာနှင့် ဆက်ဆံရေးက အေးစက်နေ၏။

စားသောက်ချိန်တွေမှာပင် မဆုံဖြစ်တော့။

အရင်က မြညက်သာသွားတဲ့နေရာတွေ သူလိုက်ခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ မြညက်သာရဲ့ငြိုငြင်မှုတွေ မခံယူချင်တော့၍ လွတ်လပ်စွာ သွားလာစေသည်။

“ကောင်း”

“အင်း ... မြညက်သာ”

“ကျွန်မ ဒီညစာအတွက် ကိုကိုကို ဖိတ်ထားပါတယ်”

“မြန်လိုက်တာ”

“ဟင် ... ရှင်ပဲ အမြန်ဆုံးတွေ့ချင်တယ်ဆို ... စကားကို အမျိုးမျိုးပြောဖို့ မကြံစည်နေနဲ့နော် ကောင်း ... ကိုကိုကို အရေးတယူနဲ့ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံပေးပါ”

သူ ဘာမှမပြောလိုတော့ မြညက်သာ အမိန့်တွေကိုပဲ နာခံလိုခဲ့သည်။

ဘဏ်စာရင်းမှာ ပိုက်ဆံတွေပို၍ ထည့်ပေးထားပေမယ့် သူ့ကိုကျေးဇူးတင်မှာမဟုတ်။

မြညက်သာက သူမမိဘစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို သူလက်ထဲ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ကြီးအုပ်ထားသည်ဟုပဲ ထင်မှတ်နေမည်ဖြစ်သည်။

“ကိုကိုက မြန်မာအစားအသောက်တွေကို မကြိုက်ဘူး - ကောင်း ... ဒါကြောင့် ဆိုင်ကပဲ မှာမယ်”

မြန်မာနိုင်ငံသားဖြစ်ပြီး မြန်မာအစားအစာတွေကို မကြိုက်ဘူးဆိုတော့လည်း သူ့သဘောမတွေ့မိ။

ချစ်သူအတွက်တော့ မင်းက စီစဉ်ပေးတတ်သားပဲ။

အိမ်မှုကိစ္စတွေကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားတဲ့ မိန်းကလေး မပီသဆုံး မိန်းကလေးက ဆိုင်ကနေဝယ်ကျွေးတာလည်း ဖြစ်သင့်သည်။

“ကောင်း”

“ပြော”

“ရှင် ရေခဲတုံးမလုပ်ပါနဲ့၊ ရှင်အကြောင်းတွေကိုတော့ ဝေကစစ်ဆင့် ကိုကိုသိထားတယ်နော် ... ပဲတွေ သိပ်ပေးမနေနဲ့ဦး”

“ကိုယ်က မြညက်သာရဲ့အုပ်ထိန်းသူဆိုတာတော့ မင်းကိုယ်နိုင် ပြောပြထားသင့်တယ်”

“ကျွန်မ လုံးဝမကြိုက်ဆုံးက ရှင်ရဲ့အဲဒီလေသံပဲ ... ကျွန်မပြောပြထားပြီးသားပါ”

ကျွန်မ ... ကျွန်မနှင့်သူ့အား စိမ်းစိမ်းကားကား ဆက်ဆံနေလေသံကိုလည်း သူလုံးဝမနှစ်သက်ဆုံးပင်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သူပဲ မှားနေတာလား။

မင်းအပေါ် အေးစက်စက် ရေခဲတုံးလုပ်နေတာက ကိုယ့်

အဖေကြောင့်ပါ မြညက်သာ။

ကိုယ့်ကို အဖေက ပုံစံသွင်းပေးထားခဲ့တာပါ။

“ကျွန်မနဲ့ကိုကို ညစာအတွက် ဝယ်လာခဲ့မှာပါ”

“မင်းက သွားခေါ်လာခဲ့ရမှာလား မြညက်သာ”

“ဟုတ်တယ် ... ရှင့်လိုလူတစ်ယောက်ကို လာတွေ့တာ
တောင် ကိုကိုဘက်က အစွမ်းကုန် လိုက်လျောပေးတာသိလား”

တကယ်တော့ ကိုကိုက ဘာမှမသိပါဘူး။

ကောင်းကို အမြင်ကတ်လွန်း၍ ညက်ပါးစပ်ထဲတွေ့တာ
တွေ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကောင်းဆီကနေ ညင်ညင်သာသာ ယုယုယယ စကားလုံး
လေးတွေကို ကြားချင်ခဲ့ပေမယ့် တင်းမာတဲ့မျက်ဝန်းတွေကြောင့်
သူမ ဘယ်လောက်အထိ နာကျည်းဒေါသထွက်ခဲ့ရလဲ။

ညကုန်ဆီမှာ ချစ်သူ ရှိနေပါပြီဆိုတာတောင် သူ့ဘက်က
လှုပ်ခတ်မှု အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့။

သူမ အစွမ်းကုန် အရွဲတိုက်ပြရမည်ဖြစ်သည်။

“သွားပြီ ... ညနေ ခြောက်နာရီနော်”

စိုးလပြည့်စာပေ

မြညက်သာ အလှအပတွေ အစွမ်းကုန်ပြင်ပြီး ကျော့ကျော့
မော့မော့လေး ထွက်သွားသည်။

ကောင်း မလှုပ်မယှက် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

မြညက်သာ ...

ကိုယ်နဲ့မင်းကို လူကြီးမိဘတွေက လက်ထပ်စေချင်တာပါ။

မိဘတွေ စီမံသွားတာဆိုရင် မင်းလက်ခံမှာလား။

ကောင်းကင်ယံ မင်းရှူးသွတ်နေပြီကွ။

မြညက်သာမှာ ချစ်သူ ရှိနေပြီလေ။

မင်းနှစ်ပေါင်းများစွာ အချိန်တွေ ဖြုန်းပစ်လိုက်တာပဲ။

“ကိုယ့်ဘက်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မင်းကို အရေးတယူမရှိ
ခဲ့ဘူး ... တင်းတင်းမာမာ ဆက်ဆံခဲ့တယ် မင်းမမှားပါဘူး မြညက်
သာ ... မှားတာက ကိုယ်ပါကွာ”

ခြောက်နာရီဆိုတဲ့ အချိန်တစ်ခုဆီ ရောက်သွားမှာကို
ကောင်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လာမိသည်။

မင်းထင်ကိုကိုအား ရင်ဆိုင်ရန် သူ့ဘက်မှ လုံးဝအဆင်သင့်
မဖြစ်သေးပေ။

မင်းထင်ကိုကိုက ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုတွေနဲ့
ဆိုယ်ငြင်းပယ်ဖို့ အပြစ်တွေရှာလို့မရအောင် ပြည့်စုံနေမယ်ဆိုတာ
ကောင်းသိနေခဲ့ ၏။

စိုးလပြည့်စာပေ

မာန်မာနကြီးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ရွေးချယ်မှုက
အကောင်းဆုံးတွေပဲ ဖြစ်နေနိုင်သည်။

“အစ်ကိုလေး”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် လန့်သွားတာလဲ ...
မမလေးက ခြောက်နာရီမထိုးခင် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါစေတဲ့”

“ခြောက်နာရီ”

“ထိုးတော့မယ်လေ”

“ဘာ”

“အစ်ကိုလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နာရီကြည့်ပါဦး ... ငါးနာရီ
ခွဲတော့မယ်၊ ဒီနေရာမှာထိုင်နေတာ မမလေးထွက်သွားထဲက
အဝတ်အစားလဲတော့လေ”

“ဟာ ... ဘာအဝတ်အစားလဲစရာလိုလဲ ... ငါ ဒီအတိုင်း
တွေ့မှာပါ”

“အိမ်နေရင်း အဝတ်အစားကြီးနဲ့လေ၊ မကောင်းပါဘူး
အစ်ကိုလေးရယ် ... ဟိုလူက အရမ်းသားနားနေမှာပါ၊ အစ်ကိုလေး
လည်း ပြင်ဆင်ပါ ... ထပါ ... ဒီအဝတ်အစားကြီးနဲ့တော့ မတွေ့
နဲ့”

သူ့အတွေးတွေထဲ စီးမျောပြီး အဝတ်အစားလဲဖို့ပင်

လျော့နေခဲ့သည်။

အိမ်ဖော်ကောင်းမလေး ညိုပြာ တစ်မျိုးထင်မှာစိုး၍ ဒီ
အတိုင်းပဲတွေ့မယ်ပြောလိုက်တာပါ။

ဘယ်ဖြစ်မလဲ ... ကိုယ်လည်း မင်းထင်ကိုကိုထက်သာ
အောင် ပြင်ဆင်ထားရမယ်လေ။

ညိုပြာ အတင်းပြင်ဆင်ခိုင်းလို့ ထပြင်ရသလိုလိုနှင့် သူ့အခန်း
ထဲ ဝင်လာပြီး နာရီဝက်အတွင်း ရေချိုးအဝတ်အစားလဲရသည်။

မြညက်သာမှာ ချစ်သူရှိပြီဆိုထဲက ကောင်းစိတ်တွေ
ဆောက်တည်ရာမရအောင် တုန်လှုပ်နေခဲ့၏။

တစ်ခါတရံ မေ့မေ့လျော့လျော့ ကလေးဆန်နေတာမျိုး
လည်း ဖြစ်နေသည်။ သတိနဲ့ တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းချုပ်စမ်းပါ
ကောင်းကင်ယံ။

မင်းဘဝကို မင်းသိတယ်မဟုတ်လား။

အဖေ ဆုံးမသွန်သင်ခဲ့တာက သားဘဝတစ်လျှောက်လုံး
မိန်းမထမီနားခို စားရတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်တော့ အဖြစ်
ခံပါနဲ့သားရယ်တဲ့။

သူ့စိတ်တွေက နည်းနည်းတော့ တည်ငြိမ်သွားရသည်။

လူယုံတော်လို့ပြောရမလားဘဲ ... ကျွန်တော်လည်း ခင်မင်ချင်ပါတယ်”

“ကိုကိုလို့ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်ပါ ... မောင်ရင်က ကိုယ့်ထက်ငယ်တယ်လေ”

ကိုကိုကို မဆိုးပါဘူးဟု သူ့စိတ်ထဲမှာ မှတ်ချက်ချမိသည်။

အထက်တန်းလွှာ ပညာတတ်ယောက်ျားတစ်ယောက်

ဖြစ်၏။

မင်း ရွေးချယ်သင့်ပါတယ်။

ကိုယ်နဲ့မမှီတဲ့ ပန်းပါ။

ဘယ်လိုမှ လှမ်းမယူချင်မိ။

ကိုကိုလက်ထဲ အပ်ပိုမယ် ... ကိုယ်သဘောတူတယ်။

“ကိုကိုကို စားစရာတွေဝယ်လာတယ်၊ အတူတူစားကြမယ်လေ ကောင်း ... ခင်ခင်မင်မင်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ကောင်းကိုကြည့်ရတာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိလွန်းသည်။

ရှင် နည်းနည်းလေးမှ မခံစားရဘူးလား ကောင်း။

သူမနှင့်ကိုကိုက ချစ်သူတွေ မဟုတ်ကြ။

ဟန်ဆောင်ချစ်သူအဖြစ် ကောင်းရှေ့မှာနေရတာ။

အခန်း (၈)

“ကိုကိုပါ မောင်ရင်က မြညက်သာကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့သူလို့သိထားတယ် ... ခင်မင်ချင်ပါတယ်”

ဝေကပြောတော့ ဒရိုင်ဘာရဲ့သားတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် ပညာတော်ပြီး စိတ်သဘောထားပြည့်ဝလို့ မြညက်သာရဲ့မိဘတွေက ယုံကြည်အားကိုးသူတဲ့။

ကိုကိုလည်း အံ့သြမိသည်။

ကောင်းကင်ယံက လူချောလူခန့်ပဲ။

ဖြူစင်သန့်ရှင်းစွာ အဆင့်ရှိ၏။

မြညက်သာကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ဖူးနေတဲ့ စိတ်ထားကတော့ ချီးကျူးစရာပင်။

“ကျွန်တော့်နာမည်က ကောင်းကင်ယံပါ ... မြညက်သာရဲ့

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သူမ သဘောမကျပေမယ့် ကောင်းက သဘောမတူဘူးဟု
ပြောစေချင်ပေမယ့် သူက သဘောကျနေပုံပင်။

ကိုကိုမှာက ငြင်းပယ်စရာ မရှိနိုင်ပေ။

လက်ထပ်ထားတဲ့ ဇနီးရှိတာပဲ ရှိ၏။

ညက်လုပ်ရပ်တွေ မှားနေပြီလား။

ကိုကိုနှင့်ကောင်းက တကယ့်ကိုရင်းရင်းနှီးနှီး။

ကောင်းစုတ် ...

နင်က ငါ့ကိုတာဝန်မယူချင်တိုင်း ကိုကိုက သူဌေးဆိုတော့
သူလက်ခံမှာပါ။

“ကိုကိုစားနေ ... ညက်လေးက ကိုကိုအကြိုက်တွေကို
တစ်ခုချင်းလေ့လာနေတာ။ သိပ်မသိနိုင်သေးဘူးနော် ... အနောက်
တိုင်းအစားအစာတွေပဲ ကိုကိုကြိုက်တာလေ။ ညက်ချက်ပြုတ်တတ်
တောင် သင်တန်းတွေတက်ရဦးမယ်။ ကိုကိုအတွက် လိုလေသေးမရှိ
အောင် ပြုစုယူပေးတတ်တဲ့ ဇနီးကောင်း အိမ်ရှင်မကောင်းဖြစ်
ချင်တာပါနော်”

“ကျေးဇူးပဲ ညက်လေးရယ် ... ကိုကိုအရွေးမှန်ပြီပေါ့။ ညက်
လေးက မထင်မှတ်လောက်အောင်ပဲ တော်နေတာပါလား ...
ကောင်း မင်းထိန်းသိမ်းအုပ်ချုပ်မှုတော်လို့ ထင်တယ် ... စည်းကမ်း

ကြီးတယ်ဆို၊ ဝေက ပြောတာပါ”

“ကောင်းက တာဝန်တစ်ခုကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်
တာပါ ကိုကို ... ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး မြညက်သာကိုက
လိမ်မာတာပါ”

ကောင်းစုတ် ... နင်အတင်းထိုးထည့်ပေးနေတာ မဟုတ်
လား။

ဘာတော်တာလဲ။

ကိုကိုကလည်း သဘောတူညီချက်ထဲမှာ မပါဘဲ ညက် ပန်း
လေးကို ညာတာပါတေးနှင့် လှမ်းဖက်ထား၍ ရုန်းဖယ်မရ ကောင်း
ရှေ့မှာ အရှက်အကြောက်ကင်းမဲ့တဲ့ အပြုအမူတွေ မလုပ်ပြလိုပေ။

ကောင်းက သူမတို့ကို မကြည့်။

နဂိုကမှ ရှက်တတ်လွန်းသူ။

ကိုကိုလက်ကနေ လွတ်မြောက်ဖို့ ရုန်းဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

စားပွဲအောက်ခြေထောက်နှင့် တို့၍ မလုပ်ရန် အချက်ပြ
လိုက်ရသေး၏။

သူမတို့က ချစ်သူအစစ်တွေမှ မဟုတ်ကြသေးတာ။

“စားနေကိုကို ... အသီးအနှံတွေလည်း ကိုကိုအကြိုက်
ပြင်ဆင်ထားတယ်။ ညက်လေးတောင် အရင်က အသီးအနှံ မကြိုက်

တာ၊ အခု ကိုကိုအကြိုက်လိုက်ပြီး ကြိုက်ရတော့မယ်ထင်”

“ညက်လေး မကြိုက်ရင်လည်း မစားပါနဲ့ကွာ၊ ကိုကိုကလည်း ညက်လေးကို အရမ်းချစ်တော့ ညက်လေးဆန္ဒတွေလည်း ဖြည့်စွမ်း ပေးချင်တယ်၊ ကိုကိုချစ်သူလေးက ငယ်သလောက် အလိုက်သိ လိမ္မာလွန်းတာပဲ ... ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာကွာ”

“ကိုကိုနော် ... ဖယ်ပါ”

“မဖယ်ဘူးကွာ ကိုကိုတို့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ကြရအောင် ညက်လေးရယ် ... နော်”

မြညက်သာ ကြောက်နေမှန်းသိ၍ ကိုကိုတမင်အတင်း အကြပ် ဖက်ပြလိုက်သည်။

ကိုကိုက မင်းတို့ထက်အသက်အရွယ်နဲ့ အတွေ့အကြုံကြီးရင့် သူပါ မြညက်သာရယ်။

ကောင်းကို မင်းအရွဲ့တိုက်နေတာမဟုတ်လား။

ကောင်းကတော့ တကယ်ပဲရိုးသားတယ်။

မြညက်သာလိုတောင် မဟုတ်ဘူး။

“ဆက်ပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် စားကြပါ ကိုကို ရပါပြီ”

“ကောင်း”

“ဟင်”

“နင်”

“ကိုယ် အပြင်သွားစရာရှိတယ် ဆော့ရီးနော် ကိုကို ... စိတ် အေးလက်အေးထားစမ်းပါ ... အိုကေ ...”

ကောင်း ထသွားသည်။

တကယ်တော့ ကောင်းစိတ်ဆိုးသွားမှာကြောက်၍ လန့်ဖြန့် ပြီး ခေါ်မိသွားတာပါ။

သူ့ရှေ့မှာ အမြင်မတော်လုပ်ပြမိသွားပြီ ထင်သည်။

ကိုကိုလွန်တာ ... ကောင်းကို အဲဒီလောက်အထိ လုပ်ပြမို့ မရည်ရွယ်ပါဘူးဟယ်။

နင်အထင်အရမ်း သေးသွားပြီလား။

တကယ်ပါ ...

ညက်လေ ကိုကိုကို အရမ်းကြီး နှိမ်နှိမ်ချချ မဆက်ဆံဖို့ တစ်လမ်းလုံး မှာနေခဲ့တာပါ။

အခုလည်း ကိုကိုက အရေးတယူဆက်ဆံပါတယ်။

မြညက်သာကို အရှက်မရှိတဲ့ မိန်းမလို့ ကောင်းသတ်မှတ် သွားပြီလားဟင်။

“မြညက်သာ”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကိုကိုလွန်တယ် ... အရမ်းလွန်တာပဲ၊ ညက်ကို ကောင်း
ရှေ့မှာ အဲဒီလောက်အထိ သရုပ်ဆောင်ပြစရာမှ မလိုတာ”

“တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ ကိုကိုက အိုင်တင်အရမ်းကောင်း
သွားတယ်၊ ညက်လေးပဲ ကောင်းကို အရွဲ့တိုက်ပြချင်တယ်ဆို”

မြညက်သာရယ် မင်းက ကောင်းကို ရွဲ့ပြချင်တာ ကောင်း
မနာလိုဝန်တိုဖြစ်ပြီး ရင်ထဲကအချစ်တွေပေါက်ကွဲလွင့်ထွက်လာစေ
ချင်တာ မဟုတ်လား။

ကိုကိုသိနေသည်။

ဒါပေမဲ့ ...

မြညက်သာကို သူချစ်မိသွားပြီဖြစ်၏။

ဓာတ်ပုံလေးမြင်ထဲက စွဲလမ်းနှစ်သက်ခဲ့ရတာပါ။

မင်းကိုချစ်တယ်။

ကိုကို အခွင့်အရေးပဲ။

ဇနီးဖြစ်သူကို ကွာရှင်းဖို့ စီစဉ်ထားပြီဖြစ်သည်။

“ညက် တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ ကိုကိုတို့ ကွာရှင်းပြတ်စဲမှု
မပြီးမချင်းပါ၊ ညက်နဲ့ကိုကို ခင်မင်ရင်းနှီးသူအဆင့်ပဲ နေကြရအောင်”

“ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးရင်ရော မြညက်သာ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“စဉ်းစားမယ်လေ ... ညက်က မိန်းကလေးမဟုတ်လား။

အရမ်းကြီးတော့ ဆုံးဖြတ်လို့မဖြစ်ဘူး”

“ညက်လေး”

“ဟင်”

“မင်းချစ်နေတာကောင်းလား”

“ဘာပြောတယ်”

“အရမ်းကြီးလန့်မသွားနဲ့လေ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သူနဲ့ညက်က ငယ်ငယ်လေးထဲက မတည့်
တာ ... ဒီကောင်က ဘဝင်၊ အမြင်ကတ်တယ်”

“မင်းကိုကြည့်ရတာ အထိတ်တလန့်နဲ့ ကောင်းအပေါ် သံ
သောဇဉ်တွယ်နေတဲ့ပုံလေ”

“တော်ပါပြီ”

“ညက်လေး ... တကယ်လို့ ကောင်းက သဘောတူတယ်
ဆိုရင်ရော”

“ကျွန်မကြောင့် ကိုကိုတို့အိမ်ထောင်ရေးကို မပြိုကွဲစေချင်
ဘူး”

“ဒီကိစ္စက ကိုကိုတို့ပြဿနာပါ ညက်လေးနဲ့မဆိုင်ပါဘူး၊
ညက်လေးနဲ့မပတ်သက်ခင်ထဲက စီစဉ်ထားတဲ့ကိစ္စပဲ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

စိတ်ညစ်ပါတယ်။

ညက်အမှားကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်လိုက်မိပြီဖြစ်သည်။

ဟုတ်တယ် ...

ကိုကိုပြောသလိုပဲ ... ကျွန်မ သံယောဇဉ် တွယ်ငြိနေတာ
ငယ်စဉ်လေးထဲကပဲ ရှင်ပေါက်ကွဲဖြစ်မ်းပါ ကောင်း။

ဒရိုင်ဘာကြီးသား ကောင်းကင်ယံကို ကျွန်မ ငယ်ငယ်လေး
ထဲက ချစ်တာ။

“ကိုကို ပြန်တော့နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲညက်”

“ညက်တို့က ချစ်သူတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီလောက်သရုပ်
ဆောင်ပေးရင်ပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”

ကောင်း အထင်လွဲမှာလည်း သူမစိတ်က ပူပင်လာပြန်
သည်။

ညက်အပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ ဂရုမစိုက်ခဲ့တဲ့ ကောင်းကင်
ယံ။

သူမ ဘာကြောင့်များ သံယောဇဉ် တွယ်ငြိခဲ့တာလဲ။

အခုလည်း ... သူရက်ရက်စက်စက်နှင့် ကိုကိုအား လက်ခံ
ပေးတော့မည်ဖြစ်သည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

ညက် ငိုချင်လာ၏။

နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တုန်တုန်ယင်ယင် စေ့ကပ်ထားရ၏။

ကိုကိုကိုပဲ အတင်းပြန်စေသည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ ... ကိုကိုက ညက်လေးအမိန့်တော်မြတ်
ကို နာခံမယ့်အမှုတော်ထမ်းကြီးပါ၊ ပြန်ပါ့မယ်”

မြညက်သာ ပခုံးလေးကို ဆတ်ခနဲ ပွေ့ဖက်၍ သူ့ရင်ခွင်မှာ
အပ်ထားလိုက်သည်။

“ကိုကို ဖယ်ပါ”

“ချစ်တယ်”

“ဟင်”

“ကောင်း ဦးမှာစိုးလို့ ကိုကိုက ကြိုတင်ပြောထားတာ ...
အဖြေကတော့ နောက်မှတောင်းခံပါ့မယ်”

“အို”

ကိုကိုအနမ်းကို သူမ ဆတ်ခနဲ ရှောင်ဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

ဘာလုပ်တာလဲ။

ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းကို ကောင်းပဲနမ်းစေချင်တာ။

ကျွန်မရဲ့ ငယ်ငယ်လေးထဲက မျှော်လင့်ချက်ပါ။

ကိုကိုက အနောက်တိုင်း ဆန်သည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

သူ့အတွက် ဆန်းမှာမဟုတ်။

နောက်မှတွေ့မည်ဟု ရယ်ရယ်မောမော ပြော၍ ပြန်ထွက်

သွားသည်။

“မမလေး”

“ဟင်”

“ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ၊ ချစ်သူနဲ့ဘာအဆင်မပြေလို့လဲဟင်
လိုက်မပို့တော့ဘူးလား”

“ညီပြာ ... နင်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စ မစပ်စုနဲ့၊ ကိုကိုအပေါ် ငါ
အညှာမလွယ်ခြင်တာ၊ မိန်းမတန်ဖိုးလေ”

သူမပြောပြီး လှည့်ထွက်သည်။

ညီပြာက ကောင်းဘက်က လူ။

သူမနှင့်လည်း အဆင်မပြေ။

သူမကပဲ ဘုဘောက်။

“ညီပြာတို့က အစ်ကိုလေးနဲ့ပဲ သဘောတူနေတာပါ။ အစ်
ကိုလေးမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ဥပက္ခာပြုထားရတာလဲ၊ ဒရိုင်ဘာသား
က အရင်ကလေ ... အခု အင်ဂျင်နီယာကြီးပဲ”

ညီပြာ ငိုရိုက်သံတွေ ရောယှက်၍ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေတာ
တွေ မကြားလိုက်တော့။

စိုးလပြည့်စာပေ

နင်တို့အစ်ကိုလေးကစပြီး အဖက်မလုပ်တာဟဲ့။

ငါ့ကိုစိတ်ဒုက္ခတွေ ခံစားရအောင် အမြဲလုပ်တယ်။

နင်တို့ အစ်ကိုလေးက အလကားကောင်ပဲ။

“ခိုး ... ခိုး”

“ခိုး ... ခိုး ... ”

သူမ ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့
သည်။

ငိုချင်တယ်။

အိပ်ခန်းထဲဝင်လာခဲ့ပြီး အိပ်ယာပေါ် မှောက်ချလိုက်၏။

သူမမျက်ဝန်းတွေထဲမှ မျက်ရည်တွေ တလိမ့်လိမ့်စီးဆင်း
လာသည်။

“ကောင်း ... နင် အိုကေလို့ပြောသွားတာ၊ ငါနဲ့ကိုကိုကို
သဘောတူတဲ့အကြောင်း ကြိုတင်နိမိတ်ပြသွားတာ မဟုတ်လား၊
ပျော်အောင်လား ... ပြောစမ်းပါ”

သူမ ဘဏ်စာရင်းထဲသို့ ငွေတော်တော်များများ ထည့်ပေး
သွားတာကို ညက်မုန်းသည်။

ကိုကိုရှေ့မှာ မျက်နှာမငယ်စေဖို့တွဲ နင်က ငါ့အဖေလားဟဲ့။

ကိုကိုနှင့်ပတ်သက်ဆက်ဆံရတာတွေ ကိုကို လက်ရဲဇက်ရဲ

စိုးလပြည့်စာပေ

ပြုမူတာတွေ မကြိုက်တော့။

နင်က အစဉ်းစားဥာဏ်မရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ မြည့်က

သာ။

ကြည့်စမ်း ...

မစဉ်းစား မဆင်ခြင်ဘဲ ချစ်သူလိုပြုခဲ့တယ်။

ကိုကိုအကြောင်း မင်းဘာသိလို့လဲ။

ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ရှင်။

ကိုကိုက မလိမ်ဘူး။

နင်က ဘုမသိ ဘမသိ အသုံးချလိုက်တာပဲ။

အန်ကယ်ပေါ်ထွန်းက သူမထံ ဖုန်းဆက်သည်။

“မြည့်ကသာ ... မင်းချစ်သူအကြောင်း ကောင်းက ဖုန်း

ဆက်ပြောတယ် သူသဘောတူတယ်တဲ့လေ”

“ရှင်”

“ပြည့်စုံတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲတဲ့ ... မင်းနဲ့လိုက်ဖက်

ပါတယ်တဲ့ ... မင်းတို့ ကြိမ်းသေလက်ထပ်ကြမှာဆို”

“ရှင်”

“ကလေးမ ဘာကြောင်နေတာလဲ၊ အန်ကယ်သိထားတာ

ကောင်းတာပဲ မဟုတ်လား၊ မင်းအတွက် အန်ကယ်ရော ကော

ရာ စိတ်ပူနေကြရတာ၊ ကောင်းထောက်ခံတယ်ဆိုရင် အန်ကယ်

စိတ်မပူတော့ဘူး ... ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ မင်းပိုင်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေ

အန်ကယ် ထိန်းသိမ်းထားပါတယ်၊ မင်းခင်ပွန်းက အရည်အချင်း

ပြည့်တယ်ဆိုရင် အန်ကယ် လွှဲအပ်ပေးပါမယ်”

ရှင်က ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီး အန်ကယ်ပေါ်ထွန်းကိုပြော

ဆိုက်တာ ဘာသဘောလဲ။

အရမ်းကို သဘောတူနေတာပေါ့လေ။

“မြည့်ကသာ”

“ပြောပါ အန်ကယ်”

“တကယ်တော့ မင်းမိဘတွေက မင်းနဲ့မောင်ကောင်းကင်

ကို လက်ထပ်စေချင်ကြတာပါ”

“ရှင်”

“အန်ကယ်ကို မှာခဲ့တယ်၊ ကောင်းကို အားကိုးကြတယ်

ဆိုကြည့်ကြတယ်”

“ဘာပြောတယ် အန်ကယ် ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဘဲ၊ အဲဒီ

အိစ္ဆာ ကောင်းရောသိလား”

“သိပါတယ် အန်ကယ်ပြောပြတာပါ ... ကောင်းက ညက်

သွားရင် အရမ်းစိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်၊ အဆင့်အတန်းချင်းက အရမ်း

ကွာခြားပါတယ်တဲ့၊ သူက ဒရိုင်ဘာသားပါတဲ့၊ အင်းလေ ... ပြီးဆုံး
သွားပါပြီ ... သမီးမှာချစ်သူရှိသွားပြီပဲ ... တင့်တင့်တယ်တယ်
ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့ အန်ကယ်တို့ ငြင်းပယ်စရာ
အကြောင်းမရှိတော့ဘူးပေါ့၊ လိုအပ်တာတွေပြောပါ ... ဒီခြံနဲ့တိုင်
က သမီးနာမည်နဲ့လေ ... လွှဲပြောင်းပေးရတော့မှာပေါ့”

“အဲဒီလောက်ကြီးတော့ မစဉ်းစားကြပါနဲ့ဦး အန်ကယ်
ကောင်းလည်း ခံစားသင့်တာတွေ ရှိပါတယ်၊ လိုအပ်လာရင် ညာ
ကိုယ်တိုင် တောင်းဆိုပျံ့မယ်လေ”

“ညက်အားမငယ်စေချင်ဘူး ... အသိုင်းအဝန်း အင်အား
တောင့်တင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်မှာ မဟုတ်
လား”

သူမ ဖုန်းကို ပိတ်ပစ်သည်။

မကြားချင်တော့လို့ပါ။

သူမ အမှားအယွင်းအတွက် ဘယ်လို နောက်ပြန်ဆုတ်
မလဲ။ ကိုကိုကလည်း ချစ်သည်တဲ့။

အား ... သေပစ်ချင်တယ်။

ကောင်းစုတ် ...

နင့်ကြောင့်ပဲ။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မြညက်သာအမှားအယွင်းတွေ လုပ်မိသွားရတာ။ ကောင်း
တင်ယံကြောင့်ပဲသိလား။

သူမ အော်ဟစ်ပြောမိသည်။

အခန်း (၉)

မြညက်သာကို ချစ်သည်။

ကိုကိုနှလုံးသားတွေထဲမှာပဲ တင်ထပ်နေခဲ့၏။

သူ့အတွက် အကြီးမားဆုံး အဟန့်အတား။ ဆူးညောက်
ခလုတ်က ခွာညိုမေပဲ။

ကိုကိုထောင်ချောက်တစ်ခုထဲသို့ ဝင်မိတာကအမှန်ပါ။

မလွဲသာမရှောင်သာလို့ မေ့ကို လက်ထပ်လိုက်ရသည်။

“အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟုတ်လား ... မင်းထင်
မလိုပါဘူး ... မေက မင်းထင်ဆီက အချစ်တွေမှမလိုတာ၊ အတူနေ
ထိုင်ချင်တာပဲရှိတာ၊ မင်းထင်က မိုက်တယ် အရမ်းစတိုင်လ်က
တယ် ... ပြီးတော့ ငွေရှာကောင်းတယ်”

“ခွာညိုမေ ... မင်းအရူးလား ပြောချင်တာတွေလျှောက်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ အဆင့်မရှိဘူး”

“အဟွန်း ... ဟွန်း ... အဟင်း ဟင်း ခွာညိုမေမှာ အဆင့်
မရှိဘူးလေ ... မင်းထင်သိတာပဲ၊ လိုင်းပေါ်က မိန်းကလေးပါ အမေ
ရိကားကိုတောင် Sponsor နဲ့ ရောက်လာတာ၊ မင်းထင်ကိုကိုဆိုတဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုတွေ့လို့ အဲဒီ Sponsor ကို ခွာပစ်လိုက်
တာ၊ ရှင့်ကိုတော့ ချစ်တယ် ... အတည်တကျ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို
ထူထောင်ချင်တာပါ”“ဒါဆိုလည်း မင်းအေးအေးဆေးဆေးနေလေ၊ ဘာဖြစ်လို့
ကိုယ့်ပိုက်သိက္ခာကို ထိခိုက်အောင်လုပ်ရတာလဲ ခွာညိုမေ”

“ကျွန်မအကျင့်လေ”

“ဘာပြောတယ်”

“အကျင့်”

“ဖြန်း”

သူမ ယိုင်ကျသွားသည်။

အရက်တွေ လူမွန်းမသိအောင်ပင် သောက်စားမူးယစ်နေ
သည်။

ခေါင်းစိုက်နေ၏။

သူ့ငွေကြေးတွေကို အတိုင်းအတာနှင့်သုံးစေ၍ သူမ ခံစား

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ချက်တွေ ပေါက်ကွဲနေခဲ့၏။

သူ့ကို အတင်းအကြပ်သိမ်းသွင်း၍ ဘဝပျက်စေခဲ့တဲ့မိန်းမ။

“ငါ ရန်ကုန်ပြန်မယ်၊ မင်းနဲ့ကွာရှင်းမယ် ... မင်းတောင်းဆိုတာ အကုန်ပေးမယ် ... ဘယ်လိုလဲ”

“အိုကေ ... ကွာရှင်းပေးမယ်၊ ရန်ကုန်ပြန်မယ် ... ကျွန်မအတွက် ခြံနံတိုက် စီစဉ်ပေး၊ ဘဏ်စာရင်းမှာ ငွေသိန်းနှစ်ထောင် ထည့်ပေးထား ... မင်းထင်က သူဌေးပါ ... ဘယ်လိုလဲ”

“ကောင်းပြီလေ ... မင်းဆန္ဒတွေအတိုင်း လုပ်ပေးမယ်၊ မင်းပြန်လာခဲ့ပါ။ ကိုယ်တို့တရားဝင် ကွာရှင်းမယ်”

ခွာညိုမေနှင့်ကွာရှင်းဖို့ သူစီစဉ်စရာရှိတာတွေ စီစဉ်နေသည်။

ကိုကိုချစ်တာက မြညက်သာပဲ သေချာ၏။

ဓာတ်ပုံလေး တွေပြီးထဲက သူစွဲလမ်းနှစ်သက်နေခဲ့သည်။

“ကိုကိုနောက်ကြောင်းတွေ ရှင်းအောင်လုပ်မယ်၊ မင်းကို လက်ထပ်မယ် ... ကိုကိုနီးမယားက ဖြူစင်ရိုးသားသူဖြစ်စေရမယ်”

ကိုကိုစိတ်ထဲမှာ ကောင်းနှင့်မြညက်သာတို့ တစ်နည်းနည်းနှင့် သံယောဇဉ်တွယ်ငြိနေကြတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မြညက်သာက သူ့ကိုမချစ်ပေ။

ဖြစ်နိုင်တာက ကောင်းကြောင့်ပဲ ဖြစ်နိုင်၏။

ကိုကိုကတော့ မြညက်သာအား ကောင်းလက်ထဲ လုံးဝ မအပ်နိုင်တော့။

မြညက်သာက ကိုကိုအတွက် ဖြစ်စေရမည်ဖြစ်သည်။

“ခွာညိုမေ ... မင်းက ငွေပဲမက်တဲ့မိန်းမ၊ အိမ်ထောင်ရေး အနှစ်သာရကို မခံစားတတ်ဘူး၊ မင်းထင်ကိုကိုက မိသားစုဘဝကို နှစ်သက်တာကွ”

သူ့မှာမိသားစု မရှိခဲ့။

မိဘတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့အမွေအနှစ်တွေကို သူက အသုံး ကောင်းကောင်းချနိုင်ခဲ့သည်။ တိုးပွားလာခဲ့၏။

ထိန်းသိမ်းရမည့် ခွာညိုမေလို ဝေါပျက်ပျက် မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အဆုံးရှုံးအနစ်နာမခံနိုင်။

“မြညက်သာကို ချစ်တယ် ... ကိုကို အရမ်းချစ်တယ်၊ လက်လွှတ်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး၊ မြညက်သာကျေနပ်တဲ့အထိ ကိုကိုရှင်းပစ်မယ်”

သူ့ ဟန်းဖုန်းမှ တီးလုံးလေး ထွက်ပေါ်လာ၍ ဖုန်းကိုဖွင့်နားထောင်လိုက်တော့ ခွာညိုမေ ဖြစ်နေသည်။

အတော်ပဲ သူက အပြတ်ရှင်းပစ်ချင်တာပါ။

“မင်းရောက်နေပြီလား ခွာညိုမေ”

“ရှင့်တိုက်ခန်းအဝမှာလေ ... တံခါးဖွင့်ပေးပါဦးမောင်ရယ်”

“မင်း ... မင်း ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ၊ မင်းတခြားမှာ သွားတည်းပါ။ အမြန်ဆုံးကွာရှင်းမယ်၊ မင်းနေထိုင်ဖို့ ခြံနဲ့တိုက် ငါအမြန်ဆုံးစီစဉ်ပေးမယ်၊ ဝယ်ဖို့ဈေးဆိုင်ထားပြီကွ”

“မောင်ရယ် ... ဒီလောက်လည်း အလျင်လိုမနေပါနဲ့နော်၊ ကျွန်မရောဂါ ဖြစ်နေတယ်”

“ဘာ”

“အစာအိမ်ကင်ဆာပါ”

“မင်း မဟုတ်တာတွေ လာမပြောနဲ့ ခွာညိုမေ ... ငါမယုံဘူး၊ မင်းဟာမင်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ”

“တံခါးဖွင့်ပေးပါဦး မောင် ... တကယ်တော့ ခုထိ မောင်နဲ့ကျွန်မက တရားဝင်ဇနီးမောင်နှံတွေလေ၊ မောင်တံခါးဖွင့်ပေးပါ၊ လက်မခံရင် မောင့်အရှက်ပိုကွာသွားမှာနော်”

“တောက် ... မင်း ... မင်း”

သူကြောက်သည်။

ခွာညိုမေက အရှက်သိက္ခာကင်းမဲ့လွန်းသူ။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ကိုကိုအလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံပေးမှဖြစ်တော့မည်။

ရွံ့စရာ ကောင်းတယ်။

သူထလိုက်၏။

မလွဲသာ မရှောင်သာ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရသည်။

“မောင်ရယ် ... မေတကယ်ပဲ အစာအိမ်ဖြစ်နေတာပါ၊ ကြည့်ပါဦး မေပိန်မသွားဘူးလား ... ဒီမှာ ဆေးစာတွေလည်းပါပါတယ်”

ခွာညိုမေ့ကိုကြည့်ရတာ နည်းနည်းလေးတော့ ဖြူရော်ရော်နဲ့ အားအင်တွေ ချိနဲ့နေပုံပင်။

တကယ်ပဲ အစာအိမ်ကင်ဆာဖြစ်နေတာလား။

စည့်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“မောင့်အခန်းက အကျယ်ကြီးပဲ ... ခမ်းနားလိုက်တာ၊ အရမ်းဇိမ်ကျတယ်၊ မကွာရှင်းခင်တော့ ကျွန်မဒီမှာနေမယ်”

“ကွာရှင်းတာ အခုလုပ်လည်းရတာပဲ ခွာညိုမေ ... ကိုယ်အစောကြီးထဲက စီစဉ်ပေးထားတာပါ”

“ကျွန်မ ကျန်းမာရေးမကောင်းသေးဘူး၊ ကျွန်မအပေါ် အဲဒီလောက်အထိ မရက်စက်သင့်ဘူးနော် မောင်”

မေသိတယ်။

မောင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ငြိနေပြီဆိုတာ။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သတင်းကအမှောင်ချထားလို့မှမရတာဘဲ။

မေ အားလုံးသိတယ်။

မေ့အတွက် ခွင်ကြီးကြီးမိပြီ ထင်တယ်။

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... အောင့်လိုက်တာ၊ မေ့ကို
ကယ်ပါဦးနော် မောင် ... အမလေး ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

“မင်းဆေးခန်းသွားလေမေ ... ကိုယ်ကဘာလုပ်တတ်မှာလဲ
ကွ၊ နားမလည်ဘူး”

“ပြရမှာပေါ့မောင် ... နိုင်ငံခြားမှာလည်း ပြခဲ့ပါတယ်၊ မေက
သေရတော့မယ်သူပါ”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ”

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

“မင်းအခန်းထဲ ဝင်လို့နေပါ ခွာညိုမေ”

“မေမှ မထနိုင်တာ၊ ကူညီပါဦးမောင်ရယ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
လက်ရှိမှာမေက မောင့်တရားဝင်ဇနီးပါ”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ မင်းကြောင့် ငါ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ပျက်စီး
သွားရပြီ အပျော်ဆိုတာလည်း မရှိတော့ဘူး၊ မင်း ... မင်း ငါ့ဘဝထဲ
ကို ဝင်မလာစေချင်တော့ဘူး”

“မေက သေလူပါမောင် ... နောက်ဆုံးရက်တွေအားလုံး

ဖိုးလပြည်စာပေ

မောင်နဲ့အတူတူနေထိုင်ရင်း ကုန်ဆုံးချင်တာပါ”

သူမကိုတွဲ၍ အခန်းတစ်ခုထဲ လိုက်ပို့ပေးသည်။

ပြန်ထွက်သွား၏။

ခွာညိုမေ နှုတ်ခမ်းတွေက ပြီးသွားရသည်။

“မင်းထင်ကိုဆိုတာ ငတုံးပဲ၊ အရမ်းတုံးလွန်းတယ် ...

ကျွန်မက လူမမာရုပ်ပေါက်အောင် ဖန်တီးထားတာလေ”

မေ ထလိုက်သည်။

ရယ်ပုံစံမိ၏။

မင်းထင်ကိုကို ဆော့ကစားရတာအပျော်ဆုံးပဲ။

တစ်သက်စာ ခိုင်တယ်။

သုံးစမ်း ...

မြညက်သာဆိုတဲ့ကောင်မလေးနှင့်ပြီနေတာ မေတွေ့ထား
သည်။

မေ မြန်မာပြည်ရောက်နေတာ တစ်ပတ်ရှိပြီလေ။

မင်းထင်ကိုကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာလေ။

“မေ ဘယ်တော့မှ ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးဖြစ်

လဲမသိဘူး ... ဒါပေမဲ့ ကွာရှင်းပေးမှာပါ မောင်ရယ်”

မောင့်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လိုက်သည်။

ဖိုးလပြည်စာပေ

မောင်က အထိတ်တလန့်နှင့် ဖယ်ပစ်သည်။

မေ ခွေကျသွားမှ မောင်ကပွေ့လိုက်၏။

မင်းထင်ကိုကို ရှင်နုပါသေးတယ်။

ခွာညိုမေကို လျော့တွက်မထားနဲ့။

ရှင့်ကို အခွံပဲကျန်အောင် လုပ်ပစ်မှာ။

ရှင်အချစ်ကလေးက ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ မိန်းကလေးပဲ

နော်။

“မောင်ရယ် ... မေက သေရတော့မယ့်သူပါနော်၊ ဘာဖြစ်လို့ ရက်စက်ချင်ရတာလဲ၊ ကျွန်မရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်တွေမှာ မောင်နဲ့အတူတူ နေထိုင်ချင်ပါတယ်”

“ဒီမှာ မေ ... မင်းကို ကိုယ်မသနားနိုင်တော့ဘူး၊ တော်တော်တော့မေရာ ... မင်းအတွက်ရမယ့် ခြံနဲ့တိုက်ရှိနေတာပဲ၊ အဲဒီမှာ သွားနေစမ်းပါ”

“အဲဒါတွေကို မေမမက်ဘူး၊ မရချင်လည်းနေပါစေ၊ မောင်တူတူနေချင်တယ်၊ မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် နားခိုနေပါရစေ”

သူကတော့ မြည်ကံသာ တစ်မျိုးထင်မှာ အစိုးရိမ်ဆုံးပင် ခွာညိုမေကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... နေမကောင်းတာ

စိုးလပြည်စာပေ

မကောင်းတာပဲ သူယုံကြည်ဖို့ ခက်သည်။

မာယာများလွန်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။

ဖြူရောင်ရောင်နှင့် အားအင်နည်းသလို ပုံစံပေါက်နေပေမယ့်

က ဉာဏ်များလွန်းသည်။

“မောင်”

“ဘာလဲ ခွာညိုမေ”

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... အရမ်းအောင့်နေတယ်၊

အာယ်ပါကွယ် ... မောင့်ကိုလည်း ဒုက္ခပေးချင်ပါဘူး ... အား”

“မင်းခဏတော့နေပါ ခွာညိုမေ ... ပြဿနာတော့ မရှာစမ်းနဲ့ကွာ”

“မေ တောင်းပန်ပါတယ်မောင်ရယ် ... မေ့အမှားတွေလည်း ... မောင်မရှိတော့ မောင့်အချစ်တွေ ဘယ်လောက်အထိကြီး

နဲ့ရလဲဆိုတာ မောင်မရှိတော့မှ ကျွန်မသိရပါတယ်”

သူပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ခွာညိုမေကို ရုတ်တရက်ကြီး မောင်းထုတ်ပစ်ဖို့ကလဲ မဖြစ်

ရောဂါဝေဒနာရှင်ဆိုတော့ ခက်နေ၏။

ယုံလည်း မယုံကြည်။

စိုးလပြည်စာပေ

ကိုကိုချစ်တာက မြညက်သာကိုပါ။

လက်ထပ်ရမယ်။

မြညက်သာကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်လွှတ်မခံနိုင်တော့ဘူး။

ခွာညိုမေ လာရှုပ်နေတာ စိတ်ပျက်မိသည်။

“မောင်ရေ ... မေ့ကိုပန်းသီးဖျော်ရည်လေး တစ်ခွက်
လောက်လုပ်ပေးပါ ... အစာအိမ်နဲ့တည့်တယ်တဲ့”

“တောက်”

သူ ဒေါသတကြီး တောက်ခေါက်မိသည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ခွာညိုမေကတော့ သူ့ကို ကောင်းကောင်းဒုက္ခပေးတော့
မည်။

မြညက်သာထံ ပြဿနာသွားရှာမှာ စိုးရိမ်၍ သူ့အလို
အထိုက် နေပေးရတော့မည်ဖြစ်သည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ခိုင်းရတာလဲ ... ငါက မင်းအစေအ
လား”

စိတ်ထဲကနေ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေပေမယ့် ဖျော်စက်
သို့ ပန်းသီးအစိတ်တွေထည့်ပြီး အချိုရည်စပ်ကာ ဖျော်ရသည်။

“ခွာညိုမေ မင်းအကျင့်ဘာလဲဆိုတာ ငါသိတယ်၊ မင်း

စိုးလပြည့်စာပေ

ဆရာဂါရှိနေတယ်ဆိုတာလည်း ငါယုံမယ်ထင်လား”

ခွာညိုမေနှင့် တစ်ခန်းထဲနေရတာ သူ့စိတ်မလုံပေ။

ငြင်းလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ သူ့ကိုကပ်နေတာသိနေသည်။

မတတ်နိုင်တော့ဘူး။

ပန်းသီးဖျော်ရည်သွားပို့ပေးရ၏။

ခွာညိုမေက သူ့လက်ကို ဆွဲထားသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ ... လွှတ်စမ်းပါ ခွာညိုမေ ငါမကြိုက်ဘူး”

“မောင်”

“လွှတ်ကွာ”

“ကျွန်မက မြညက်သာ မဟုတ်လို့လား”

“ဘာပြောတယ်”

“မောင်နဲ့မြညက်သာဆိုတဲ့ ထောင့်လေး ငြိနေတာ မေသိ
တယ်နော်”

“မင်း ... မင်း ... ”

“ကြည့်ပါဦးမောင်မျက်နှာပေါ်မှာ သွေးမရှိတော့သလိုပဲ၊
ဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ လန့်သွားရတာလဲ”

“ခွာညိုမေ ... မင်း ... မင်းဒီကိစ္စ အကြပ်ကိုင်ဖို့ မကြိုးစား
နော်၊ ငါ့မှာချစ်ရတဲ့သူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးကွ၊ မင်းကြောင့်ပဲ

စိုးလပြည့်စာပေ

ငါ အချစ်ကို မယုံကြည်တော့တာ”

“ဟင်း ... အဟင်း ... ဟင်း မောင်ကလေး မေ့ကိုလျှော့
တွက်ထားတာပဲ၊ မြည့်ကံသာက ငယ်တယ် ... အရမ်းချောတယ်၊
ချမ်းသာတယ် ... ကောင်းကင်ယံဆိုတဲ့ကောင်လေး စောင့်ရှောက်
မှုနဲ့ အရမ်းကိုပစ်မျိုးမဲ့မထင်လေးလေ”

“တော်စမ်းပါ ခွာညိုမေ ... မင်းက ငါ့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ တော်
တော်လေးအချက်အလက်တွေ စုဆောင်းထားခဲ့တာပဲ”

“ကျွန်မက မောင့်အထာကိုနပ်ပြီးသားပါနော်၊ ဒီကောင်မ
လေး ဓာတ်ပုံ မောင်ပိုင်တဲ့ ကွန်ပျူတာတွေ ဟန်းဖုန်းတွေထဲမှာ
ရှိနေတာကို မြင်နေရတာပဲ၊ အရမ်းချစ်စရာကောင်းတာပဲ၊ ကျွန်မ
သဘောတူပါတယ်”

မေ ရယ်မောပစ်မိသည်။

မင်းထင်ကိုဆိုတဲ့ ယောက်ျားကို မေလည်းမချစ်ပါဘူး။
ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

ဂုဏ်ဒြပ်တွေ ပြည့်စုံပြီး မေ့လို မိန်းမအပေါ် အထင်သေး
နှိမ်ချ ဆက်ဆံချင်နေတာပါ။

မေက အသုံးအဖြုန်းကြီးသည်။

မောင့်ထံမှ ဘဝတစ်သက်လုံးခိုင်အောင် ရသလောက် ချ

ယူမှာပဲဖြစ်၏။

မောင့်မျက်နှာကြီးက သုန်မှုန် စုတင်းနေသည်။

“မောင်”

“ဖယ်စမ်းပါကွာ”

“မေက ရောဂါသည်ပါနော် ... ဘာလို့ ဒီလောက်အထိ
ဆက်စက်ချင်ရတာလဲ၊ ကျွန်မ သေလူပါနော် ... သေရင်တောင်
အာရုံရင်ခွင်ထဲမှာပဲ သေပါစေလား”

မောင့်ရင်ခွင်ကို မှီတွယ်၍ မောင့်ရင်ဘတ်ကြီးကို ပွတ်သပ်
သည်။

မောင်က ဖယ်ပစ်လိုက်၏။

မောင့်ကို အရက်မူးအောင်တိုက်ပြီးမှ နှစ်ပါးသွားရတော့
ထင်တယ်။

ခန့်ညားချောမောမှုတွေက မောင်ကံကောင်းစွာ ပိုင်ဆိုင်
သောအရာတွေပဲ။

မေ့ အကူခံစရိုက်ကိုလည်း မောင်အသိဆုံးပါကွယ်။

အချစ်မှ မလိုအပ်တာပဲ။

မေက မောင့်ရမက်တွေ နိုးထလာအောင်နှိုးဆွဖို့ ကြိုးစား
သလို မောင်ကတော့ အတင်းကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲဖယ်၍ အပြင်ကို
ဆွဲသွားသည်။

“မင်းတို့လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ပါတော့ ... မင်းဘာလုပ်ချင်လဲ
ညက် ... မင်းဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် လုပ်ငန်းတွေအားလုံး ကိုကိုလက်ထဲ
ခွဲပြောင်းပေးအပ်ပါမယ်”

ကောင်းစုတ် ... ။

နင့်ကိုယ်နင် လူတော်လူကောင်းကြီး ဟန်ဆောင်နေတော့
အလားဟဲ့။

အန်ကယ်ထင်ပေါ်က လက်ထပ်ကြဖို့ ပြောတာတောင် နင်
ငြင်းပယ်တယ်ဆို ဟုတ်လား။

ကောင်းကိုလည်း ညက်အပြစ်မတင်လိုပေ။

သူမရဲ့ ဖိနှိပ်ဆက်ဆံမှုတွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။

ဒါပေမဲ့ ...

အခြေအနေတွေက သူမနှင့်ကောင်း ဝေးကွာသွားဖို့ပဲ ဖြစ်
သည်။

“လက်ထပ်ဖို့အထိတော့ အတိအကျမဆွေးနွေးရသေးပါဘူး
အဘိုး ... ငွေကြေးကိစ္စတွေနဲ့ မဆက်နွှယ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊
အလောက်တော့ ကောင်းပဲ ထိန်းသိမ်းထားပေးပါ”

“ကိုကိုက ပြည့်စုံပါတယ်ညက် ... မင်းရွေးချယ်သင့်ပါတယ်
အထိအကြံပေးတာပါ”

အခန်း (၁၀)

“မင်းချစ်သူကို ကိုယ်သဘောတူလက်ခံပါတယ် မြည့်
သာ”

ကောင်းပြောလိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာစူးနစ်နာကျင်မှု
အတိုင်းအဆမရှိ ခံစားလိုက်ရသလို မြည့်ကံသာရဲ့အပျော်ကိုလည်း
မမြင်တွေ့လိုပေ။

မင်းအရမ်းပျော်နေမှာပဲ ညက်။

ဖြစ်သင့်ပါတယ် ကိုယ်ဘယ်တုန်းကမှ မင်းအပေါ် အ

တယူ မရှိခဲ့ဘူး။

အကြင်နာလည်း မရှိခဲ့ဘူး။

အေးစက်မှုတွေနဲ့ ရှောင်ဖယ်ဖယ်နေခဲ့တယ်။

ကိုယ်က မင်းနဲ့မတန်ပါဘူးကွာ။

“အဲဒါ ကောင်းနဲ့မဆိုင်ဘူးထင်တယ်၊ ဥာဏ်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပဲ ... အရမ်းကြီးလည်း ကျွန်မကို ပထုတ်မနေစမ်းပါနဲ့နော်”

“မဟုတ်ဘူးလေ ညက်”

“နင့်အကြံကို ငါမသိဘဲနေမလားကောင်းစုတ် ... နင့်အမေယူ”

“ဘာပြောတယ်”

“ကောင်းကို ကြိတ်ပိုးနေတဲ့ ဝေနဲ့ အရင်လက်ထပ်ရမယ်”

“ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ မြညက်သားကိုယ်က မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ ဘယ်တော့မှ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဝေလည်း အားလုံးပြည့်စုံနေတာပဲလေ၊ ချမ်းသာတာတစ်ဦးတည်းသောသမီး ကောင်းအတွက် အရမ်းအဆင်ပြေတယ်”

“ချစ်သူနဲ့လက်ထပ်ဖို့တောင်းဆိုတာက မင်းလေမြညက်သာ ... မင်းပဲ ချစ်သူကို အတိအလင်းကြေညာပြီး ခေါ်ပြခဲ့တာကိုယ်သဘောတူလက်ခံတဲ့အကြောင်း ပြောပြထားပြီးပြီလေ ကျန်တာမင်းကိစ္စပဲ လိုအပ်တာ ကူညီပေးမယ်”

သူထွက်သွားသည်။

ပြောချင်တာပြောပြီး နင်ထွက်သွားလို့ဖြစ်မလား ကောင်း

စိုးလပြည့်စာပေ

စုတ်ရဲ့။

သူမ လုံးဝမကျေနပ်။

လူကြီးမိဘတွေက လက်ထပ်ဖို့ ပြောဆိုထားခဲ့တာတောင်

သူက ဥပက္ခာ ပြုရက်သည်။

“ဘာအဆင့်အတန်းမတူတာလဲ အချစ်မှာ အဆင့်အတန်းရှိလို့လား ... ညက်မိဘတွေရဲ့ ယုံကြည်အားကိုးမှုကို အလွဲသုံးစားလုပ်တဲ့ ကောင်းစုတ်ရဲ့”

တစ်ယောက်တည်းပြောဆိုပြီး သူမမျက်ရည်တွေက ဘယ်ကနေ ဘယ်လို လိမ့်ဆင်းစီးကျလာသည်မသိ။

ရှင်ကြောင့် ... မျက်ရည်မကျချင်ပါဘူး။

ရှင်ကို ပြဿနာတွေပဲ ရှာပစ်ချင်တာပါ။

အခုတော့ ညက်မှာချစ်သူတစ်ယောက် အဖတ်တင်သွားရသည်။

သူပဲ ဇွတ်အတင်း ချစ်သူထားခိုင်းနေပြီတော့များ။

မြညက်သာကို ပထုတ်ပြီး နင်ဘာလုပ်မလို့လဲ ကောင်းစုတ်ရဲ့။

ရန်တွေ့ပစ်၏။

ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေတာ ကိုကိုကို တရားဝင်ချစ်သူ

စိုးလပြည့်စာပေ

အဖြစ် ထားတော့မယ်။

ရှင်က ဒရိုင်ဘာသား အစေအပါးကောင်ပဲ။

အချစ်ဆုံးတွေက သူမနှလုံးသားထဲ မထင်မှတ်စွာ စူးနစ်နေ

လေသည်။

“မမလေး ညက် ... ဧည့်သည်လာပါတယ် ခြံထဲမှာ”

“ဟင်”

ကိုကိုဖြစ်မှာပဲ။

သေချင်တယ် ...

မတွေ့ချင်ပါဘူးဆိုမှ။

ကောင်းရော အိမ်ဖော်ကောင်မလေးကို အင်းဟုပြောပြီး
အိပ်ရာပေါ် လူးလို့မိုင့်ယိုထားသဖြင့် တွန့်ကြေခွမ်းဖတ်ဖတ် အဝတ်
အစားတွေကို လဲပစ်၍ ခြံထဲဆင်းလာခဲ့သည်။

ကိုကိုပဲ ...

သူမခြေလှမ်းတွေက လေးလေးလံလံ။

ကိုကိုက တကယ်ပဲခန့်ညားချောမော နုဖတ်နေသူပါ။

စတိုင်လ်ကျလွန်းတဲ့ ကိုကိုသွင်ပြင်ကို မြင်ကာစက စိတ်ဝင်
စားခဲ့မိပေမယ့် အိမ်ထောင်ရှိတာသိလိုက်ပြီးတဲ့အချိန်မှစ၍ မနှစ်
သက်မိတော့။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ဟန်ဆောင်ချစ်သူအဖြစ်တောင် စိတ်က မသိုးမသန့်။

သူမနှုတ်ခမ်းလေးပေါ်မှာ ဟန်ဆောင်အပြုံးလေးတင်ထားဖို့
ပင် ခက်ခဲနေသည်။

“ညက်လေး ... ”

“ကိုကို”

“အသက်မပါလိုက်တာကွာ”

“ဒီနေ့တော့ ကျွန်မစိတ်တွေ လေးလံညစ်ထွေးနေသလိုပဲ
ကိုကို ... မိဘတွေကိုလည်း သတိရနေမိသလိုပဲ”

“ကောင်းက ဘာပြောလဲ ကိုကိုနဲ့ညက်လေးကို သဘောတူ
တယ်တဲ့လား”

“အဲဒါ ကိုကိုသိဖို့မှမလိုတာ ... ညက်နဲ့ကိုကိုက ဟန်ဆောင်
ထားကြတာလေ”

“ညက်”

“ရှင်”

“ချစ်တယ်”

“ဟင်”

“ကိုကို ညက်လေးကိုချစ်တယ်လို့ စစ်မှန်တဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာ
တွေနဲ့ တောင်းဆိုပါတယ်ကွာ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“ရှင်”

ညက် ခြောက်ခြောက်ချားချားနှင့် ဒန်းပေါ်မှာ နှစ်ယောက် အတူယှဉ်တွဲတိုင်ရင်း ကိုကိုလက်တွေက သူမပန်းလေးကို သိုင်း ဖက်လာ၍ အထိတ်တလန့်နှင့် တိုက်ကြီးပေါ် မော့ကြည့်မိတော့ ကောင်းက ပြတင်းပေါက်မှာရပ်နေပြီး အပြုံးတွေနှင့် အိုကေဟု လက်မထောင်ပြရင်း ပြန်ဝင်သွားသည်။

“ကောင်းရှေ့မှာ ကိုကိုက ညက်လေးအပေါ် အရမ်းကြင်နာ ယုယပြီး ချစ်မြတ်နိုးလွန်းတဲ့ချစ်သူအဖြစ် ဟန်ဆောင်ပြရမှာလေ”

ရှုပ်ပါတယ်။ ကိုကိုနဲ့ပဲ တရားဝင်ချစ်သူအဖြစ် အသိအမှတ်ပြု လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲဟု သူမတွေးမိနေသည်။

ကောင်းကိုလည်း ရက်စက်တဲ့ကောင်ဟု ... စိတ်ထဲမှာ နာကြည်း မုန်းတီးမိသလိုပင်။

ကိုကိုလက်တွေ သူမခန္ဓာကိုယ်လေးအား တင်းတင်း သိုင်း ဖက်ထားဆဲဖြစ်သည်။

“မရုန်းပါနဲ့တော့ ညက်လေးရယ်၊ ကိုကိုအရမ်းပဲချစ်မြတ်နိုး ရပါတယ် ... ကိုကိုအိမ်ထောင်ရေးကလဲ ကွာရှင်းတော့မှာပါ။ ညက် လေးကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမှာ ကြောက်နေတယ်၊ ကိုကိုတို့ချစ်သူ တွေအဖြစ် လက်တွဲကြရအောင်”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သူမလည်း လက်တွဲချင်ပါတယ်။

ကောင်းစုတ်ကို ရွဲ့ချင်တာပဲရှိနေသည်။

ကိုကိုကို အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် မချစ်ပေ။

သူမ ရုန်းဖယ်လိုက်၏။

ကိုကိုက မလွှတ်။

နောက်ဆုံးတော့ သူမလက်ထပ်ရမှာက ကိုကိုပဲထင်တယ်။

“ကိုကိုအကြောင်းတွေကို ညက်အတိအကျမသိရသေးဘူး လေ၊ ကွာရှင်းဖို့ကိစ္စသာ ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်ပါ ... ပြီးတော့ ညက်ကြောင့် ကွာရှင်းတာမျိုးလည်း မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“မင်းကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး ညက်လေးရယ် ... ခွာညိုမေက သစ္စာမရှိတဲ့မိန်းမတစ်ယောက် ကိုယ့်ကို ကျိုးသွင်းခဲ့တာပါ”

“ဖယ်ပါ ကိုကို ... ပြန်ပါတော့နော် ... ညက် ကိုကိုကို ချစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါရစေဦး”

ကိုကိုမလွှတ်ချင်။

သူ့စိတ်တွေ တော်တော်လေး မိုင်းညှို့လေးလံနေသည်။

ခွာညိုမေ့ခြေလှမ်းကို သူသိထားသည်။

တကယ်ရော အစာအိမ်ကင်ဆာဖြစ်နေတာလား စိတ်ရှုပ် တယ်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သူမ တောင်းဆိုသမျှ ပေးထားတာပဲ။

သူနှလုံးသားထဲမှာ ညက်ကစော စီးစွာရှိထားပြီးသားပါ။

ညက်က ရုန်းထွက်သည်။

“ကိုကိုပြန်တော့နော် ... ကိုကိုက လွတ်လပ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကောင်းသိလို့မဖြစ်ပါဘူး။ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေကြရအောင်”

ကိုကိုက အရပ်ရှည်၍ ညက်ခေါင်းလေးကို ငုံ့နမ်းသည်။

ပါးပြင်ကို မနမ်းမိစေရန် ညက်ခေါင်းကို ညွတ်ပေးရင်း ကိုကိုလက်တွေကို ဖယ်ပစ်လိုက်၏။

ကောင်း ... ရှင်တစ်နေရာရာကနေ ကြည့်နေမှာ မဟုတ်လား။

ရှင် ပျော်နေမလားဘဲ။

မုန်းလိုက်တာ ...

ကိုကိုနှင့် ဘယ်လိုကနေဘယ်လို ပတ်သက်မိမုန်းပင်မသိ။

ညက် သူမကိုယ် သူမ ဒေါသထွက်မိနေ၏။

ကိုကိုပြန်သွားမှ မွန်းကြပ်လွန်းသောစိတ်ကို ဖြေလျော့ပစ်ရသည်။

“မမလေး”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“ဟင်”

“စောစောက အအေးယူခိုင်းထားတယ်လေ”

“ညက်မှာမိလို့လား”

“မှာတယ်လေ ... အအေးနှစ်ခွက် ယူလာပေးလို့”

“ဟုတ်သားပဲ ... နင်တို့ပဲ သောက်လိုက်တော့”

“ဟိုအစ်ကိုနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကိစ္စရှိလို့ပြန်သွားတာ”

ညိုပြာက ကောင်းနှင့်သဘောတူနေသူ။

ကိုကိုနှင့် မလိုက်ဖက်ဘူးတဲ့။

သူမတိုက်ကြီးထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ စိတ်တွေမမှန်တော့ဘူး ထူပူနေတာပဲ။

သူမပြန်ဝင်လာတော့ ကောင်းက ဧည့်ခန်းမှာထိုင်နေ၏။

သူ့အပြီးကို သူမအမုန်းဆုံးပင်။

“ကိုကို ဘာဖြစ်လို့ပြန်သွားရတာလဲ မြညက်သာ”

“ကိစ္စရှိလို့”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်လိုက်ဖက်ပါတယ်၊ မင်းအနေနဲ့ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးတဲ့လူကို ရွေးချယ်တာ အမှန်ဆုံးပဲလေ၊ ကိုကိုက မင်းကိုချစ်ပါတယ် ယုယကြင်နာတတ်တယ်”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သူမအပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။

အိပ်ရာပေါ် ပစ်လွဲချမိ၏။

စိတ်တွေရှုပ်လိုက်တာ။

သူမလုပ်ရပ်အတွက် အကြီးအကျယ် နောင်တတွေ ရနေသလိုပင်။

ကိုကိုနဲ့ သူ့ဇနီး ကွာရှင်းပြီးရင်ရော သူမက ဟန်ဆောင်ချစ်သူတွေပဲ ဖြစ်ချင်တာပါ။

သူမ တစ်နေကုန် အိပ်ရာထဲ လွဲနေမိသည်။

ဝေ လာလည်တော့ လူလဲထမိသည်။

ကောင်း မရှိလို့ တော်ပါသေးတယ်။

သူမက မဆီမဆိုင် ဝေကို သဝန်တိုနေမိသေး၏။

ဝေက ကြိုတ်ပိုးနေတာ။

ဝေက သူမ အိပ်ခန်းထဲဝင်လာသည်။

“ဟဲ့ ... ညက်၊ နေမကောင်းဘူးလားဟ ... မျက်နှာလည်း မကောင်းဘူး”

“ဝေ ... နင်ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကောင်းဆီ လာတာလေဟာ ... ဝေလေ ကောင်းအတွက် ပုဇွန်ထုတ်ချက်ခိုင်းပြီး လာပို့တာ”

စိုးလပြည့်စာပေ

အရင်ကလဲ ဝေမကြာခဏ လာလာပို့တတ်သည်။

သူမက ညာစားနေကျပါ။

ဒါပေမဲ့ ...

အခုတလော သူမ သဝန်ကြောင်မိနေ၏။

ဖေဖေနဲ့မေမေက ကောင်းနှင့်ညက်ကို လက်ထပ်ပေးချင်တဲ့

အကြောင်း အန်ကယ်ပေါ်ထင် ပြောပြထဲက သဝန်ကြောင်ချင်နေတာပါ။

“ဟဲ့ ညက် ...”

“ဟင်”

“ရှင်က ဝေကို ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ”

“ဝေ”

“ပြော”

“ကောင်းကို မကြိုက်နဲ့တော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ... ညက် ကြိုက်သွားလို့လား”

အင်း ... ဟုဖြေချင်ပေမယ့် ညက်မပြောပြရဲ။

ဝေက ဟားတိုက် ရယ်မောပစ်မှာလည်း ကြောက်မိသည်။

ကောင်းကို ဒရိုင်ဘာသား အောက်တန်းစားဟု ညက် အမြဲအိမ်နှိမ်ချဆက်ဆံနေတာပင် ဝေက မကြိုက်ပေ။

စိုးလပြည့်စာပေ

အရမ်းကန်းနေတတ်တဲ့ ဝေ။

ကောင်းသာ သူမကိုချစ်မယ်ဆိုရင် ကောင်း မကြိုက်တာ မှန်သမျှအားလုံး ပြုပြင်ပေးမယ်တဲ့။

“ကောင်းနဲ့ဝေ မတန်လို့ပါ။ အခု ... ညက်လက်ထပ်လိုက်ရင် ကောင်းရဲ့ပိုင်ဆိုင်ခွင့်က တိုက်ခန်းလေးတစ်ခန်းပဲရှိတော့မှာ”

“ရှိရှိဟာ ကောင်းကို ဝေချစ်တာ နဂိုထဲက ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ရဲ့သားမှန်းသိသားပဲဟာ ... ဝေတို့က ချမ်းသာပြီးသားလေ။ ဘာမှမလိုပါဘူး နင်အောင်သွယ်ပေး”

“ဝေကိုပြောရမှာ အားနာတယ်ဟ၊ ဒီကောင်က အနံကြီးကွင်းကျယ်ဟ ... အေးစက်စက်နဲ့ အရူးကောင်”

“ညက် ... ရှင်ဟာလေ ကောင်းကိုဆို အရမ်းနှိမ်ချင်တာပဲ သူကပညာတတ် အင်ဂျင်နီယာ ... တို့မိဘတွေက ကောင်းလိယောက်ျားမျိုးကိုပဲ ရှာနေတာ၊ ကောင်းဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ ဝေတော့ ချစ်တယ်”

“ပြီးရောဟာ”

ဝေယူလာတဲ့ ပုံနွန်ထုတ်ဟင်းတွေကို သူမစားပစ်တော့ ကောင်းကောင်းအတွက်ဟု စားသောက်ခန်းထဲ သွားသိမ်းထားသည်

“ရှင်ကသာ ကောင်း ... ကောင်းနဲ့ဖြစ်နေတာ၊ ရှင်ကိုတော့

အလန်းဇယားဆိုပြီး ကောင်းက တစ်စက်လေးမှကြည့်မရဘူး”

“ဘာပြောတယ်ညက် ... ရှင်ပြောတော့ ကောင်းက ဝေကို အိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုဟဲ့”

“ညက်ကပြောမပြောချင်လို့သိလား၊ ဝေနဲ့မမောင်းရဘူးတဲ့၊ အကျင့်စရိုက်တွေကို မကြိုက်လို့တဲ့”

ဝေမျက်နှာလေး ခွိုင်းဝေညှိမှောင်သွားသည်။

မတတ်နိုင်ဘူး ဝေရေ။

ညက်လေ ...

ကောင်းကို မမျှဝေနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်ဟ။

ညက်ချစ်တာ ကောင်းရယ်ပါ။

“နင်ခံစားရမှာစိုးရိမ်လို့ပါဝေရယ် ... အရင်က နင့်ကို ညက်စားနေတာရယ်၊ ဝေစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ မပြောပြတာ

ကောင်းအပေါ် စွဲလမ်းမနေနဲ့ အလကားကောင်ပါ”

ဝေကတော့ ကောင်း အေးစက်စက်နှင့်ဝေအား အဖက်

နံ့သလိုလို မျက်နှာထားတင်းတင်းကြီးနှင့်နေတတ်တာသိပေ

ညက်ကိုလည်း မယုံချင်။

ကောင်းကို မသိမသာ တိတ်တိတ်လေး ချစ်နေတာလည်း

နိမ့်နိမ့်သည်။

ညက်မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အချစ်တွေရှိနေနိုင်၏။

ကိုကိုအပေါ် ညက်စိတ်ဝင်စားမှု သိပ်မရှိကြောင်း ကိုကိုက ပြောသည်။

ညက်က ကောင်းမနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်လာအောင် ကိုကိုက အသုံးချခြင်းဖြစ်၏။

ညက် အတင်းကြီး မောင်းထုတ်နေ၍ ဝေပြန်လာခဲ့ရသည်။

သန်း (၁၁)

“မမလေး ညက် ... ဘာဖြစ်လို့ ပုဇွန်ထုတ်ဟင်းတွေ သွန်
လိုက်ရတာလဲ အစ်ကိုလေးအတွက် မမဝေက သိမ်းထားခိုင်း
အပါ”

“မကျွေးချင်လို့ဟေ့ သိလား”

“မမလေးရယ် ... နှမေ့စရာကြီး၊ အစ်ကိုလေးအရမ်းကြိုက်
ကောင်းပါ။ ပိုက်ဆံကုန်မှာစိုးလို့လေ ... မမလေးအတွက်ပဲချက်ပြီး
အစ်ကိုလေးက ဟင်းကောင်းနဲ့မစားရှာဘူး”

“ဘာပြောတယ်”

“အစ်ကိုလေးက ဝန်ထမ်းတဲ့ ... အလုပ်ရှင်ရဲ့ပိုက်ဆံကို ဖြုန်း
မယူလို့မဖြစ်ဘူးတဲ့”

ကောင်းရဲ့ သစ္စာရှိစွာ ရိုးသားသော အပြုအမူတွေအတွက်

စိုးလပြည့်စာပေ

၁၅၀

ရှင်မြတ်နိုး

ဖေဖေနဲ့မေမေက ယုံကြည်လွန်း၍ သူမနှင့်ပင် လက်ထပ်စေလိုသည်။

ညက်ကရော ငယ်စဉ်လေးထဲကပဲ သူ့ကိုချစ်ခဲ့တာပါ။

သူ့ကြောင့် မနာလိုဝန်တိုမှုတွေ ညက်ရင်ထဲ အခိုင်အခဲ အထည်နှင့် ကိန်းအောင်းလာရ၏။

ကောင်းကို ပြဿနာရှာပစ်ကာ တဖြည်းဖြည်း ရန်သူတွေ ဖြစ်လာရသည်။

“အစ်ကိုလေးက ပုဇွန်ထုတ်ကြိုက်တယ်လေ”

“အလကား သူဝယ်စားလို့ရတာပဲဟာ ... သက်သက် အမှတ်ယူနေတာဟဲ့၊ စကားမများနဲ့ သူ့သက်ထိဒီလောက်စီးပွားလုပ်ငန်းကြီး အပ်ထားတာများ”

“အစ်ကိုလေးက မမလေးအတွက်ပဲ စဉ်းစားတာပါနော်”

ညိုပြာ ထွက်သွားသည်။

ညက်က ဝေပို့တာမို့လို့ မစားစေချင်ပါဘူး။

ဝေက ကဲကိုက်တယ်။

ကောင်းစိတ်တွေ သာယာသွားမှာလည်း စိုးရိမ်နေမိ၏။

ရှင်သိရဲ့လား ... ကောင်း သူမအား ဥပက္ခာပြုနေတာ လုံး

မကျေနပ်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ခံမြန်းသိမ်းပိုက်ခေတ်သော

၁၅၁

ညိုပြာကတော့ ကောင်းက ပုဇွန်ထုတ် ကြိုက်တယ်တဲ့။

သူမ ဝယ်ပြီး ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးချင်သည်။

“ဈေးသွားမယ် ... ပုဇွန်ထုတ်ကြီးကြီးဝယ်မယ်၊ ချက်မယ်

ကောင်းရယ် ... ညက်ချစ်တာက ကောင်းပါနော်”

ညက် တစ်ယောက်တည်း ဈေးကိုရောက်လာခဲ့သည်။

ဈေးကြီးကြီး ပုဇွန်ထုတ်ကြီးကြီးကို ဝယ်ခဲ့၏။

ညိုပြာကိုလည်း အကူအညီမတောင်းချင်။

သူမက ကောင်းအပေါ်ကြိတ်ပိုးနေတာမျိုး အထင်မခံနိုင်တာမျိုး ဖြစ်သည်။

“မမလေး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ... ညိုပြာလည်း ဝိုင်းကူဆေးမယ်လေ ပုဇွန်ထုတ်တွေလား ဈေးသွားတာလား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်”

“ဦးကိုကိုအပေါ် မမလေးအရမ်းချစ်တာပဲ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး ဈေးသွားပြီး ကိုယ်တိုင်ချက်ဖို့ပြင်ဆင်နေတယ် ... တစ်ခါမှလည်း ချက်ဘူးပဲနဲ့”

“အေး ... မမလေးကိုယ်တိုင်လုပ်ကြည့်မလို့လေ၊ ညိုပြာပေးပါ”

“ပုဇွန်ထုတ်ကို ညိုပြာလုပ်ပေးမယ်လေ မမလေး လက်စူး

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ပျံ့မယ်”

“မမလေးကိုယ်တိုင်ပဲ လုပ်ပေးချင်တာ ... သင်တန်းတက်တာပါ”

“ဒါဆိုလည်း ညီပြာလုပ်ပြမယ် မမလေး ကြည့်ပါ”

“အင်း”

“မမလေး”

“ဘာလဲဟဲ့”

“မမဝေရော အဲဒီလိုလုပ်တတ်လားဟင်၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေကိုလေ ... အစ်ကိုလေးအတွက် ကိုယ်တိုင်ချက်လာတာထင်တယ်နော်”

“ဝေလားတတ်မှာ ... ပိုတောင်ဆိုးသေးတယ်၊ အလန်းဇယားဟဲ့ ... နိုက်ကလပ်တက်တယ်၊ ယောက်ျားတွေနဲ့တွဲတယ် ဒါကြောင့် ကောင်းက မကြိုက်တာလေ”

“ဟုတ်တယ်နော် ... အစ်ကိုလေးကိုချစ်တယ်တာပြောတာ အစ်ကိုလေးက အိမ်ရှင်မပီသတဲ့သူကိုမှ ချစ်တာပါ”

“ညီပြာ နင့်ကိုပြောပြလို့လား”

“ဘယ်ပြောပျံ့မလဲ ... အစ်ကိုလေးက မမလေးနဲ့တောင် တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းပဲပြောတာ ညီပြာတွေကြည့်တာပါ”

မမလေး ကောင်းအတွက်ပါပယ် နင်တို့အစ်ကိုလေးကို မမလေး ငယ်စဉ်လေးထဲက ချစ်ခဲ့တာပါ။

မမလေး စိတ်တွေထဲကို ဒေါသတွေ သွတ်သွင်းပေးတာ ကောင်းပဲလေ။ ညီပြာက ပုဇွန်ထုတ်ကို လုပ်ပြ၍ သူမ ကြည့်ထားပြီး လိုက်လုပ်တော့ လက်ကို စူးသွားသည်။

“အား ... ”

“ဟင် မမလေး ... ”

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ”

“သွေးတွေ မမလေးကို မလုပ်ပါနဲ့လို့ပြောတာပဲ”

“အား ... ”

“အစ်ကိုလေးကလဲ မရှိဘူး၊ ဘာမှတော့မဖြစ်ပါဘူး”

“အား ... ရတယ်၊ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့”

“ညီပြာ လုပ်ပေးပျံ့မယ်၊ ချက်တော့ မမလေးချက်လေ”

သူမ နာကျင်သွားရသည်။

ညီပြာက ဆေးတွေယူလာပြီး ထည့်ပေးရင်း ဟန်ဒီပလတ်တောနှင့်ကပ်ပေးသည်။

“ဟော ... အစ်ကိုလေးပြန်လာပြီထင်တယ် အသံကြားတယ်”

“ညိုပြာ နှင့်အစ်ကိုလေးကို မမလေး ပုဇွန်ထုတ်တွေ သွန်
ပစ်တဲ့အကြောင်းမပြောနဲ့နော် ... အခုချက်တာကျွေးပါမယ်ဟယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အစ်ကိုလေးအတွက် နည်းနည်းဖယ်ထား
ပေးပါ မမလေးရယ် ... အများကြီးပဲဟာ ဦးကိုကိုက အပြင်မှာဈေး
အကြီးဆုံးတွေ ဝယ်စားနိုင်ပါတယ်”

“အေးပါ”

သူမ ချက်ပြုတ်ဖို့ပြင်ဆင်နေတုန်း ကောင်းစားသောက်ခန်း
ထဲဝင်လာသည်။

“မြညက်သာ မင်းလက်က ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မင်းကိုယ်တိုင်
ဝင်ချက်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုလေး မမလေးက အိမ်မှုကိစ္စတွေ သင်
နေတာပါ”

သူ့အကြည့်တွေက စူးခနဲ စိုက်ကြည့်လိုက်၍ ညက် မလုံ
မလဲနှင့် ပွက်ဖွက်ဆူနေတဲ့ဆီပူအိုးကြီးထဲ ပုဇွန်ထုတ် ဆား၊ ဆန္ဒ၊
နယ်ထားတာတွေကို လောင်းချလိုက်သဖြင့် ဆီအပူတွေ သူမလက်
ကို လာစင်သည်။

“အမလေး ပူလိုက်တာ ... အား”

“ဟင် ... မြညက်သာ မင်းကတော့ကွာ”

ကောင်းကလည်း စိတ်တွေပူသွားရပြီး ညက်အနား ပြေး
သွားမိကာ ဆီပူအိုးနှင့်ဝေးရာသို့ ဆွဲဖယ်ပစ်လိုက်မိသည်။

“ဆောရီး မြညက်သာ ...”

“ရှင်ရောက်လာတာနဲ့ ရှုပ်ကုန်ပြီ ... ထွက်သွားတော့လေ”

ကောင်း ကြည့်နေတာကို သူမ အရှက်ကြီးရှက်လာ၍ ထူထူ
ပူပူကြီးနှင့် မောင်းထုတ်ပစ်မိသည်။

သူ့လက်တွေနှင့် သူမကို ဖက်လိုက်၍ ရင်တုန်ပမ်းတုန်ကြီး။
တို့ကိုနှင့်ပင် ညက် မခံစားရပေ။

“ညိုပြာ အစ်ကိုလေး အခန်းထဲ ပေါင်မုန့်မီးကင် ထောပတ်
သုတ်ပြီး လာပို့ပေးပါ”

မြညက်သာကို ဖက်လိုက်မိ၍ ကောင်း အလွန်အမင်း အား
နာနေရသည်။

သူ့ကိုက စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေများနေတာပါ။

ချစ်သူအတွက် မြညက်သာ အမူအကျင့်တွေ ပြင်လာတာ
တော့ သူ့ကျေနပ်မိသည်။

အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့၏။

သူ မြညက်သာ လက်ထပ်ဖို့အတွက်လုပ်ပေးချင်တာတွေ
အများကြီး ဖြစ်နေသည်။

“အစ်ကိုလေး ...”

“ဝင်ခွဲ”

ညိုပြာနှင့်သူက မောင်နှမဝမ်းကွဲတွေ တော်စပ်ကြသည်။ သူ့အပေါ် အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျတတ်တဲ့ မြညက်သာကို ညိုပြာ အမြင် မကြည့်နေ၏။

“အစ်ကိုလေးက သူ့ဝန်ထမ်းပဲ ညိုပြာ နင်ရောပဲ ... သူ ကျွေးတဲ့ထမင်းစားရင် သူ့အလုပ်ကိုလည်း တာဝန်ကျေပွန်အောင် လုပ်ပေးရမယ်”

ကောင်း ဆုံးမသွန်သင်ထား၍ ညက်အပေါ် ရိုသေမှုတော့ ရှိသည်။

“ညိုပြာ”

“ရှင်”

“နင့်မမလေးကို ဂရုစိုက် ... အပူလောင်မယ့်ကိစ္စတွေ ဓား တွေမကိုင်စေနဲ့ သူ့ကိုကိုယ်တိုင် မလုပ်ခိုင်းနဲ့လေ”

“ညိုပြာတားတာ မရဘူး မမလေးက အိမ်ရှင်မ အရမ်းပီသ ချင်နေတာပါ ... ဈေးလည်း တစ်ယောက်တည်းသွားတယ်”

“ဟင်”

မြညက်သာရယ်။

မင်း ... ဒီလောက်တောင်ပဲ။ ကိုကိုကို ချစ်မြတ်နိုးရလား

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ကွာ။

အင်းလေ ...

ကိုကိုက မင်းမက်မောလောက်တဲ့ အရည်အချင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံနေတာပဲ။

“အစ်ကိုလေးအတွက် ပုဇွန်ထုတ်ဟင်းလေးချန်ဖို့ ညိုပြာ မနည်းပြောရတယ်”

“ရပါတယ် အစ်ကိုလေး မစားပါဘူး ... ဟင်းကောင်းတွေ လည်း ကြိုက်မှမကြိုက်တာ”

မမဝေ ဟင်းလာဖို့တာကို မပြောပြရ။

အစ်ကိုလေးကို မပြောနဲ့တဲ့။

ညိုပြာကတော့ မမလေးက အစ်ကိုလေးအပေါ် နှိမ်ချ ဆက်ဆံနေတာကို မကြိုက်။

ရက်စက်လွန်း၏။

အစ်ကိုလေးက တည်တည်တင်းတင်း နေထိုင်တတ်ပေမယ့် မမလေးအပေါ်တော့ သစ္စာရှိပြီး စေတနာထားသည်။

“နင့်မမလေး လက်ထပ်တော့မယ်၊ မမလေး ပျော်ရွှင်ဖို့ပဲ အဓိကထားရမယ်၊ အစ်ကိုလေးက ရှိတာနဲ့စားတတ်တာ ... ငယ် ငယ်လေးထဲက အဖေလုပ်ပေးထားတဲ့ အကျင့်ပဲ၊ မမလေးသာ စိတ်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

အနောက်အယုက် မဖြစ်စေနဲ့ ကြားလား ... ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ညိုပြာ ပြန်ထွက်သွားသည်။

ကောင်း စဉ်းစားနေမိတာက ညက်အကြောင်းပင် သူ
ငယ်စဉ်လေးထဲက သံယောဇဉ်တွယ်ငြိကာ ချစ်မြတ်နိုးလာခဲ့ရ
သော မြညက်သာ။

ကိုကိုဆိုတဲ့လူကို အချစ်ကြီး ချစ်နေခဲ့၏။

အိမ်ရှင်မ ပီသအောင်ပင် ကြိုးစားသင်ယူနေသည်။

“သား စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်ထားရမှာက မြညက်သာနဲ့သား မတန်
ဘူးဆိုတာပဲ။ စိတ်ဝင်စားလို့မဖြစ်ဘူးနော်၊ ကင်းကင်းနေပါ ... မြ
ညက်သာက သူဌေးသမီးဆိုတော့ သားကို မြညက် အမြဲတမ်း အနိုင်
ကျင့်ခံရလိမ့်မယ်၊ မင်းကို အထင်ကြီးမှာမဟုတ်လို့ သားပဲနာမည်
ပျက်မယ်”

အဖေက သူ့ကိုစည်းကမ်းတင်းကြပ်စွာ ထိန်းချုပ်ခဲ့သည်။

အဖေ မရှိတဲ့နောက်ပိုင်း သားဘဝ တစ်သက်သာလုံး စိတ်

ဆင်းရဲနေရမှာမို့ မြညက်သာအပေါ် လုံးဝ မတိမ်းညွတ်ပါနဲ့။

သူဌေးမိသားစုအပေါ် သစ္စာရှိပါသား။

တတွတ်တွတ် မှာနေခဲ့သည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

“အဖေပြောတာမှန်တယ် မြညက်သာ ... ကိုယ်က မင်းနဲ့
တန်ဖိုးတူ၊ မင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေလည်း မညှိုးနွမ်းစေချင်တာပါ၊
ဘိုယ်ထိန်းချုပ်ရမယ်”

မြညက်သာဘဝလေး အေးချမ်းပျော်ရွှင်ရရင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ။

ချစ်သူနဲ့ ပေါင်းဖက်ရပါစေကွာ။

ညနေစောင်းရောက်တော့ သူ ညစာ စားဖို့ ထမင်းစားခန်း

ဆီဝင်လာတော့ မြညက်သာလည်း ရှိနေသည်။

“ပုဇွန်ထုတ်ဟင်းတွေပါလား၊ ကိုယ်မစားပါဘူး မြညက်သာ
ဆိုကိုကို ပို့ပေးပြီးပြီလား၊ မင်းလက်က ဒဏ်ရာရော သက်သာရဲ့
သား”

“အင်း”

ရှင်ကိုစားစေချင်လို့ ညက် ကြိုစားပန်းစားချက်ထားတာပါ
ဆောင်းရယ်။ ကိုကိုဆီ မပို့ပါဘူး။

တကယ်တမ်း ... ကောင်းနှင့် ခွဲခွာရမယ်ဆိုတော့လည်း
မြညက်သာ မပျော်ရွှင်နိုင်။

ကောင်းနှင့်ရန်ဖြစ်ခဲ့တာလေးတွေ ကောင်းကို အရွံ့တိုက်
အနိုင်ကျင့်ခဲ့တာလေးတွေက ညက်ရင်ကို နာကျင်စေသည်။

“ကောင်း”

စိုးလပြည့်စာပေ

“ပြော”

“ရှင်လည်းစားပါ။ တကယ်တမ်းတွေးကြည့်တော့ လူလောကကြီးထဲမှာ ညက်အနိုင်ကျင့်လို့အရဆုံးက ကောင်းပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညက်တို့ခင်ခင်မင်မင်တော့ နေသင့်ပါတယ်။ ဒါက ညက်ပထမဆုံး ကြိုးစားသင်ယူချက်ထားတဲ့ဟင်း ဖြစ်နေလို့ ကောင်းစားပေးပါ”

“မြညက်သာ ဘယ်တုန်းက ဒီလောက်အထိ လိမ်မာရေးခြားရှိသွားရတာလဲ။ ကိုကိုကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ရမလို့ဖြစ်နေပြီ” လာပြန်ပြီ ဒီကိုကို။

သူမ ဒေါသတွေဖြစ်ချင်လာသည်။

နှုတ်ခမ်းက စူထော်သွားတော့မလို့။

ဒါကလည်း ညက်က ဆတ်ဆော်ပြီး ကိုကိုကို ချစ်သူအဖြစ် ပြောထားတာပဲ။

ညက်လေ ... လွတ်တဲ့ငါး ကြီးချင်နေပြီသိလားကောင်းကိုကိုက အသေးအမွှားလေးဖြစ်နေတယ်။

ကျွန်မချစ်နေတာက ကောင်းပါ။

အရမ်း ရိုးသားတည်ကြည်ပြီး ချောမောခန့်ညားတယ်။

ကောင်းရဲ့နှုတ်ခမ်းရဲရဲစိုစိုတွေကို ကျွန်မ အရမ်းနှစ်သက်တယ်။

ပြီးတော့လေ ... ကောင်းက စီးပွားရေးမှာလည်း တော်တယ်၊ တိကျတယ်၊ သစ္စာရှိတယ်။

အို ...

ကောင်းကို ကျွန်မရင်ထဲမှာ အထင်ကြီးရပါတယ်။

“စားပါကောင်း ... ရှင့်အတွက်လည်း ဝယ်လာတာပါနော်။ ကျွန်မမှားခဲ့တာတွေ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မြညက်သာအပေါ် ကိုယ်ဘယ်တော့မှ အညှိုးအတေးအဖြစ် မထားခဲ့ပါဘူး။ ကိုယ်က မင်းရဲ့အစေအပါး ဝန်ထမ်းပါ ... ခင်းလုံးဝ အမှားမရှိပါဘူး”

ဒီဒရိုင်ဘာသား အစေအပါး ရှင်ဘယ်လိုလူလဲကောင်းရယ်။

ရှင့်ကိုယ်ရှင် နှိမ်ချနေတာ။

ညက်ဘယ်တော့မှ ရှင့်ကို အဲဒီလို မသတ်မှတ်ခဲ့ပါဘူး။

သူမ မျက်စောင်းလေးဝဲပစ်သည်။

ဒရိုင်ဘာသားဆိုတဲ့ အကာအရံကြီးကို သူမ အမုန်းဆုံးပင်။

အရင်ကထက်စာရင်တော့ ကောင်းနဲ့ညက် ပြေပြေလည်လည် ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိနေကြ၍ ညက် ပျော်ရွှင်မိနေ၏။

ကောင်းနှင့်ခြံထဲမှာ ထိုင်စကားပြောသည်အထိ အခြေအနေအထားမွန်ခဲ့သည်။

“ကိုယ်လည်း ညက်နဲ့ပြောလည်ချင်ပါတယ်... ညက်မိဘ
တွေကို ကိုယ်ကတိပေးခဲ့တဲ့အတိုင်း ညက်ဘာရ လိုလေသေးမရှိပြန်
စုံစေဖို့ ကိုယ်လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ ... ကိုယ်အရမ်း
စိတ်ပူနေရတဲ့ ချစ်သူရွေးချယ်မှုလည်း ကိုယ်စိတ်အေးရပြီး ကိုကို
အခမ်းနားဆုံး လက်ထပ်ပါ”

ညက် စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားမှ ဝန်းခန့် ပေါက်ကွဲ
ထွက်သွားရကာ ဆတ်ခန့် မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ကောင်းအနားကနေ
လှည့်ထွက်လာခဲ့မိသည်။

သူမ အိပ်ခန်းထဲရောက်မှ အကြောင်းပြချက် မရေရာ မခိုင်
လုံပဲ ကောင်းကို စိတ်ကောက်ထွက်လာခဲ့တာဟု တွေးမိသွား၏

ကောင်းစကားတွေ ဘာမှားနေလို့လဲ။
ညက်က ကိုကိုနဲ့မလွဲမသွေ လက်ထပ်မယ်ဟု သူ့ကို ပြော
ထားခဲ့သည်။

ညက်က ကိုကိုနဲ့မလွဲမသွေ လက်ထပ်မယ်ဟု သူ့ကို ပြော
ထားခဲ့သည်။

ညက်က ကိုကိုနဲ့မလွဲမသွေ လက်ထပ်မယ်ဟု သူ့ကို ပြော
ထားခဲ့သည်။

ညက်က ကိုကိုနဲ့မလွဲမသွေ လက်ထပ်မယ်ဟု သူ့ကို ပြော
ထားခဲ့သည်။

ညက်က ကိုကိုနဲ့မလွဲမသွေ လက်ထပ်မယ်ဟု သူ့ကို ပြော
ထားခဲ့သည်။

“မင်း ငါ့ကိုဘယ်လောက်အထိ ခုက္ခပေးနေဦးမှာလဲ ခွာညို
... တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ ... မင်းတောင်းဆိုထားတာတွေ
ယ်အဆင်သင့်လုပ်ထားပေးတာပဲ ကွာရှင်းကြရအောင်”

“မောင်ရယ် ... ဘာတွေလောနေရတာလဲ၊ မောင့်စမော
မြညက်သာကြောင့်လား”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်၊ မင်း ... မင်း မြညက်သာကို
ယ်လိုလုပ်သိရတာလဲ၊ အဲဒါ ငါ့ချစ်သူလည်း မဟုတ်ဘူးကွ၊ ခင်မင်
...”

“အမလေးမောင်ရယ် ... မေ့ကို မညာချင်စမ်းပါနဲ့၊ အခုမှ
တို့ကို မေ့ချစ်မိနေပြီထင်တယ်ကွာ၊ ရှင်းဖို့စဉ်းစားပေးပါဦးနော်”

“တော်စမ်းပါကွာ”

ကိုကို တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

ခွာညိုမေ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ညက် အထင်လွဲမှာလည်း ကြောက်မိသည်။

“မေ မင်းကိုပြောထားမယ်နော်၊ ငှက်စွမှာဝင်မပါပါနဲ့၊ ညက်သာကို ထိပါးရင် မင်းကို ငါလုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

“အင်းပါမောင်ရယ် ... အင်းပါ မောင်နဲ့မြညက်သာ အဆင်ပြေသွားရင် ကျွန်မ ကွာရှင်းပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါမောင်”

မင်းထင်ကိုကို ရှင်က မေ့ကိုလျော့တွက်ထားတာပဲ။

မေ့ အကျင့်ကိုက ရသလောက် မတင်းတိမ်တတ်တာပဲ။

ရှင်မှာ စည်းစိမ် ဥစ္စာတွေအများကြီး ကျန်သေးတယ်။

မြညက်သာကလည်း သူဌေးမလေး။

“မောင်”

“ဖယ်စမ်းပါကွာ”

“မေတို့ကလင်မယားတွေပါနော် ... ခပ်စိမ်းစိမ်းကြီး မနေစမ်းပါနဲ့”

“ငါ မြညက်သာကို လက်ထပ်မှာ မင်းသိထားအောင်ပြောထားမယ် ... မင်းမနောက်ယှက်နဲ့ မြညက်သာက ငါ့ကိုစဉ်းစား

ဘုန်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... ငါချစ်တာ မြညက်သာ”

မေ့ခွာညိုရည်စားလူလူ အူနုကျွဲခတ် မြညက်သာအား နည်း

ဦးလေးတော့ မနာလိုဝန်တိုသွားရသည်။

မောင့်ကို ပေါ့ပေါ့ပျက်ပျက်နဲ့တော့ ကွာရှင်မပေးနိုင်ပါဘူး။

“မောင်ရယ် ... မေ့မှာရောဂါရှိတယ်လေ၊ မောင့်ရင်ခွင်ထဲ

အ နွေးနွေးထွေးထွေးနေပါရစေ”

ခွာညိုမေ့ ကိုယ်လုံးကြီးက သူ့ရင်ခွင်ထဲ အိကျလာသည်။

သူက တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

“ချစ်တယ် ... မောင့်ကို အရမ်းချစ်တယ်၊ ကျွန်မတို့က လင်မယားတွေပါနော်”

“မေ ... ဖယ်စမ်းပါကွာ၊ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ မင်းနဲ့ ခြေတံစဲပြီး အရင်ကလည်း မင်းကို ငါမချစ်ခဲ့ဘူး”

“အချစ်ဆိုတာ မလိုပါဘူးမောင်ရယ် ... ကျွန်မ သတ်မှတ်ထားတဲ့အချစ်ကလေး ... ”

“တော်စမ်းပါကွာ”

“မောင်”

“တောက်”

“ကျွန်မနဲ့နောက်ဆုံးအချိန်လေးပါကွာ ... ပျော်ကြရအောင်

မောင်မှာနီနီရှိတာ မောင်ကောင်မလေး သိသားပဲ
မောင်ကောင်မလေး မောင်ကောင်မလေး မောင်ကောင်မလေး
ဖယ်ကွာ

ခွာညိုမေရဲ့ သွေးဆောင်ပြားယောင်းမှု ထောင်ချောက်
ကိုကို တိုးဝင်အိမ်မခံနိုင်တော့။
သူ ရှောင်ထွက်လာခဲ့သည်။

ညက်လေးရယ်
ကိုကိုဘဝကို ရွံတယ်။
ကိုကိုဘဝကို ပြုစင်နေစေချင်တာပါ။
ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ နီနီအတွက်ပဲ ရည်ရွယ်ခဲ့တယ်။

အခုတော့ကွာ
ကိုယ့် အပြင်ထွက်ရမယ်၊ မင်းကို ကွာရှင်းဖို့ ရှေ့နေ
နဲ့ စီစဉ်မယ် တစ်ပတ်အတွင်း ကွာရှင်းမယ်ကွာ
“မောင်ရယ် ... အဒီလောက်ပဲ ရက်စက်ရလားကွာ”

မင်းထင်ကိုကို ... ရှင်ခံရပြီသားမှတင်။
ကျွန်မ ထပ်ပြီး ရယူချင်တာက ရှင်ရဲ့အောင်မြင်စပြုနေ
ကုမ္ပဏီကြီးလေ။

ကွာရှင်းမှာပါ ကျွန်မအတွက် အချစ်မှ မလိုအပ်တာမို့
ခွာညိုမေ အသံဖမ်းဖို့ စတင်ကြိုးပမ်းသည်။

အသံဖမ်းစက်လေးအား ကြမ်းပြင်မှာ အသာချထားပြီး
မောင်ကို ဖက်တွယ်ထားလိုက်၏။

“မောင်က ကြမ်းတမ်းတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ တွန်းဖယ်ပစ်
သည်။

“မောင်ရယ် ... ကျွန်မအပေါ် မရက်စက်ပါနဲ့နော်၊ ကျွန်မ
အာ လှုံ့လှောင်ကြီးထဲကနေ ထွက်ခွာသွားရတော့မယ့်သူပါ။ အစာ
အိမ်ကင်ဆာဖြစ်နေပါပြီ။ မောင်ပစ်သွားတဲ့ အချိန်ကာလတွေမှာ
ကျွန်မလေ မစားနိုင် မသောက်နိုင် မအိပ်နိုင်နဲ့ အစာအိမ်ကင်ဆာ
ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်၊ အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ...”

“မောင် ထွက်သွားသည်။
သူမ ဆတ်ခနဲထရပ်မစ်မိသည်။

ကြမ်းပြင်မှာချထားတဲ့ အသံဖမ်းစက်ကို ကော့ကန်ယူ၍ ပိတ်
ခတ်လိုက်၏။

ပြီးမှ တဟားဟား အော်ရယ်သည်။

“မင်းထင်ကိုကို ... ရှင်နုပါသေးတယ်၊ ခွာညိုမေရဲ့မာယာ
ထောင်ချောက်ထဲ စဝင်လိုက်ပြီးထဲက ရှင်ဘဝသေပြီလေ ... ဟား
ဟား ... ဟား ...”

ခွာညိုမေတက ချမ်းသာကြီးပွားဖို့ပဲ။

ကြည့်စမ်း ...

ဘယ်လောက်လွယ်ကူလဲ။

မင်းထင်ကိုကိုလို ... ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ချမ်းသာတဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချိုင့်ပစ်လိုက်ရုံပဲလေ။

နည်းနည်းလေးတော့ရမလား။

မင်းထင်ကိုကို ဘယ်လောက် ချမ်းသာလည်းဆိုတာ
အသိဆုံးလေ။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... လောကကြီးက အရမ်းပျော်
စရာကောင်းတယ်၊ မင်းထင်ကိုကိုနဲ့ ကစားရတာလေ”

ခွာညိုမေ အဝတ်အစားလဲပြီး အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။

သူမအတွက် အချစ်မလိုပါဘူး။

အပျော်ပဲလိုတယ်။

အလုပ်တွေ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်စရာမလိုဘဲ ချမ်းသာ
တယ်။

သုံးချင်သလောက် သုံးစမ်း။

“ရှင် ... ကျွန်မကို အထင်သေးတာကတော့ အရမ်းစိတ်ပျက်
စရာကောင်းတယ်၊ မင်းကိုမချစ်ဘူးတဲ့ ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း
အချစ်ကို မခံစားတတ်တဲ့ ကျွန်မကိုများ ဟင်းဟင်း ... ”

စိုးလပြည့်စာပေ

သူမ ပျော်စရာ နိုက်ကလပ်တစ်ခုထဲဝင်လာသည်။

“ဟိုင်း ... မေ ... ”

“ဟယ် ... ဂျန် မတွေ့တာကြာပြီနော်”

“ကိုယ်လည်း အရမ်းလွမ်းနေတာ”

“ကောင်မလေးရော ... ”

“ဟိုမှာ ... ”

ဂျန်နှင့်သူမက ငယ်ပေါင်းတွေ ဆော့ဖော်ဆော့ဖက်။

သူ့ ကောင်မလေးအသစ်က ဝေတဲ့။

ခွာညိုမေအတွက် ကံကောင်းစေတာက မြညက်သာရဲ့

အချစ်ဆုံး ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေခြင်းပင်။

မင်းထင်ကိုကိုနဲ့မြညက်သာအကြောင်း ဝေဆိုတဲ့ ကောင်
မလေးဆီက သိရတာပါ။

“တွေ့ရအောင်”

“ဝေက အခုတလော ကိုယ့်အပေါ်လေစိမ်းတွေတိုက်ချင်
နေတယ် မေ ... လမ်းမှန်ပေါ်လျှောက်တော့မယ်တဲ့ ... အခု
ဘောင် မနဲခေါ်လာရတာ”

“ဟုတ်လား”

ဝေဆိုတဲ့ကောင်မလေးက ရှုပ်ရှုပ်ပွေ့ပွေ့မလေး။

စိုးလပြည့်စာပေ

မြန်မာ့ မြန်မာ့ပြည်လတ်တော်စား၊ မြန်မာ့ပြည် ပြန်
ရောက်ထဲကပဲ။

“ဝေ” “ဟေ့၊ မြန်မာ့ပြည်လတ်တော်စား၊ မြန်မာ့ပြည်

“ဟင် ... မေ” “ဟေ့၊ မြန်မာ့ပြည်လတ်တော်စား၊ မြန်မာ့ပြည်

“ညည်းလေးနဲ့ထပ်တွေ့ပြန်ပြီ ဘာဖြစ်လို့လဲ ... မပျော်ဘူး
လား”

“ဟင်အင်း ... ဝေ” “ဟေ့၊ မြန်မာ့ပြည်လတ်တော်စား၊ မြန်မာ့ပြည်
ချစ်တဲ့သူတွေ့နေပြီ” “ဟေ့၊ မြန်မာ့ပြည်လတ်တော်စား၊ မြန်မာ့ပြည်

အနားမှာ ပျန်မရှိ၊ မြန်မာ့ပြည်လတ်တော်စား၊ မြန်မာ့ပြည်
အရက်ကောင်တာမှာ အရက်သွားမှာနေသည်။

“ကိုပျန်က ကျွန်မကိုခြိမ်းခြောက်နေတယ်၊ ကျွန်မကို ကယ်
ပါဦးမမရယ် ... ကိုပျန် မနောက်ယှက်အောင် တားဆီးပေးပါနော်”

“ဟေ့၊ မြန်မာ့ပြည်လတ်တော်စား၊ မြန်မာ့ပြည်

မေလည်း ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ မြန်မာ့ပြည်လတ်တော်စား၊ မြန်မာ့ပြည်

သူမ ကိုယ်တိုင်လမ်းပေါ်က ယေးခြစ်မေမယ် တစ်ခါတ

အချစ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိနေ၏။

အချစ်အတွက် မနာလို ဝန်တိုမှုတွေလည်း ဖြစ်ရတယ်။

မင်းထင်ကိုကိုလေ

“ဟော ... ပုန်းလာတယ်၊ ခဏလေးနော်မမ ... ညက်ဆီ
လာရင်းနဲ့ ဖြစ်နေတာ ဟေ့ ... ဟေ့၊ မြန်မာ့ပြည်လတ်တော်စား၊ မြန်မာ့ပြည်

“ဟင်”

“ဟေ့၊ မြန်မာ့ပြည်လတ်တော်စား၊ မြန်မာ့ပြည်

ညက်ဆီကဆို၍ မေအရမ်းစိတ်ဝင်စားသွားရသည်။

“ဟေ့၊ မြန်မာ့ပြည်လတ်တော်စား၊ မြန်မာ့ပြည်

“ဟေ့၊ မြန်မာ့ပြည်လတ်တော်စား၊ မြန်မာ့ပြည်

“ဟေ့၊ မြန်မာ့ပြည်လတ်တော်စား၊ မြန်မာ့ပြည်

“ဟေ့၊ မြန်မာ့ပြည်လတ်တော်စား၊ မြန်မာ့ပြည်

“ဟေ့၊ မြန်မာ့ပြည်လတ်တော်စား၊ မြန်မာ့ပြည်

“ဟေ့၊ မြန်မာ့ပြည်လတ်တော်စား၊ မြန်မာ့ပြည်

“ဟေ့၊ မြန်မာ့ပြည်လတ်တော်စား၊ မြန်မာ့ပြည်

“ဟေ့၊ မြန်မာ့ပြည်လတ်တော်စား၊ မြန်မာ့ပြည်

“ဟေ့၊ မြန်မာ့ပြည်လတ်တော်စား၊ မြန်မာ့ပြည်

“ဟေ့၊ မြန်မာ့ပြည်လတ်တော်စား၊ မြန်မာ့ပြည်

“ဟေ့၊ မြန်မာ့ပြည်လတ်တော်စား၊ မြန်မာ့ပြည်

“ဟေ့၊ မြန်မာ့ပြည်လတ်တော်စား၊ မြန်မာ့ပြည်

ခန့်ညားတယ်”

“နင်”

“ယောက်မ ... အားကိုးမယ်နော်၊ နင်အမုန်းဆုံးယောက်ျားက ဝေအချစ်ဆုံးဖြစ်နေတယ် ... ညက် ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းဆက်တာလဲဟဲ့”

“ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အရှုပ်တွေကိုမေးမလို့လေ”

“ကိုကိုမှာ မိန်းမရှိတယ်၊ ဒါပဲ ... တခြားတော့ ကိုကိုက အရာအားလုံးပြည့်စုံတဲ့ ယောက်ျားပါ”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အဓိက ပြည့်စုံမှုဆိုတဲ့အရာတွေထဲမှာ အိမ်ထောင်ရှိတာကြီးက မပြည့်စုံဆုံးပဲဟ”

“ညက်ရယ် ... ရှင်တို့က ဟန်ဆောင်ချစ်သူတွေပဲဟာ၊ ကိုကိုက သူ့ဇနီးကိုကွာတော့မယ် သူရင်ဖွင့်တယ် ... မြညက်သာကို အရမ်းချစ်တယ်တဲ့”

ခွာညိုမေ နှုတ်ခမ်းတွန့် မှဲသွားသည်။

မင်းထင်ကိုကိုအား မချစ်တူးဆိုတာတောင် သဝန်က နည်း

နည်းလေး ကြောင်ချင်သွားပါ၏။

မြညက်သာကို အရမ်းချစ်တယ်တဲ့လားမောင်။

သဘောကျလိုက်တာ။

စိုးလပြည့်စာပေ

ဝေက ဖုန်းပြောပြီး သူမဘက်လှည့်လာသည်။

“သူငယ်ချင်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကောင်းဆိုတာကရော ဝေချစ်သူလား”

“ဝေချစ်ရတဲ့သူပါ”

“ဪ”

ခွာညိုမေက ဝေဆိုတဲ့ကောင်မလေးဆီမှ ကိုကိုနှင့်ညက် အကြောင်း စကားနှိုက်သည်။

မြညက်သာကို ဂျွန်ပြု၍ သူမ တွေ့ဖူးနေ၏။

ငယ်ရွယ်နုပျို အိစက်ချောမောသူ။

ကိုကိုအကြိုက်ပဲ။

“မြညက်သာက ဟန်ဆောင်ချစ်သူထားတာလား”

“အင်း ... ကိုကိုနဲ့လေ၊ ကောင်းကိုရွံ့ပြတာတဲ့ ... ကောင်းက ဝေချစ်ရတဲ့သူ”

“မမက ဘယ်လိုကူညီရမှာလဲ ...”

“ဂျွန်ကို ပြောပေးပါမမရယ်၊ ဝေနဲ့မပတ်သက်ဖို့ သနားညာတာဖို့ပါ၊ ဝေ ... ဂျွန်နဲ့အဆက်ပြတ်ချင်တယ်၊ ကောင်းအတွက် လိမ်မာပြချင်တယ်၊ ရှုပ်ပွေတဲ့အလုပ်တွေ စွန့်လွှတ်တော့မယ်”

စိုးလပြည့်စာပေ

ဤကံ လူလယ်။
 မေနှင့် အကျင့်တူ စရိုက်တူ။
 မကောင်းတာ မှန်သမျှအားလုံး လုပ်တယ်။
 ဝေက ချစ်ရသူအတွက် သူမဘဝကို စတင်ပြုပြင်နေသည်။
 မေကရော မောင့်ကိုချစ်မိနေတာမဖြစ်နိုင်။
 ဒါပေမဲ့ သူမ ပြုပြင်ဖို့ ဝန်လေးနေခဲ့၏။
 မောင် မနှစ်သက်တဲ့အလုပ်တွေကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရင်ရော
 မောင်က မေ့ကိုပြန်ချစ်ပါ့မလား။
 မောင်ရင်ထဲမှာ မြညက်သာက နေရာအပြည့်ယူထားတာ
 မေ သိထားသည်။
 မေ ဘယ်လောက်ပဲ အသိမာကျောနေပါစေ နာကျင်ရ၏။
 ငှက်ကို အကူအညီပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
 “ဝေ”
 “ရှင်”
 “မင်းပြန်တော့ ... ဂျွန်အတွက် ဘာမှမပူနဲ့ မမရင်းပေးမယ်
 မင်းချစ်သူအတွက် မင်းကြီးစားပြုပြင်တာ မမထောက်ခံအားပေးပါ
 တယ်ကွယ် မင်းချစ်တဲ့သူနဲ့ ပေါင်းဖက်ရပါစေ”
 “မမရယ် ... ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကျေးဇူးလည်းအရှမ်းတင်ပါ”

တယ်၊ ငှက်ကို ကူညီပါနော်”
 “သွားတော့ ... ဂျွန်လုံးဝ မနှောက်ယှက်စေရဘူး၊ မမ
 ဘာဝန်ယူမယ် ... ပြန် ... ငယ်ပါသေးတယ်ကွယ်၊ ဘဝကို မနှစ်ပစ်
 ဝါနဲ့ ညီမလေးတို့က ပြည့်စုံတဲ့သူတွေပါ”
 “ဟုတ်ကဲ့ ... ဝေ နောင်တတွေရနေပါပြီ၊ မိဘတွေလည်း
 ဥထိသိကွာမဲ့ရတယ်၊ ဝေပြုပြင်တော့မှာပါ၊ ချစ်တဲ့သူအတွက်လေ”
 ဝေ ထွက်သွားသည်။
 တောက်ပစင်းလက်တဲ့ အပျော်တွေ၊ လူမချက်စနိုးလေးထဲ
 ခာ ပြည့်နေ၏။
 ဝေ ပျော်ပါစေ။
 မမမေလည်း ပျော်ရွှင်ချင်ပါတယ်။
 မောင့်ကြောင့်ထင်တယ်။
 မေကိုယ်တိုင် မောင့်ကို ချစ်မိနေပြီထင်တယ်။
 စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေထက် မောင့်ကို သူမ တန်ဖိုးထားမိသွား
 သည်။

“ကောင်း မနာလိုဝန်တိုဖြစ်အောင် မင်းကိုကိုနဲ့ တွဲပြတာ
ဘေးကွာ”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ ကိုကို ... အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ၊ ညက်
ကောင်းကိုချစ်နေတယ် ဟုတ်လား ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း ...
ရမ်းရယ်ရတယ်၊ ကောင်းနဲ့ညက်က ဘယ်လိုမှ ပေါင်းစပ်လို့မရတဲ့
အိပ်သူတွေ ... ”

သူမရယ်သံလေးက တုန်တုန်ယင်ယင် ငိုသံတွေစွက်ချင်နေ
သေးသည်။

ကျွန်မ ဝန်ခံချင်ပါတယ်ကိုကို။
အမှန်တကယ်ပဲ ကောင်းကို နှစ်ပေါင်းများစွာထဲက ကျွန်မ
နှစ်ခဲ့ရတာပါ။

ဒါပေမဲ့လေ ...
ကောင်းစုတ်ဘက်က မာနတံခွန်တွေ တလူလူလွှင့်နေတာ

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ... ကိုယ်ကတော့ ညက်လေးနဲ့အဝေး
ခွာနိုင်ဘူး၊ ချစ်တယ် ... မင်းကို ဘယ်သူ့လက်ထဲမှ အပါမခံနိုင်ဘူး”
ကိုကိုက သူမကို လက်တွေ့နှင့်သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်လိုက်သ
တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ မနှစ်သက်သလို သူမဒေါသလည်း

အခန်း (၁၃)

“ညက်လေးရယ် ... ကိုကိုရင်ထဲမှာ ညက်လေးကို အရမ်း
ချစ်တယ်၊ ကိုကို အဝေးမခံနိုင်တော့ဘူးကွာ၊ ကိုကို ဟန်ဆောင်
ချစ်သူဘဝနဲ့ ဆက်မနေနိုင်တော့ဘူး”

“ကိုကို”

“မင်းဆင်ခြေတွေမပေးနဲ့တော့ ... မင်းအသိုင်းအဝိုင်းက
လက်ခံသဘောတူထားပြီးသားလေ၊ ကောင်းကိုယ်တိုင် လက်ထဲ
ပါလို့ ကိုယ့်ကိုတောင်းဆိုနေတယ်”

“ကျွန်မ အချစ်တွေကို ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားမရသေးလို့ပါ
မချစ်တတ်သေးဘူးထင်တယ်”

“ညက် ... မင်း ... မင်း ချစ်နေတာက ကောင်းကိုလား”

“ဟင် ... ဘာပြောတယ်”

စိုးလပြည့်စာပေ

စိုးလပြည့်စာပေ

၁၇၈

ရှင်မြတ်နိုး

ထွက်သွားသည်။

ကိုကိုက ချစ်သူတွေမဟုတ်ဘဲနှင့် လက်တွေ့ပါနေတာ မကြိုက်။

သူမမျက်နှာကို ဆတ်နေလွှဲပစ်ကာ ဓမ္မာကိုယ်အား တွန်း ဖယ်ပစ်မိသည်။

“ဖယ်ပါကိုကို ... ကျွန်မတို့က ချစ်သူတွေမဟုတ်သေးဘဲ ချစ်သူတွေလို မဆက်ဆံစေချင်ဘူး၊ တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“ညက်”

“ကိုကိုတို့အိမ်ထောင်ရေးက တရားဝင်ပြတ်စဲထားကြသေးတာမဟုတ်ဘူးလေ ... ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေထိုင်သင့်ပါတယ် ဖယ်ပါကိုကို”

“မဖယ်ဘူးကွာ ... ကိုကိုတို့က ချစ်သူတွေအဖြစ် ကြေငြိထားပြီးသားပဲ”

“ဖယ်ပါကိုကို ... တိုက်ထဲဝင်ကြရအောင် ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေအမြင်မှာလည်း မသင့်တော်ပါဘူး”

သူမ အတင်းရန်ဖယ်မထွက်ချင်။

ခြံထဲမှာ ညိုပြာတို့က တနေတစောင်း ကြည့်နေမှာသေချာသည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

ရှက်နေမိ၏။

ကိုကိုနှင့် သိပ်ပြီးအရောတဝင် မနေပြလိုပေ။

ကိုကိုက ဇွတ်အတင်းပဲ နမ်းဖို့လည်း ကြိုးစားနေသည်။

“ကောင်းကို မင်းချစ်နေတာမဟုတ်ရင် ကိုကိုပဲ ဖြစ်သင့်သေး”

“ကောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး မဝေဖန်ချင်ဘူးကိုကို၊ ညက်မကြိုက်ဘူး ကိုကိုကိုလည်း ကျွန်မရွေးချယ်ဖို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ကိုကိုကို ပတ်သက်ကျင့်က အထင်မသေးစေချင်တာပါ”

ကိုကိုကို ညက် မချစ်နိုင်ဘူးဟု ပြတ်ပြတ်သားသားပြောပစ်သည်။

ကိုကိုနှင့်လည်း မပတ်သက်လိုတော့။

ကောင်းက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အပျော်တွဲတယ်လို့ သိရင် ညက်ကို စိတ်ဆိုးမှာပါ။

ညက် အလွယ်တကူ ပြုမူမိ၏။

နောင်တတွေ ရနေမိ၏။

ကိုကိုအိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကလည်း ပြတ်ပြတ်သားသားမရှိ။

ပြတ်စဲလိုက်မှာ ညက်အကြောက်ကြီး ကြောက်နေသည်။

“ကိုကိုတို့ အိမ်ထောင်ရေးက မကြာခင် ကွာရှင်းပြတ်စဲကြ

စိုးလပြည့်စာပေ

တော့မှာပါ”

“ညက်ကြောင့်တော့ လုံးဝအဖြစ်မခံနိုင်ဘူးနော်၊ ညက်ကိုကိုက ဟန်ဆောင်ချစ်သူတွေ၊ ကိုကိုကွာရှင်းလည်း ညက်လက်ထပ်ချင်မှ လက်ထပ်မှာပဲ”

“ညက်လေးရယ်”

ကိုကိုရင်ခွင်ထဲကနေ ရုန်းထွက်ဖို့ပြင်နေတုန်း ကောင်းပြီရောက်လာသည်။

ညက် ခန္ဓာကိုယ်လေးအား ကိုကိုကပို၍ တင်းကြပ်စွာ ဖက်ထား၏။

ပြီးတော့ ...

ကောင်းရှေ့မှာ နည်းနည်းလေးတော့ ဟန်ဆောင်ပြရမယ်ဟု ပြောသည်။

“ကိုကို ငပေါအဖြစ်မခံနိုင်ဘူးနော်ညက် ... ကောင်းက အထင်သေးသွားမယ်”

“ဟို ... ကျွန်မ ... ”

ကောင်းက သူမတို့အနားရောက်လာသည်။

အပြုံးတွေနှင့် သူမ ဒေါသထွက်ရ၏။

ကောင်းစုတ် ...

စိုးလပြည့်စာပေ

နင့်ကြောင့် ငါ ဒုက္ခအခက်အခဲတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတာလေ။

ကိုကိုကို ညက်ချစ်နိုင်မည်ဟု ထင်မှတ်နေခဲ့ပေမယ့် ...

ဘယ်တမ်းကျတော့ မချစ်နိုင်မှန်း တဖြည်းဖြည်း သိသာလာရသည်။

“ကိုကိုရောက်နေတာလား လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြပါ။ ကောင်း အထဲဝင်တော့မယ်၊ စာရွက်စာတမ်းတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့လို့ လာသူတာပါ၊ ခဏပဲနေမယ်ကိုကို ... ”

“ကောင်းက အလိုက်သိလွန်းတဲ့ ယောက်ဖပဲ ... ကျေးဇူးတင်တယ်”

ကောင်း နင်မနက်စာ လာစားတာမဟုတ်လား။

ဘာဖြစ်လို့ အမြန်ပြန်ထွက်သွားရတာလဲ။

ညက်ကို ရှောင်ပေးစရာမလိုပါဘူး။

ကိုကိုက အသားယူကာ ညက်ပန်းလေးကို ဖက်ထားသေးသည်။

“ကိုကိုတို့လက်ထပ်ပွဲအတွက် စီစဉ်သင့်နေပါပြီ၊ ကောင်းက အပီတိနဲ့သူ မိဘနေရာမှာဆိုတော့ ကိုကိုလို ပြည့်စုံတဲ့ယောက်ျား ခေါ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်စေချင်တယ်”

“ကိုကို စီစဉ်တော့မယ်လေ၊ ညက်က အသက်ငယ်သေး

စိုးလပြည့်စာပေ

တယ်ဆိုပြီး စဉ်းစားနေတယ်”

“သမီးကညာ ချိန်မိမလင့်စေနဲ့တဲ့လေ”

“ကောင်းစုတ် ... အရှားကောင်”

“ညက်”

“ဟင်”

ကောင်းစကားကြောင့် ရုတ်တရက် ဒေါသတွေပေါက်
ပြီး အော်ဟစ်ပြောမိသည်။

“ညက် ဘာတွေပြောနေတာလဲကွာ၊ ကောင်းက တေ
နဲ့ ပြောတာပါ။ ကိုကိုတို့အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ကြမယ်
ကောင်း ... ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကိုကို ... ညက်ချစ်တဲ့ယောက်ျားဖြစ်
ရယ်၊ ညက်က မလွဲမသွေ ကိုကိုနဲ့လက်ထပ်မယ်လို့ပြောခဲ့
ကောင်းက အားပေးတာပါ စေတနာလေ ... ”

ကိုကို သိလိုက်သည်။

ညက်ချစ်နေတာ ကောင်းပါပဲ။

သေချာနေ၏။

ကောင်းကို ရွဲ့ပြတာ ... ကောင်းကလည်း စောင့်ထိန်း
တဲ့ စည်းကမ်းတွေကို စောင့်ထိန်းနေသည်။

မရတော့ဘူး ညက် ... ။

ကိုကို တယ်လိုမှ ညက်ကို လက်လွှတ်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တော့
ဘူး။

ကိုကို အရယူရလိမ့်မယ်။

ကိုကို ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြပါ ... မြညက်သာက
တော့ ကောင်းကိုပြောနေကျပါ။ မထူးဆန်းတော့ပါဘူးကိုကို”
ကောင်း တိုက်ကြီးထဲဝင်သွားသည်။

သူမ ပန်းလေးအား သိုင်းမက်ထားတဲ့ ကိုကိုလက်တွေကိုဆွဲ
၍ ဖယ်ရှားပစ်လိုက်၏။

နင့်ကို လုံးဝမကျေနပ်ဘူး ကောင်းကင်ယံ။

လုံးဝပဲ။

“ညက်”

“ကိုကိုနော် ... ညက်ပြောထားပြီးသားပဲ၊ ညက်တို့က ဟန်
ဆောင်ချစ်သူတွေ”

“မင်းဘယ်အချိန်အတိုင်းအတာအထိ ဟန်ဆောင်နေရမှာ
လဲညက်”

“ဒါဆိုလဲ အခုပဲ ကိုကိုတို့က ဟန်ဆောင်ချစ်သူတွေအဖြစ်

နေကြတာပါလို့”

“ကိုကို”

“မင်းဘာဖြစ်ချင်တာလဲ ညက်”

“ကိုကိုမှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ်လေ၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုပြောမှာလဲ ... လောလောဆယ်ရော ကိုကိုက ကျွန်မကို လက်ထပ်နိုင်လို့လား”

“အချိန်မရွေး လက်ထပ်မယ်ပြော ... အခုလား ...”

“ကိုကိုမယားကြီးက ပြဿနာလာရှာရင်ရော ကိုကိုမှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ်လို့ လုံးဝအသိပေးလို့ မဖြစ်ဘူးနော်”

“ကိုကိုဘက်က ပိုင်တယ်၊ မင်းကို လုံးဝလာမပြောစေရဘူး ကိုကိုနဲ့ အစောကြီးထဲက သဘောတူထားပြီးသားပါ”

မေ့ကို သူ့စည်းစိမ်တွေ အကုန်ပေးရပါစေ ပေးပစ်မည်။

သူ့ဘဝမှာ ညက်လောက် တန်ဖိုးမထားနိုင်။

သူ ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ မြညက်သာနှင့်အိမ်ထောင်စုရေးတစ်ယောက်ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ တည်ဆောက်လိုသည်။

မေက ငွေထက် ဘယ်အရာကိုမှ တန်ဖိုးထားတာမဟုတ် အချစ်မရှိသူ။

“ညက်လေးရယ် ... သူငယ်ချင်းဆီကနေ ဓာတ်ပုံလေးတွေ

တာနဲ့ ကိုကိုနဲ့လုံးသားတွေထဲအထိ စူးနစ်တိုးဝင်ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ရတာပါ”

ညက်တော့ သေချင်နေသည်။

ကိုကိုမှာလည်း အပြစ်မရှိပါဘူး။

ညက်အပေါ် အမှန်တကယ် တန်ဖိုးထား ချစ်မြတ်နိုးတာ

ညက် သိပါတယ်။

အစကတော့ ကိုကိုအပေါ် ချစ်နိုင်သည်ဟုထင်သည်။

စိတ်တွေက ပြောင်းပြန်ဖြစ်ကုန်ပြီလား မသိတော့။

တကယ်တမ်းကျတော့ ညက်ချစ်မိနေတာက ကောင်းကိုပါ ငိုချင်တယ်။

မျက်ရည်တွေကဝေတက်လာ၍ ကပျာကယာ မျက်တောင်များတွေနှင့် ပုတ်ခတ်ထိန်းသိမ်းလိုက်ရ၏။

ကိုကိုက ဟန်ဆောင်ချစ်သူဆိုတဲ့ အနေအထားကို အတည်ပြစ်စေရန် ကြိုးစားနေသည်။

“ကိုကိုရင်ထဲမှာ ညက်လေးထက် ဘယ်လိုအရာကိုမှ တန်ဖိုးထားချင်တော့ဘူး၊ ခွာညိုမေ တောင်းဆိုသမျှ ကိုကိုသဘောတူတာ”

“သေချင်တာပဲ”

“ဘာပြောတယ် ညက်”

“ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ချစ်မနေပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့လေ ... ကိုကိုကိုလည်း ချစ်သူအဖြစ် စိစားလို့မရဘူး။ စဉ်းစားပါရစေ ညက်စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောလိုက်တယ်”

“အဲဒါဆိုလဲ ကိုကိုတို့ ဟန်ဆောင်နေကြတာကို အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောလိုက်ကြရအောင် ကိုကိုကတော့ အစစ်အမှန်ပဲ ညက်ကိုချစ်တယ်”

မင်းစိတ်ထဲမှာ ကောင်းကိုရွံ့ပြချင်တာ။

ကြီးမားတဲ့ အမှားတစ်ခုကို လွန်ကျူးမိနေပြီညက်။

မင်း ကောင်းကို ကြောက်နေတယ်။

ကောင်း အထင်သေးမှာ စိုးရိမ်နေတယ်။

ကိုကိုကတော့ မင်းကို အရယူရမှာပဲ။

ကိုကို ဆုံးဖြတ်ထားသည့်။

“ကိုကိုပြန်ပါတော့ ... ကျွန်မ လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားပေးမယ်၊ ကိုကို နောက်ပိုင်းကိစ္စတွေကလဲ မရှင်းသေးဘူးလေ”

“ကောင်းပြီညက် ... ကိုကို ပြန်ပါမယ် ... ကိုကို နောက်ကြောင်း ရှင်းလင်းအောင်လည်း အမြန်ဆုံးစီစဉ်မယ်၊ ကိုကိုတို့ လက်ထပ်ကြအောင်ပါ ... ညက်ကို အရမ်းချစ်တယ်ကွာ၊ ရင်ထဲက နှလုံး

သားထဲက စူးနစ်နေတာ”

ကိုကိုစကားတွေကို ညက်နားထောင်နေရတာ သေပစ်ချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်ရသည်။

ငိုပစ်ချင်လောက်အောင်ပင်။

သူမ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်မိသွားတယ်။

ကောင်းစုတ်ကို ရွံ့ပစ်တာ။

ကိုကိုကိုလည်း သူမချစ်နိုင်မည်ဟု ထင်ခဲ့၏။

ကိုကိုနီးက မကွာရှင်းပါစေနဲ့။

သူမ တိုက်ထဲဝင်လာသည်။

“မြညက်သာ”

“နင် ... နင် ငါ့ကိုဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ ပထုတ်ချင်ရတာလဲ ကောင်းကင်ယံ”

“မင်းချစ်သူနဲ့လက်ထပ်ဖို့ ပြောတာ မင်းကိုပထုတ်ဖို့ ကြံစည်တာလား၊ မြညက်သာ ... မင်းက ကိုယ့်ကိုအထင်သေးပြီး မယုံသင်္ကာစကားပဲပြောနေတော့မှာလားကွ”

“ငါ လက်ထပ်ချင်တဲ့အချိန် လက်ထပ်မယ်၊ နင်ဘာမှ တိုက်တွန်းနေစရာမလိုဘူး”

“ကိုယ်က စေတနာနဲ့ပါ မြညက်သာ၊ မင်းဒုက္ခရောက်စေမယ်”

မယ့် စကားတွေ လုံးဝမပြောခဲ့ပါဘူး”

သူမ နှုတ်ခမ်းတွေ စုထောင်ပစ်သည်။

ဖြေရှင်းရန် ခက်ခဲလွန်းနေ၏။

ကိုကိုမှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ်ဆိုတာလည်း ကောင်းကို အသိ

မပေးချင်။

သူမ အရှက်ရမှာစိုးရိမ်နေသည်။

ညက် မှားတာပါ။

အရာရာ ဘယ်တော့ သေသေချာချာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ခြင်း

ချိုး မရှိခဲ့။

ကောင်းကြောင့်ပဲ ... သူမ အမှန်စာရားတွေ ပျောက်ကွယ်

သွားရခြင်း ဖြစ်၏။

သူမ ရင်ထဲမှာ ကောင်းကိုပဲ ဒေါသဖြစ်ရသည်။

“လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ငါတို့ဟာငါတို့ပဲ ဆုံးဖြတ်မယ် ကောင်း

ရှင်ဝင်ပါစရာမလိုဘူး”

သူ ပြန်ထွက်သွားသည်။

အရင်ကလို ညက်ကို တင်းကြပ်တဲ့ စည်းကမ်းတွေနဲ့ပဲ

အုပ်ချုပ်ပါဦး ကောင်းကင်ယံ။

ရှင် ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လျောနေရတာလဲ ... ကိုကိုကြောင့်

လား။

နင်ပြောတော့ ညက် အိမ်ထောင်ကျပြီးတဲ့အထိလည်း ငါ့ကို
စိတ်မချဘူးဆို။

အရေးထဲ ဝေက ဖုန်းဆက်ပြီး ကောင်းရှိလား မေးနေ၍
သူမ ဒေါသတွေ လေပင့်လိုက်သလို ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲရသည်။

“ကောင်းမရှိဘူးဟဲ့ ... နင်ဒီလောက်အထိ အားနေတာလား
ဝေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ အမြင်ကတ်လိုက်တာ”

“ညက် ... နင်ဘာတွေပေါက်ကွဲနေတာလဲ၊ ကိုကိုကြောင့်
လား။ ကိုကိုက နင့်ကိုအရမ်းချစ်တယ်၊ သူကံမကောင်းလို့ အိမ်
ထောင်ကျသွားရတာပါ ... ကိုကိုက အရာရာပြည့်စုံတယ်၊ ဘာလိုလဲ
ချောလည်းချော၊ ခန့်လည်းခန့်၊ ဟဲ့ ... ဒါပေမဲ့ ကောင်းလောက်
တော့ မချောဘူး”

“တော်စမ်းပါဟာ”

သူမ အော်ဟစ်သည်။

ကောင်းကို နင်ရယ်ထင်လား။

ဝေ သေးတယ်။

သူမ ဖုန်းကို စောင့်စောင့်အောင့်အောင့် ပိတ်ပစ်လိုက်၏။

ဝေက အိမ်ရှင်မပီသအောင် သူမ အမူအကျင့်တွေကို ပြင်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

၁၉၀

ရှင်မြတ်နိုး

နေပြီတဲ့။

ကလပ်တွေလည်း မတက်တော့ဘူးတဲ့။

ကောင်း ကြိုက်နှစ်သက်မယ့်အရာတွေ အားလုံးကို သူမ
ဘက်မှ ဖြည့်စွမ်းပေးဖို့ ကြိုးစားနေတယ်တဲ့။

ညက်လည်း ခေ့လိုပဲ ကောင်းအတွက် ပါရမီဖြည့်ဘက် ဖြစ်
ချင်ခဲ့တာပါ။

မဖြစ်ပါဘူး ...

နင့်ဆီမှာ ဘယ်တော့မှ ရူးထောက် အညံ့မခံနိုင်ပါဘူး။

စိတ်ထဲမှာ အလိုမကျမှုတွေနှင့် မွန်းကြပ် ပိတ်လှောင်နေ
သည်။

အစန်း (၀၄)

“ရွာညှိမေ မင်းဘာအကြံအစည်တွေရှိနေလို့ ငါနဲ့ကွာရှင်းဖို့
ချိန်ဆွဲနေတာလဲကွ”

“မောင်ရယ် ... ဘာတွေလောနေတာလဲ၊ မေက လွတ်တဲ့
အကြီးချင်နေတယ်”

“ဘာပြောတယ်ကွ ... မင်းဘယ်လောက်လိုချင်လဲပြော၊
အဲဒါနဲ့စိန်တွေ မင်းဘယ်လောက်လိုချင်လဲ ပြောစမ်းပါ၊ ငါပေးမယ်
အရေးကြီးတာက မင်းကိုချက်ခြင်း ကွာရှင်းဖို့ပဲ”

“မေ့ကို မောင်ကွာရှင်းချင်လောက်အောင် မုန်းတီးနေမယ်
ဆိုတာ မေသိပါတယ်၊ မေကွာရှင်းပေးမယ်ဆိုတာ ငွေကြေးကြောင့်
မဟုတ်တော့ပါဘူး”

“ဘာ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“မေ စဉ်းစားနေတာပါ။ မောင့်ကို တကယ်တမ်းကွာရှင်းရ မယ်ဆိုတော့ မေရင်ထဲမှာ မောင့်ကိုချစ်မိနေပြီလား မသိတော့ပါ ဘူး”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ မင်းကိုငါလုံးဝမယုံဘူး၊ မင်းရင်ထဲမှာ ဘာအချစ်မှမရှိ ငွေပဲရှိတာ၊ မင်းမနေ့ကတောင် ကလပ်ကိုသွားပြီး ကောင်တစ်ကောင်နဲ့ ပျော်ပါးနေခဲ့တာပဲ”

“မောင်”

“မင်း ငါ့ကိုမောင်လို့မခေါ်နဲ့၊ မင်းကို ငါရဲ့တယ်၊ ကွာရှင်းပေး ပါ ခွာညိုမေ ... ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ ကွာရှင်းပေးဖို့ အခုချက်ချင်း ပဲကွာရှင်းကြရအောင်၊ မင်းလိုသလောက် ငါပေးပါ့မယ် ... ပြောစမ်း ပါ မင်းပဲမပေးနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မင်းဟန်ဆောင်နေတာ ငါသိတယ်၊ အချစ်ဆိုတာ လာမပြောပါနဲ့ ခွာညိုမေ ... အဓိပ္ပါယ်မရှိတာဘဲ မင်း ငါ့ဘဝကိုပျက်တဲ့အထိ အကြံကြီးကြီးနဲ့ ကြံစည်မလို့မဟုတ်လား”

“မောင်ရယ်”

“ဖယ်စမ်းပါ”

မေက မောင့်ကို ဖက်တော့ ကြမ်းတမ်းစွာဆွဲ၍ ဖယ်ရှားခံရ သည်။

မေ ထူဆန်းစွာ နာကျင်နေရ၏။

မောင် ဘယ်လိုယုံကြည်မှာလဲ။

မေ ငွေနောက်ပဲ တကောက်ကောက်လိုက်ခဲ့တာပါ။

အချစ်ဆိုတာ တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့။

မောင်နှင့် လက်ထပ်ပြီး မေတခြားယောက်ျားတွေကိုလည်း တွေ့နှင့်အတူ ညအိပ်ခဲ့သည်။

မေက တန်ဖိုးရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့။

“မေ ပြုပြင်ပါ့မယ်မောင် ... အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ် မောင်လိုအပ်တာတွေ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မယ့် ဇနီးမယား ဖြစ်”

“ဝုန်း ... ”

“တိတ်စမ်း ... မင်းဘာအရူးထတာလဲ၊ ငါ့ကိုထပ်ပြီး ကျုံး နှိုးပြန်ပြီလား ခွာညိုမေ၊ မင်းတောင်းဆိုထားတာတွေပေးဖို့ ဆင်သင့်ပဲ၊ လာစမ်းပါ ... ခုချက်ချင်းပဲ တရားရုံးမှာသွားပြီး ကွာ ကြမယ်”

“မေမကွာရှင်းပေးနိုင်တော့ဘူးမောင်”

“ဘာကွ”

“မေ့ အမူအကျင့်တွေကို ပြင်ပါတော့မယ်မောင်ရယ်”

“မင်း”

သူ သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေတာ ခွာညိုမေ လည်ပင်းအား ညှစ်သတ်မိမတတ်ပင်။

သူ့စိတ်ကို ထိန်းချုပ်၍ စားပွဲပေါ်မှ ပန်းအိုးအား ကောက်၍ နံရံအား ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

“ချွမ်း ... ခွလန်”

“ဝုန်း ...”

“မောင် ကြိုက်သလောက် ပေါက်ကွဲစမ်းပါ သတ်ချင်လေ သတ်လေ ... မောင့်ကို ကွာရှင်းပေးဖို့တော့ ကျွန်မ စဉ်းစားမိ ကျွန်မ တကယ်ပဲ မောင်နဲ့မခွဲနိုင်တော့လို့ပါ”

“ခွာညိုမေ ... မင်းစကားတွေကို ငါယုံမယ်ထင်လား၊ မနောက်ယှက်ပါနဲ့ကွာ ... ငါ အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“မောင့်ဆီက ဘာမှမလိုအပ်တော့ပါဘူး၊ မေ တကယ် အလိုအပ်ဆုံးက မောင့်အချစ်တွေပဲ ရယူချင်တယ် ... မေ့တယ်မောင် ... ခွင့်လွှတ်ပေးပါ၊ မောင်လည်း မေ့အကြောင်းတယ်နော်”

“ငါ မင်းနဲ့အမြန်ဆုံး ကွာရှင်းမှဖြစ်မယ် ခွာညိုမေ ... ဘယ်လိုမှ ရှေ့ဆက်မသွားနိုင်တော့ဘူး ... ငါ့မှာချစ်သူရှိတာ”

“မြညက်သာလား မောင်”

“မင်းက မြညက်သာကိုတောင်သိနေပြီလားကွ၊ မနောက်ယှက်ပါနဲ့ ငါလုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူးနော်”

မြညက်သာကိုတော့ မောင်က အရူးအမူးစွဲလမ်းနှစ်သက်ပုံပင်။

မေ နာကျင်လာရ၏။

အချစ်ဆိုတာကို မေ မထင်မှတ်ဘဲ စတင် ခံစားလာရသည်။

မေရဲ့အကြီးမားဆုံးဆန္ဒတွေက မောင့်အား မစွန့်လွှတ်

တော့ ရယူပိုင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ဖြစ်လာရ၏။

မေ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“မြညက်သာကို ငါဘယ်လိုမှ မစွန့်လွှတ်တော့ဘူး ခွာညိုမေ ... လက်ထပ်မှဖြစ်မယ်၊ မြညက်သာရဲ့အုပ်ထိန်းသူတွေတောင် အသိပေးပြီးသွားပြီးကွ”

“မေကတော့ မောင့်ကိုချစ်မိသွားပြီ ... အလွယ်တကူ ကွာရှင်းမပေးနိုင်တော့ဘူးထင်တယ်”

“မင်း ... မင်း ... မယုတ်မာနဲ့နော် ခွာညိုမေ၊ ငါသတ်ပစ်မိမှာ ငါမြညက်သာကို ချစ်တယ်၊ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး၊ မင်းနဲ့ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကွာရှင်းမယ် ... ထစမ်းပါ၊ တရားရုံးမှာ အမြန်

ဆုံးသွားပြီး ကွာရှင်းကြမယ်”

ကိုကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုတွေနှင့် ဒေါသတွေရောယှက်ကာ
ခွာညါမေနှင့်ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့ တရားရုံးကိုသွားရန် ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြ
နေသည်။

ခွာညါမေ လက်ကို အတင်းအကြပ် ဆွဲခေါ်နေမိ၏။

မေက မလိုက်။

သူ ဒေါသဖြစ်ရ၏။

မေ ခန္ဓာကိုယ်အား တွန်းပစ်လိုက်သည်။

“မင်း ... မင်းဘာလိုချင်တာလဲ ခွာညါမေ ... ငါပိုင်ဆိုင်
သမျှ စည်းစိမ်အကုန်လုံးလား လုပ်ငန်းတွေလား ဘာလိုချင်တာ
လဲ”

“မေ ဘာမှမလိုချင်ဘူးလို့ ပြောထားပြီးပြီပဲ၊ အဲဒါမေရဲ့ စိတ်
ရင်းအမှန်ပါ ... မောင့်ကို ချစ်မိနေတယ်၊ မေ မိန်းမကောင်းတို့
အောင် ကြိုးစားမှာပါ ... မေကတိပေးပါတယ် မောင် ယုံပါ”

“မယုံဘူးကွာ ... မင်းကိုလည်းမချစ်ဘူး၊ မုန်းတယ် ...
ချစ်တာ မြညက်သာလို့ မင်းကိုပြောထားပြီးပြီနော်၊ မြညက်သာ
ကို ဘယ်လိုအကြောင်းနေမှ ငါ လက်လွှတ်မခံနိုင်ဘူး၊ မင်းသိထား
ပါ”

“မောင်”

“တောက်”

မောင်က ဒေါသတကြီးနှင့်မေ့အား တွန်းဖယ်၍အပြင်သို့
ထွက်သွားသည်။

မေ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

မေ့ရင်ထဲမှာ မောင်ပဲ ရှိနေ၏။

စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို မေ မမက်မောတော့။

မောင်ယုံကြည်မှာ မဟုတ်ပေ။

မောင်ချစ်နေတာက မြညက်သာတို့။

ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ မိန်းမချောလေး မြညက်သာနှင့် မေ
ဘယ်လိုမှမယှဉ်နိုင်ပေ။

မောင့်ကို မေချစ်မိနေပြီ။

မေလည်း ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မောင့်ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်တော့

မေက မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ပက်တတ်တယ်နော်။ မေ
ခြုတ်ထားပြီးပြီ။

မောင်နဲ့မြညက်သာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ပေါင်းဖက်ခွင့်မရှိဘူး။
မြညက်သာရှိနေမယ့်နေရာကို ဝေ အကူအညီနဲ့ မေသိထားသဖြင့်

၁၉၈

ရှင်မြတ်နိုး

သူမ ထွက်လာခဲ့သည်။

အဆင်သင့်ပင်။

ခြံထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး စာဖတ်နေတဲ့ မြညက်
သာကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ခြံတံခါးအစောင့်အား မင်းထင်ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်သူပါဟု
ပြောတော့ မြညက်သာက တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ ခွင့်ပြုသည်။

“မမနာမည်က ခွာညိုမေပါ မြညက်သာ”

“ရှင်”

မြညက်သာလည်း မေ့နာမည်ကို သိထားတဲ့ပုံပင်။

မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားသည်။

“မမနာမည်ကို မင်းကသိထားပုံပဲ မြညက်သာ”

“ရှင် ... ရှင် ကိုကို့ဇနီးလား၊ ဘာ ... ဘာကိစ္စနဲ့ဒီကို ရောက်

လာရတာလဲဟင်”

ကိုကိုဇနီးတဲ့။

မြညက်သာ ထိတ်လန့်သွားသည်။

အထဲမှာ ကောင်းရှိနေတယ်။

ကိုကိုပြောတော့ မင်းဆီကိုမလာစေရဘူးဟု ပြောခဲ့၏။

ကိုကိုဇနီး ဘာလာလုပ်တာလဲ။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရပ်ရည်ကတော့ ချောမောတောင့်ဖြောင့်နေသူပင်။

“ထိုင်မယ်နော် မြညက်သာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မြညက်သာက မောင်စွဲမက်မယ်ဆိုရင်လည်း စွဲမက်နှစ်

ထိုင်ချင်စရာ၊ နုနုရွှေ ဝင်းဝင်းအိအိချောချောလေးပဲ”

“ရှင်”

“မောင်က မမအကြောင်းတွေကို ပြောပြထားတာကိုး၊

မြညက်သာကရော ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ ... မင်းထင်ကိုကိုက အိမ်

ထဲထိုင်ရှိတဲ့ယောက်ျားလေ”

“ဟို ... ဟို ... ကျွန်မတို့က ဟန်ဆောင်ချစ်သူတွေပါမမ၊

ချီးမထင်ပါနဲ့၊ စောစောကတော့ ညက်မသိပါဘူး၊ ဟန်ဆောင်

သူတွေအဖြစ် ကျွန်မချစ်ရတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရွဲ့ပြ

တာပါ”

“မင်းချစ်တဲ့ယောက်ျားကို ရွဲ့ပြတာ ဟုတ်လား ... မင်း

သိဘူးပေါ့၊ မင်းတော်တော်လေး ခိုက်မိတဲ့မိန်းကလေးပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်မမ ... ညက်မှားသွားပါတယ်၊ နောက်ဆုတ်

ပြီးစားနေပါတယ်၊ ကိုကိုနဲ့ညက် ချစ်သူတွေမဟုတ်ကြပါဘူး၊

ကိုကိုကိုလည်း မချစ်ပါဘူး”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“မင်းတကယ်ပြောတာလား မြညက်သာ”

“တကယ်ပါ ... ကိုကိုကိုလည်း ညက်ပြောပြထားပြီးပါပြီ
မမနဲ့ကွာရှင်းကြတာ ညက်ကြောင့်တော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ စောစော
ထဲက မမတို့က ကွာရှင်းဖို့ စီစဉ်ထားတာလို့ပြောပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး ... မင်းကြောင့်ပဲ မမကို ကွာရှင်းပစ်မှာပါ”

“ရှင်”

ကိုကိုလိမ်တာပဲ။

သူတို့ပြဿနာကြောင့် ကွာရှင်းကြတော့မှာဟု သူမအား
ပြောခဲ့သည်။

တော်ပါသေးရဲ့ သူမဘက်မှ မညွှန်ကျူးသေးလို့။

“မြညက်သာ”

“ရှင်”

“မင်းချစ်ရတဲ့သူက ကောင်းကင်ယံလား”

“ရှင် ... မမဘယ်လိုလုပ်သိနေတာလဲ၊ သူ့နာမည်ကိုပါ
ကိုကိုပြောတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... မမထင်တာပါ၊ မင်းအကြောင့် စုံစမ်း
ရင်း မင်းကိုစောင့်ရှောက်နေတဲ့ ကောင်းကင်ယံကိုပါ သိခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်မမ ... ညက်ချစ်တာ ကောင်းပါ၊ ငယ်ထဲ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

လေးထဲကလေ”

သူမနှင့်ကောင်းအကြောင်း ရင်ဖွင့်ချင်နေတာနှင့်အတော်ပဲ
ဖြစ်သွားသည်။

သူမ ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်နေလို့ပါ။

အခုတလော ကောင်းဘက်မှ ယခင်ကအတိုင်း ညက်ကို
ခပ်စိမ်းစိမ်းနှင့် မျက်နှာထားက တင်းနေ၏။

ကိုကိုကို လက်ထပ်ဖို့ ညက်အချိန်ဆွဲနေတာကို ကောင်း
မကြိုက်ပုံပင်။

“ကောင်းပါ ... ကျွန်မအရွဲ့တိုက်ပြီး ကိုကိုကို တွဲပြလိုက်မိ
တာပါ၊ တကယ်တမ်းကျတော့ ကိုကိုကို လုံးဝမချစ်နိုင်ပါဘူးမမ
ရယ်”

မြညက်သာရဲ့စကားကြောင့် မေလည်းစိတ်အေးသွားရ
သည်။

ဝေကလည်း ကောင်းကင်ယံကိုချစ်နေ၏။

စိတ်ဝင်စားစရာ အချစ်ဇာတ်လမ်းတွေ စတင်နေပြီ။

ဒေကိုတော့ မေကိုယ်ချင်းစာမိနေ၏။

သူမလိုပဲ ချစ်သူအတွက် ဘဝကိုပြုပြင်ဖို့ ကြိုးစားနေလေ
သည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“မမခင်ပွန်းနဲ့ ညက်ထပ်ပြီး မပတ်သက်တော့ပါဘူး၊ မမတို့လည်း ညက်ကြောင့် မကွာရှင်းကြပါနဲ့”

“မြညက်သာ”

“ရှင်”

“မင်းဘက်ကပဲ မောင့်ကိုငြင်းပါ၊ မမကိုတော့ သူကအတင်းအကြပ် ကွာရှင်းခိုင်းနေတယ်လေ၊ မမအရမ်းကြောက်တယ်၊ သတိမှာ ... မမက မောင့်ကို မကွာရှင်းပေးပါရစေနဲ့လို့ တောင်းပန်တာတောင် မောင်က ဒေါသတွေပေါက်ကွဲပြီး လည်ပင်းညှစ်သတ်ပစ်တော့မလို့”

“ဟုတ်လား မမ ...”

ကိုကိုကို ညက်တဖြည်းဖြည်းကြောက်ရွံ့လာခဲ့မိသည်။

ညက်ကိုလည်း ဒေါသတကြီးနှင့် နောက်ဆုတ်မည့်ပုံမရပေ။

“မမကတော့ မောင့်ကိုမကွာရှင်းနိုင်ပါဘူး၊ ချစ်လို့လက်ထပ်ထားကြတာပဲ၊ သူကလေ ညီမလေးကို လက်ထပ်ချင်တော့ မမကိုတောင် မချစ်မနှစ်သက်ဘဲ မြူဆွယ်ဖြားယောင်းလို့ လက်ထပ်တာပါလို့ပြောတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမကြောင့် သူထောင်ချောက်မိသွားတာပါတဲ့”

စိုးလပြည့်စာပေ

“ယောက်ျားတွေက မိန်းမကိုကွာရှင်းချင်ရင် ပြီးတော့ နောက်ထပ်သူတို့ချစ်တဲ့ ကောင်မလေးငယ်ငယ်တွေနဲ့တွေ့ရင် ဒီလိုမယားကြီးကို အပုတ်ချပြီး ပြောကြတာပဲလေ”

“ကိုကိုနဲ့ညက်က မိတ်ဆွေတွေအဆင့်ပါပဲ မမရယ် ... ယုံပါနော်၊ ညက်ချစ်နေတာက ကောင်းပါ ... ငယ်ငယ်လေးထဲက အနုကြီးတဲ့ ကောင်းကို ရွဲ့ပြရင်း ညက်အမှားတွေပဲ ကျူးလွန်မိခဲ့တာပါ”

“ညီမလေးဘက်က မှန်နေရင် ငြင်းလေ၊ ကောင်းကင်ယံဆိုလည်း အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောပြပါ၊ မင်းပဲ ဒုက္ခတွေရောက်ရမှာ၊ အရှက်တကွဲဖြစ်ရမှာလေ ... မမကတော့ မောင့်ကိုအေးအေးချမ်းချမ်း စွန့်လွှတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“စိတ်ချပါ ... ကျွန်မ ငြင်းမှာပါ၊ ကောင်းကိုပြောပြရမှာလည်း ကောင်းက အရမ်းစိတ်ဆိုးမှာပဲ ... ညက်ကို သူ့အရမ်းအထင်ဆားမုန်းတီးသွားမှာလည်း ကြောက်တယ်”

“ဒါကတော့ မင်းကိစ္စပဲလေ ... မမပြန်မယ်၊ မောင်လာရင်လည်း လက်မခံပါနဲ့ ငြင်းပါ ... မင်းအတွက် လာပြီး သတိပေးတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မမ ... ကျွန်မဘက်က ငြင်း

စိုးလပြည့်စာပေ

မှာပါ။ ကျွန်မကြောင့်လည်း ဘယ်အိမ်ထောင်ရေးကိုမှ မပြိုကွဲစေချင်ပါဘူး။ စိတ်ချပါ ... ”

မေ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ မြညက်သာက ရိုးသားဖြူစင်သူပါ။ တကယ်လည်း မြညက်သာရဲ့ဘဝလေး မပျက်စီးစေလိုပေ။ မောင်ကလည်း ရိုးသားသူပဲ။

ဒါပေမဲ့ ...

မေက ချစ်မိသွားတာတော့ မတတ်နိုင်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ နဲ့တောင် မောင့်ကိုလဲရမှာပါလေ။

မေ မောင့်ကို အရယူဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

အခန်း (၁၅)

ကိုကိုဇနီး ပြန်သွားတော့ ညက်စိတ်တွေ မလုံမလဲနှင့် ကောင်းတွေ့သွားမလား။

ညက်ကို ရှုပ်ပွေတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် မမြင်မတွေ့စေလိုပေ။

ညက် တိုက်ထဲ ပြန်ဝင်လာတော့ ညိုပြွေမျက်လုံးတွေက သူမအပေါ် မနှစ်သက်သလိုလို ညိုပြွေက ကောင်းဘက်ကပဲ။

“ကောင်းရော ညိုပြွေ ... ”

“စောစောကအပြင်ထွက်မလို့ မမလေးဧည့်သည်နဲ့စကား ပြောနေလို့ ပြန်တက်သွားတယ်၊ မမလေးဧည့်သည်တွေနဲ့ ရှင်းရှင်း ထင်းကင်းနေရမယ်တဲ့”

ကောင်းရယ် ... ညက်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ ခင်မင်

စိုးလဲပြည့်စာပေ

ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ကြမှာလဲဟင်။

ရန်ဘက်တွေပဲ ဖြစ်ဖြစ်နေကြတော့မှာလား။

ညက်အလျော့ပေးလိုက်ဖို့ စဉ်းစားမိနေသည်။

ညက် မှားပါတယ်။

ငယ်ငယ်လေးထဲက ဒေါသနဲ့ ကောင်းကို ဒေါသဘာသာ

အဖြစ် နှိမ်ချဆက်ဆံခဲ့မိ၏။

ကိုကိုကိုကို ညက်အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ကောင်း
မလား။

ညက် ငိုပစ်ချင်နေသည်။

“မမလေး မနက်စာစားတော့မလား”

“ကောင်းရော”

“အပြင်မှာစားမယ်လို့ ပြောနေတယ်”

“ညိုဖြာ”

“ရှင်”

“မမလေးနဲ့အစ်ကိုလေးကို အဆင်ပြေစေချင်လား”

“အင်း ... ပြေစေချင်တယ် ... မမလေးနဲ့အစ်ကိုလေး
သဘောတူတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... မမလေး အပြစ်လည်းမရှိပါဘူး။ အစ်
ကိုလေးက မာနကြီးတယ်။ မတူမတန်ဘူးလို့ထင်နေတာလေ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“မမလေး စိတ်ထဲမှာ တစ်ခါတလေ မိသားစုဝင် ခင်ခင်မင်
မင် ရင်းရင်းနှီးနှီးနေချင်လာတယ်”

“မမလေး”

“ဖြော”

“ဟိုလူကြီးနဲ့တကယ်ပဲ လက်ထပ်တော့မှာလား။ အစ်ကို
လေးက ညိုဖြာကို တောပြန်တဲ့ သူလည်း နိုင်ငံခြားကိုထွက်သွား
တော့မှာတဲ့”

“ဟင်”

“နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်မယ်တဲ့။ အပြီးအပိုင်နေတော့
မှာတဲ့ ... စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေအားလုံး မမလေးချစ်သူကို လွှဲ
ခဲ့မယ်တဲ့”

“ကောင်းစုတ်”

“မမလေး”

နင့်ကို အဲဒီလိုအပြုအမူတွေကြောင့်မုန်းတာ။

ဒေါသက ထွက်ချင်သည်။

ကောင်းနဲ့အဆင်ပြေအောင်နေမည်ဟု စိတ်ကူးထားတာ။

သူမ နာကျင်ရ၏။

ညိုဖြာကတော့ မမလေးက အစ်ကိုလေးမှာ အပြစ်မရှိ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

လည်း ဒေါသဖြစ်နေတာပဲဟူ၍ လှည့်ထွက်သွားသည်။

သူမလည်း အခန်းထဲပြန်ဝင်လာခဲ့၏။

ကိုကိုနှင့်ပတ်သက်မိတာ အမှားကြီးမှားသွား၏။

မယားကြီးရောက်လာတာ ကောင်းသိသွားလျှင် ညကိုကို

အထင်သေးမုန်းတီးမှာပဲ။

အဲဒါတွေအားလုံးက နင့်ကြောင့်ပဲ ကောင်း သိလား။

ညက် ဒေါသတွေ ထွက်နေသည်။

“ကိုကိုက ညကိုချစ်သူမှမဟုတ်တာ ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုကိုလည်း မချစ်ဘူး”

သူမ အော်ပစ်ချင်သည်။

မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာရသည်။

မနက်စာပင် စားချင်စိတ်မရှိတော့။

ညိုပြာက ထမင်းစားဖို့ လာခေါ်ပေမယ့် ညက် ဆင်းမစား

တော့။

ရင်တွေ ပူနေ၏။

ကိုကိုနှင့် ပြဿနာ ဘယ်လိုရှင်းရမလဲ။

ကောင်းအပြင်ထွက်သွားသံကြား၍ သူမ ပြတင်းပေါက်က

နေ ရပ်မိနေသည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“ကောင်း ... ညက်အပေါ် ဘာဖြစ်လို့များ တင်းတင်းမာမာ ဆက်ဆံချင်ရတာလဲဟင်၊ ကောင်းရဲ့ယောက်ျားပီသလွန်းတဲ့ ခိတ်ဓာတ်ကို ညက်အထင်ကြီးတယ်၊ ကောင်း ဘယ်သူ့သားပဲဖြစ်နေပါစေ ညက် ငယ်ငယ်လေးထဲက ချစ်ခဲ့ရတာပါနော်”

ကောင်းရှေ့မှာ ဒူးထောက်တောင်းပန်ချင်ပေမယ့် သူက အနာတကြီး ဥပက္ခာပြု ရက်စက်ပြီမှာ သေချာသည်။

ညက်တို့ မိဘလက်ထက်က ... စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေ ဆောင်းဦးစီးလုပ်ကိုင်ခဲ့၍ ကြီးပွားတိုးတက်လာခဲ့ပေမယ့် လစာပဲ ခန့်ခဲ့၏။

ကောင်းစုတ် ...

နင်အရူးလား ညကိုမိဘတွေရဲ့ ကျေးဇူးကို ဆပ်နေကြောင်း သိသည်။

“မမလေး”

“ဟင်”

“မမလေး ရည်းစားရောက်နေပါတယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“မမလေး ရည်းစားပါ ... ဧည့်ခန်းထဲမှာစောင့်နေပါတယ်”

“ဟင်”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ကိုကိုရောက်လာပြန်ပြီ။

ကောင်းမရှိလို့ တော်ပါသေးရဲ့။

ညိုပြာက မမလေးရည်းစားတဲ့ နားကြားပြင်းကတ်သည်။

သူမ ရှောင်လွှဲ၍မရတော့။

အဝတ်အစားလဲ၍ အောက်ထပ်ဆင်းလာခဲ့ရ၏။

ကိုကို ထိုင်နေသည်။

“ညက်လေး မနက်စာ မစားရသေးဘူးဆို ... ကိုကိုထံ
အပြင်ထွက်စားကြမယ်”

“ညက်စားပြီးပါပြီ ကိုကို ... အခန်းထဲမှာပဲ မနက်စာစား
ပစ်လိုက်တာပါ ညိုပြာ မသိလို့ပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ကိုကိုတို့အပြင်ထွက်ကြမယ်၊ ညက်စား
ကို ပြစရာရှိလို့ ... လာပါ ... ”

ကိုကိုက သူမလက်လေးကိုဆွဲ၍ထွက်သည်။

ညက်လည်း အပြင်မှာပဲ ရှင်းချင်တယ်။

ကိုကိုအား ပြတ်ပြတ်သားသားပြောဖို့ စဉ်းစားထားမိ၏။

မပတ်သက်တော့ဘူး လက်လည်း မထပ်နိုင်တော့ဘူး။

ညက်မှ မချစ်နိုင်တာဘဲ။

“ညက်လေး”

“ရှင်”

“ကိုကို ပြစရာရှိတယ်၊ ညက်လေးအတွက် ကိုကိုကြိုတင်
စီစဉ်ထားတာတွေလေ”

“ကိုကို”

“တော်ပြီကွာ ... ဘာမှမကြားချင်ဘူး”

ခွာညိုမေနှင့်ညက်လေးတွေကြတာ သူသိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူလက်ထပ်မှာက ညက်လေးပဲ။

ခွာညိုမေကတော့ သူကွာ ရှင်းပစ်မယ့်မိန်းမ ဘာအချစ်လဲ

နောက်ယှက်ချင်နေတာပါ။

စိတ်ကောင်းမရှိတဲ့ မိန်းမ။

သူ့ကားလေးက ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲဝင်လာသည်။

“ဆင်းလေ ညက်”

“ဒါက ... ”

“ညက်အတွက်လေ”

“ရှင်”

“မင်းနာမည်နဲ့ဝယ်ထားတာ ... မင်းအတွက် ကိုကိုရဲ့ချစ်
ထက်လက်ဆောင်ပါ”

“ကိုကို”

“မငြင်းပါနဲ့ကွာ၊ ညက်လေးကို ဓာတ်ပုံလေးတွေတာနဲ့
ကိုကို ချစ်ခဲ့ရတာပါ။ အရမ်းမြတ်နိုးတယ်”

ကိုကိုက သူမ ပန်းလေးအားဖက်၍ တိုက်ကြီးထဲခေါ်လာခဲ့
ရာ သူမ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ရုန်းဖယ်ပစ်သည်။

“ကိုကိုမိန်းမ ညက်ဆီလာတယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“တောင်းပန်ပါတယ်ကိုကို ... ညက်တို့ လက်ထပ်ဖို့မဖြစ်
နိုင်တော့ပါဘူး။ အစောကြီးကလည်း ကျွန်မတို့က ချစ်သူတွေ
မဟုတ်တာ”

“ကိုကိုမိန်းမ မင်းဆီဘာလာလုပ်တာလဲ ... ဘာတွေပြော
သွားလဲ”

“မြညက်သာကြောင့် ကွာရှင်းရမှာတဲ့လေ”

“အဓိပ္ပါယ်မရှိတာဘဲ ညက် ... ကိုကိုတို့ အရင်ထဲက ထွက်
ရှင်းကြဖို့ စီစဉ်ထားတာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ... ကိုကိုကထောင့်
ညက်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်လွှတ်မခံနိုင်တော့ဘူး။ ကိုကိုတို့လက်ထပ်
ထပ်ကြရအောင်”

“လွှတ်ပါ ... ကိုကို၊ ကောင်းကို ပြောပြလိုက်တော့မယ်
ညက်တို့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေကြရအောင်ပါ”

စိုးလပြည့်စာပေ

“မင်း ... မင်း ... ကောင်းကြောင့်လား”

“ဘယ်သူ့ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့က ချစ်သူတွေမှမဟုတ်

တာဘဲ ... ကျွန်မပြန်မယ်”

“ညက်”

“ဟင်”

“ကိုကိုကို ထားမသွားပါနဲ့ ... မင်းနဲ့အဝေးမခံနိုင်ဘူး၊ ခွာညို
အနံ့ကို ကျိန်းသေကွာကြမှာပါ ... မင်းဖြစ်စေချင်တာတွေ အား
နည်း ကိုကိုဖြည့်စွမ်းပေးမယ်”

“လွှတ်ပါကိုကို ... ညက်မကြိုက်ဘူး၊ ကိုကိုနဲ့ညက်က ချစ်သူ
တွေမှ မဟုတ်တာ ... ဖယ် ... ”

“မင်း ဒီလိုအလွယ်တကူ ငြင်းလို့မရဘူးနော် ... မြညက်သာ
မင်းငါ့ကို အသုံးချလို့မရဘူး ညက်ရယ် ... မင်းကိုချစ်မြတ်နိုးလွန်း
တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုများ မင်းမရက်စက်ချင်ပါနဲ့”

ညက်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လက်လွှတ်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တော့
တို့ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ညက်က သူ့လက်ထဲရောက်နေပြီ။

ခွာညိုမေကလည်း ပေကပ်နေ၍ ကိုကိုဂုဏ်သိက္ခာတွေကို
ဆွဲတွက်ချင်တော့။

ညက် ချစ်နေတာ ကောင်းပဲ။

သူ့အတွက် ညကုကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရနိုင်နေ၏။

မင်းကို ဘယ်လိုအကြောင်းတွေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကို အရယူရ
တော့မယ်။

“ကိုကို ဘာလုပ်တာလဲ ... လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်
ဖြစ်ပြီး အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ဖယ်ပါ ... ”

“ချစ်တယ် ... ညကုကို အရမ်းချစ်တယ်၊ ကိုကိုဘယ်လို
လက်လွှတ်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တော့လို့ပါ”

“အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ... ညကု တောင်းပန်ပါတယ် ကိုကို
လွှတ်ပေးပါ”

“မလွှတ်ဘူးကွာ၊ မင်းကို ချစ်တယ် ... ကိုကိုလက်လွှတ်
အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တော့ဘူး ချစ်တယ် ... ”

“ဦးမင်းထင်ကိုကို ... အဲဒီလို မယုတ်မာချင်ပါနဲ့၊ ကျွန်မကို
ဒီလိုစော်ကားလိုက်ရမယ်ထင်လား ... ဖယ်နော် ... ”

“မဖယ်ဘူးကွာ၊ ကိုကိုကတော့ မင်းကိုဘယ်နည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်
အရယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ မင်းကိုပြန်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး”

ကိုကိုလက်တွေက သူမအား တင်းကြပ်စွာပွေ့ဖက်ထား၍
သူမ ရုန်းဖယ်၍မရတော့ ညက်ကလည်း ခွန်အားရှိသမျှ တွန်းဖယ်
ရုန်းကန်ပစ်သည်။

“ချစ်တယ် ... ကိုကိုက ညက်ပျော်ရွှင်အောင်ထားမှာမို့

ညက်ကိုချစ်လို့ ကိုကို ရူးသွပ်မတတ်ဖြစ်နေပြီကွာ”

“အို ... ”

ညက်ကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ချုပ်ကိုင်၍ သူမအားပြန်
မလွှတ်တော့ဘဲ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို သူမအချစ်အား အရယူရန် သူ
ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“လွှတ်ပါ ... လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ရှင် အဲဒီ
လို မယုတ်မာပါနဲ့ ... ဖယ်ပါ ... ”

သူမ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ သူ့မျက်နှာကြီးက အုပ်မိုးလာသည်။

ညက် ကြောက်လိုက်တာ။

အသားလေးတွေပင် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေ၏။

သူမ နောင်တတွေရနေပါ၏။

ကောင်းကို ရွံ့မိတဲ့အမှားတွေပါပဲ။

ဒီနေရာက မင်းထင်ကိုကိုရဲ့ အရိပ်အမြုံ။

သူမဘဝ နစ်မြန်းရတော့မည်ပဲဖြစ်သည်။

“ကောင်းရယ် ... ဘဝမှာပြင်လို့မရနိုင်တော့တဲ့ အမှားကြီး
တစ်ခုကို ညက်လွန်ကျူးမိခဲ့ပြီထင်တယ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်း
မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စောင့်ထိန်းအပ်တဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ညက်
ကြောင့်ပဲ တန်ဖိုးမဲ့ ကျရှုံးရတော့မယ်”

သူမ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေစီးကျလာသည်။

ကိုကိုရဲ့ ကြမ်းတမ်းတဲ့အချစ်တွေကို ရှောင်ဖယ်ဖို့ ကြိုးစား
နေရင်း အင်အားတွေ ချိန်လာရ၏။

ကျွန်မရဲ့အပျိုစင်ဘဝလေးကို ကောင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ
မရစေရဘူး။

အသက်ပဲ ပေးပစ်မယ်။

သူမ ရှိသမျှ အင်အားတွေစုစည်း၍ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထား
တဲ့ ပန်းအိုးကို ဆွဲယူ၍ ကိုကိုခေါင်းအား ရိုက်ချပစ်ပါသည်။

“အား ...”

ကိုကိုလက်တွေက သူခေါင်းကိုအုပ်ပစ်လိုက်တဲ့အချိန်တွင်
သူမ အတင်းရုန်းဖယ်၍ အပြင်ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

ကိုကို ဘာဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့လည်း မစဉ်းစားတော့ ခြံထဲ
ရောက်သည်နှင့် ကိုကိုကားပေါ်တက်၍ မောင်းထွက်လာခဲ့ပါ၏။

တော်ပါသေးရဲ့ ညက်ဘဝ နှစ်မွန်းရတော့မလို့ ကိုကိုကား
နှင့်ပင် သူမ ဒလကြမ်းမောင်း၍ ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူမအတွေ့ချင်ဆုံးက ကောင်းဖြစ်
နေ၏။

အဖြစ်မှန်တွေကို ရင်ဖွင့်ပြောပြတော့မည်ဟုပဲ ဆုံးဖြတ် ချက်
ချထားခဲ့သည်။

“ဟင် ... ကောင်း ...”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သူမ ကောင်းအခန်းဝတွင် ရပ်မိသည်နှင့် ကောင်းက အရက်
တွေ အလွန်အကျွံသောက်ထားပုံနှင့် ကြမ်းပြင်မှာ လဲကျနေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ကောင်းရယ် ... နင်ဘယ်တုန်းက
အရက်တွေ ဒီလောက်အထိ သောက်ခဲ့ဖူးလို့လဲဟင် ... ကောင်း”

“အား ... အင်း ... အင်း ... မြညက်သာလား ... အား”

“ဟုတ်တယ် ကောင်း ... သတိထားပါဦး ဘာဖြစ်လို့
အရက်တွေသောက်ထားရတာလဲ”

“ချစ်တယ်”

“ဟင်”

“ညက့်ကိုချစ်တယ် ... မြညက်သာကိုချစ်တယ် ... အား”

“ဘုရားရေ”

ညက် အထိတ်တလန့်နှင့် ဘုရားတမိသည်။

လူမွန်းမသိအောင် မူးနေတဲ့လူတစ်ယောက်ဆီက ညက့်ကို
ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ညက် ဘယ်လိုအတည်ယူရမလဲ။

ပျော်သွားရပေမယ့် မယုံရဲအောင် ဖြစ်သွားရသည်။

“ညက့်ကိုချစ်တယ်၊ အရမ်းချစ်တယ် ... ကိုယ် ရူးတော့မယ်
ညက်ရယ် ... အား ...”

“ကောင်း”

သူမ ကောင်း ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအား ထူမ၍ ခုတင်ပေါ် ဆွဲတင်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ပေးနေရင်းက ကောင်းလက်တွေက သူမအား ဆွဲယူပွေ့ဖက်လိုက်
ရာ အိပ်ရာပေါ် နှစ်ယောက်သားလုံးထွေးကျရောက်သွားတော့
သည်။

“ချစ်တယ် ... မြညက်သာကို အရမ်းချစ်တယ်၊ ကိုယ့်ရင်ခွင်
ထဲမှာပဲနေပါ ... ရက်ရက်စက်စက် မထားခဲ့ပါနဲ့ကွာ ... အား”

တစ်နေ့တည်းမှာပဲ ယောက်ျားနှစ်ယောက်ရဲ့ အကြမ်းဖက်
အနိုင်ကျင့်မှုကို ညက်ခံလိုက်ရသည်။

ကောင်းက သူမချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ယောက်ျားပါ။

ကောင်းဆီက အချစ်တွေကို သူမရယူခွင့်ကို နှစ်ပေါင်းများ
စွာ မျှော်လင့်စောင့်စားလာခဲ့ရ၏။

ကောင်းက အသိမဲ့နေသည်။

အသိရှိလျက်နှင့် ညက်အား စော်ကားတဲ့အပြုအမူတွေ
ကောင်းဘယ်တော့မှ ကြံစည်မည်မဟုတ်။

သူမ ငြင်းဆန်ဖို့ ဆန္ဒတွေကမရှိ။

ရုန်းဖယ်ပစ်ဖို့ နေနေသာသာ သူမကိုယ်တိုင်က ကောင်း
ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ဖက်တွယ်မိသွားလေသည်။

အခန်း (၁၆)

သူ့ခေါင်းတွေ နာကျင်ကိုက်ခဲနေတာမခံစားနိုင်အောင်ပင်။

မနေ့က တစ်နေကုန် အရက်တွေကို သောက်မိနေသည်။

မြညက်သာကြောင့်ပါ။

ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ အဆင်ပြေမှုမရှိတဲ့ မြညက်သာနှင့်သူ။

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ”

ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း လေးလံနာကျင်နေသလိုပင်။

အရမ်း မူးသွားသည်။

လူမှန်းပင် မသိ။

မြညက်သာကို စွန့်လွှတ်ဖို့ သူ့မှာ သတ္တိမရှိ။

မင်းသာ ကိုယ့်ကို ငယ်ငယ်လေးထဲက နှိမ်ချဆက်ဆံမနေ

ဘူးဆိုရင် မြညက်သာ မင်းရင်ထဲက အထင်သေးမှုတွေကို ကိုယ်

ဘယ်လိုဖယ်ရှားပစ်ရမလဲကွာ။

“မင်းကို ချစ်တယ် ... ကိုယ့်အဖေကြောင့် မဖွင့်ဟခဲ့တာ ပါ၊ မြညက်သာနဲ့သားက မတူမတန်ဘူးတဲ့၊ သားက ဒရိုင်းဘာ အစေ အပါးရဲ့သားဆိုတာ အမြဲတမ်း မှတ်ထားရမယ်တဲ့”

အဖေ ... သားရင်ထဲမှာ မြညက်သာကို စွန့်လွှတ်ရမှာ အရမ်းကြောက်နေတယ်။

မြညက်သာ လက်ထပ်ပွဲမှာ သူ့ရှိနေရမှာပင် စိတ်တွေ ချောက်ချားနေရသည်။

“မင်း ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ပါနဲ့ မြညက်သာ ... ”

ပြောပစ်ချင်သည်။

အခွင့်အရေး မရှိမှန်း သူသိနေသည်။

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ”

သူထလိုက်သည်။

အံ့ခဲနေတဲ့ ခေါင်းကိုနှိပ်နယ်ရင်းသူ့အင်္ကျီမှာ ဆံပင်ထွေး တထွေးကို တွေ့လိုက်၍ မျက်လုံးတွေ ပျိုးသွားရ၏။

ဘယ်သူ့ဆံပင်တွေလဲ သူပြန်တွေးကြည့်သည်။

“အစောကြီး အိမ်ကိုပြန်ပြီး အရက်ထိုင်သောက်နေခဲ့တာပဲ အခန်းထဲမှာပဲနေတာပါ၊ အခန်းထဲကို ဘယ်သူဝင်လာလဲ”

ညိုပြာ မဖြစ်နိုင်။

သူ့အိပ်ခန်းထဲ ဘယ်သူမှ သူ့ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ ဝင်ခွင့်မရှိတူး။

သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရင်တောင် သူ့ခွင့်ပြုချက်ယူရသည်။

“ဆံပင်က ရှည်လျားတယ်၊ ဘယ်သူ့ဆံပင်တွေလဲ ... ဘာ အကြောင်းနဲ့ ငါ့အိပ်ခန်းထဲရောက်နေတာလဲ”

ဒီအိမ်မှာ ဆံပင်ရှည်ရှည်ဆို၍ မြညက်သာပဲရှိသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ... မြညက်သာနဲ့ငါက ရန်သူတွေပဲ”

သူ့ရင်ဘတ်က ကြယ်သီးမှာ ဆံပင်ရှည်တွေကပ်ငြိကျန်ခဲ့ လောက်သည်အထိ မြညက်သာက သူ့ကိုတရင်းတနှီး နေထိုင်မှာ ခဟုတ်။

စဉ်းစားရင်း ခေါင်းတွေရှုပ်ထွေးနောက်ကျသွားရ၏။

သူ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ထိုမျှလောက်အထိ အရက်မသောက် ဘူးခဲ့ပေ။

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ဘာမှစဉ်းစားလို့တောင်မရ တော့ဘူးကွာ ... အား ... ”

သူ ရေချိုးခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။

အရက်နာကျတယ်ဆိုတာ တော်တော်လေး အခံရခက်ပါ သေး။

ရေပန်းအောက်မှာ အကြွကြီးနေသည်။

“မြညက်သာ မင်းနဲ့အဝေးဆုံးကို ကိုယ်ထွက်သွားတော့မယ်
မင်းရဲ့လက်ထပ်ပွဲကို ကိုယ်ရင်မဆိုင်နိုင်ဘူး”

အန်ကယ်ပေါ်ထွန်းကတော့ ကောင်းဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ပါ
တဲ့။

ညက်လည်း သင့်တော်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လက်
ထပ်တော့မှာပဲတဲ့။

ကိုယ် ရူးတော့မယ်ထင်တယ်။

မြညက်သာနဲ့အဝေးဆုံးကို ထွက်သွားမှ ဖြစ်တော့မယ်
ထင်တယ်။

ရင်တွေက အရက်ရှိန် ကြောင့်လားမသိ ပူလောင်နေသည်။

“အား ...”

ရေပန်းကို ပိတ်ပစ်သည်။

အဝတ်အစားတွေလဲပြီး အပြင်ထွက်လာခဲ့၏။

မနက်စာစားဖို့အတွက် စားသောက်ခန်းထဲရောက်တော့

မြညက်သာရှိနေသည်။

သူမက သူ့ကိုမြင်တော့ ထပြီး ထွက်ဖို့ပြင်လိုက်၏။

သူ ခဏလောက်ထိုင်ပါဟု တားဆီးမိသည်။

“ခဏလေး မြညက်သာ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ပြောစရာရှိလို့ပါ”

မြညက်သာ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်တွေမဖြစ်အောင် အတော်
လေး သတိထားနေရသည်။

ကောင်းကတော့ ပြောစရာရှိလို့ ခဏထိုင်ပါဟု ပြောပေမယ့်
သူမနှင့်ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေ မှတ်မိပုံမပေါ်။

ယခင်ကအတိုင်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိနေသည်။

“ပြော”

“ကိုယ် နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားတော့မယ် မြညက်သာ”

“ဟင်”

သူမ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် သူ့ကို ဆတ်ခနဲမော့ကြည့်မိ
သည်။

သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အေးစက်စက်။

နင်က ညက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်တုန်းကမှ ခံစားချက်
မရှိတဲ့ကောင်ပါ။

“မင်းတို့မင်္ဂလာပွဲကိုတော့ ကိုယ်ဝုဏ်မပြုနိုင်တော့ဘူးထင်
တယ် မြညက်သာ ... ကိုယ်လုပ်ငန်းတွေ အမြန်ဆုံးလွှဲပြီး ထွက်

တော့မယ်”

“ရှင်က ဘယ်သူ့ကိုလွဲမှာလဲ”

“မင်းဆန္ဒရှိတဲ့သူကိုပါ”

“ဘယ်သူမှမရှိဘူးဆိုရင်ရော”

“မင်းကိုပေါ့”

ညက် ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်မသိဘူးလား ကောင်းကင်ယံ။

ရှင်ကို အဲဒီလိုလုပ်ရပ်တွေကြောင့် ကျွန်မမုန်းတာ။

“ကောင်းပြီလေ ... လွှဲပေးခဲ့ပါ။ ရှင် ဒီလောက်တောင်သွားချင်ရင်သွားပါ ... ပြောချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား”

ကောင်းနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ပင် သူမ ရှက်ကြောက်ဝန်လေးနေမိသည်။

ညက အဖြစ်အပျက်တွေကို ကောင်းမမှတ်မိတော့ သူမျက်နှာက ယခင်ကအတိုင်းပဲ။

သူမသာ ကောင်းအနားကနေထ၍ သူမ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့၏။

မျက်ရည်တွေက သူမမျက်ဝန်းတွေထဲတွင် ပြည့်လျှံနေသည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

“ကောင်းရယ် ... ညက်တို့နှစ်ယောက် ဝေးသထက်ဝေးကြတော့မယ်ထင်တယ် ... အဝေးကို ထွက်မသွားပါနဲ့လား”

ကောင်းကို တားဆီးချင်မိသည်။

ဒါပေမဲ့လည်း ညက် ကျေနပ်ပါတယ်။

ချစ်ရတဲ့ကောင်းရင်ခွင်ထဲမှာ တစ်ညတာ နားခိုခွင့်ရလို့ ညက်ကလည်း ညက်ပဲ။

မာနမချချင်။

ကောင်းကို ဒရိုင်ဘာ သားတစ်ယောက်ဟု မမြင်ပေမယ့် ခပ်နာနာတော့ မချချင်။

မကျေမနပ်မှုတွေက ငယ်စဉ်လေးထဲက ညက်ရင်ထဲမှာ ခိုင်အဲတွေ ဖြစ်တည်နေခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။

“ညက်ရဲ့အပျိုစင်ဘဝလေး ကောင်းရင်ခွင်ထဲမှာ နစ်မြုပ်နေခဲ့ရလို့ ကျေနပ်ပါတယ် ... ညက် ပျော်ရွှင်မိပါတယ်”

ညက်မျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှ မျက်ရည်တွေ ပြုတ်ကျနေသည်။

နှလုံးသားတွေ နာကျင်ကြေကွဲနေရ၏။

ညက် ဘယ်လို ယောက်ျားမျိုးကိုမှ လက်မထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

“ကောင်း ... အရက်တွေ ဘာဖြစ်လို့ အလွန်အကျွံသောက်
ရတာလဲ၊ ညက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစားနေရတာတွေရှိနေခဲ့လို့လား”

သူမ တွေးနေသည်။

ကောင်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှပင် အရက်ကို လူမှန်းမသိတဲ့

အထိ မသောက်ဘူးခဲ့။

ကောင်းရင်ထဲရော ညက်ရှိနေလား။

သူမစိတ်တွေ လေးလံနေသည်။

“မမလေး”

“ဟင်”

“အောက်မှာ မမလေးဝေ ရောက်နေပါတယ်၊ အစ်ကိုလေး

အတွက် စားစရာတွေ လာပို့တာတဲ့”

“ဘာပြောတယ်”

“မမလေး ဆင်းလာခဲ့ပါ”

“အေး ... အေး ... ”

မိဝေ အတင့်ရဲနေပြီ။

ဘာလာလုပ်တာလဲ ညက်ကိုတောင် အသိမပေးတော့ သူ

ဆီလည်း တက်မလာ။

သူမအောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မနာလိုလိုက်တာ။

ဒေါသတွေလည်း အလိပ်လိုက်ထွက်နေ၏။

သူမ အောက်ထပ်ရောက်တော့ ဝေနှင့်ကောင်းတို့ မျက်နှာ

ချင်းဆိုင် မနက်စာ ထိုင်စားနေသည်။

ကောင်းကလဲ ကြည်ကြည်လင်လင်ပဲ။

“ဝေ”

“ဟင် ... ညက် နင်မနက်စာ စားပြီးပြီဆို လာလေ ...

ဘာလဲအတွက် ဟင်းတွေလာပို့တာပါ”

“နင် တော်တော်ရှုပ်တာပဲဝေ ... အလုပ်မရှိအလုပ်ရှာပြီး”

“ဘာဖြစ်လဲ ယောက်မရဲ့ ... ကောင်းကို နင်က ဟင်း

ဘာလဲတွေကျွေးလို့လား”

“ကောင်း နင်ကလည်းကုတ်ကမြင်းပဲ ... သစ္စာမရှိတဲ့

ဘာလဲ”

“ဘာပြောတယ် ညက် ... နင်ကလေ ကောင်းကိုအမြဲတမ်း

အနိုင်ကျင့်နေတယ်၊ ပြောရင်လည်း မညာမတာ လွန်တယ်”

အဲဒါ နင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ ဝေဟု ရန်တွေ့ပစ်လိုသည်။

ကောင်းကိုယ်တိုင်က အရေးတယူနှင့်ဝေကို စညှိခံနေ၏။

နင် ဝေကို သဘောကျနေပြီလား ကောင်း။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သူမစိတ်တွေ ဒေါသပူပန်တ၍ တွေ့ရာကိုကောက်ယူ ဖော်
ပေါက် ရိုက်ချိုးပစ်ချင်လာသည်။

“နင့်အတွက်လည်း ပါပါတယ်ဟဲ့”

“မစားဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲညက် ... ငါအရင်ကဝေမဟုတ်တော့ဘူးနော်
အိမ်မှုကိစ္စတွေ သင်နေပြီ၊ ကုမ္ပဏီမှာလည်း ငါဝင်ဦးစီးနေပြီသိလား
ညက်”

ဝေအရင်က အလန်းဇယားမ နိုက်ကလပ်တွေတက်၍ ဖွဲ့
ချင်တိုင်းပျော်နေတတ်သူ။

ယောက်ျားတွေကို သက်စေ့တွဲသည်။

အဲဒီတုန်းက ဝေနဲ့ညက် အချစ်ခင် မပျက်ခဲ့။

ကောင်းမကြိုက်မှန်းသိ၍ တမင်ဝေနှင့်တွဲပြခဲ့၏။

အခုတော့ ဝေမိန်းမ ပီသအောင် ကြိုးစားပြုပြင်နေမှ ည
မနာလိုဝန်တိုဖြစ်နေရကာ ရန်သူတွေလို ဆက်ဆံလို့နေခဲ့သည်။

“ကောင်းက နင့်ကို စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ လွှဲပေး
မယ်တဲ့၊ နင်လည်း ကြိုးစားလေ ... ကိုကိုက အရမ်းတော်တ
နင့်အတွက်ကတော့ အေးဆေးပါ”

“မိဝေ”

“ဟင်”

“လာဦး”

“ဘာလုပ်မလို့လဲဟ”

“ပြောစရာရှိလို့”

ဝေ မထချင် ထချင်နှင့် သူမအတင်းဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

“ဟဲ့ ... ညက် ဘာလဲဟ နင်မနာလိုဝန်တိုဖြစ်နေတာလား”

“ဘာပြောတယ်”

“ငါ့ကိုဘာပြောမလို့ ဆွဲခေါ်လာရတာလဲဟ”

“နင့်ကိုမေးစရာရှိလို့”

“မေး”

“ကိုကိုမှာမိန်းမရှိတာ နင်သိလား”

“ဟင်”

“ကိုကိုက လူပျိုမဟုတ်ဘူးဟဲ့”

“ဟာ ... ဟုတ်လား ဝေမသိဘူး၊ တကယ်မသိတာနော်

... နင် ... နင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့လား

“ဟယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုကိုဇနီးက ငါ့ဆီတောင်လာတွေ့ပြီးပြီ”

“ဟယ် ... ကိုကိုက မပြောဘူး၊ ဝေအစ်ကိုရှိစဉ်ကတော့

လူလွတ်ပါ ... နင်ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

“ကောင်းမသိသေးဘူး၊ ငါဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်းတောင် မသိဘူး၊ ကိုကိုက ငါ့ဘဝကိုဖျက်စီးပစ်ဖို့ ကြိုးစားတယ် ... အဲဒါ နင်တရားခံသိလား”

“ဘာပြောတယ် ... နင်ပဲ ကိုကိုအနား အသေအလဲကတော့လေ ... ကိုကိုကို ကောင်းဆီခေါ်တွေ့ပေးတာ ဝေ့ကို နင်တို့ပင်လို့လား”

ဝေမသိဘူးဆိုတာ သူမယုံသည်။

ညကအပေါ်တော့ ဝေက သူငယ်ချင်းကောင်းပါ။

ညက်ကသာ မရေမရာ။

အဓိက သူမနှင့် ကောင်းတို့ မှားယွင်းသွားခဲ့ကြပြီဆိုတာ

အသိပေးချင်နေပေမယ့် ညက်နှုတ်ခမ်းလေးတွေက မဟာရဲ။

“ကိုကိုကို ဝေ တားပေးမယ်၊ ဒီလိုလုပ်လို့တော့ ဘယ်ရမလဲ”

ညက် ... နင်ဖြစ်ချင်တာပြောလေ ဝေသိတာ ကိုကိုက နင့်

အရမ်းချစ်တယ်ဆိုတာပဲ”

“ဝေ”

“ပြော”

“တကယ်လို့ဟယ် ... ငါနဲ့ကောင်းကို လူကြီးတွေ

သဘောတူထားကြလို့ လက်ထပ်ကြရမယ်ဆိုရင်ရောဟင်”

“ဘာပြောတယ် ညက်”

“ညက်ကို အန်ကယ်ပေါ်ထွန်းက ပြောတယ်၊ လူကြီးမိဘတွေက ညက်နဲ့ကောင်းကို လက်ထပ်မေးဖို့ ပြောသွားခဲ့ကြတယ်တဲ့လေ”

“ဟင်”

ဝေ့ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ကောင်းအနားကနေ ဖယ်ထုတ်ပစ်

ဖို့ ညက်စဉ်းစားနေသည်။

တကယ်လည်း လူကြီးတွေက စိစဉ်ထားခဲ့ကြ၏။

ဝေ့မျက်နှာ ညိုမဲသွားသည်။

“ကောင်း သိလား ... နင် ... နင် တကယ်ပြောတာလား

ညက်”

“တကယ်ပါ”

“နင် ကောင်းနဲ့လက်မထပ်ချင်လို့ ကိုကိုနဲ့တွဲပြလိုက်တာပေါ့

ဘုတ်လား ညက် ... ”

“ကိုကိုကို ငါလက်ထပ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ နင့်ကို အသိ

သေးထားတာပါ”

“နင် ... နင် ... ကောင်းကိုမကြိုက်ဘူးမဟုတ်လား၊ နင်နဲ့

တူမတန်ဘူးလို့ အမြဲတမ်း ပြောခဲ့တာလေ”

“ထားလိုက်ပါတော့ဟာ ... ကောင်းနဲ့ဝေ အဆင်ပြေသွားရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့လေ ... ငါကောင်းကို လက်မထပ်လို့ မဖြစ်တဲ့အကြောင်းအရာတစ်ခုရှိလာမယ်ဆိုရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူးနော်”

“ညက် ... နှင်ဘာပြောနေတာလဲ ကောင်းနဲ့နှင် ... ဘာအကြောင်းနဲ့များ လက်ထပ်ဖို့အကြောင်း ပေါ်လာရမှာလဲဟဲ့”

“ပြောပြတာပါ”

“ညက်”

“ငါအပြင်သွားတော့မယ်”

“ညက်”

သူမ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဝေကို တမင်ထားခဲ့တာပါ။

သူမ စိတ်ထဲမှာ မာနတွေက တင်းနေခြင်းပင် ကောင်းနဲ့ နှိမ်ချပြောဆိုခဲ့တာတွေ အလွန်အကျွံတွေဖြစ်နေသဖြင့် ကောင်းနဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်ဖို့အထိ ညက်မှာသတ္တိတွေရှိမနေပေ။

ကောင်းလက်ခံလိုက် မလားဘဲ သူမစိတ်တွေ လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် ကောင်းအနားကနေပဲ ရှောင်ထွက်လာခဲ့မိသည်။

အခန်း (၁၇)

သွရင်ဘတ်မှာကပ်ငြိခဲ့တဲ့ ဆံနွယ်ရှည်ရှည်တွေကို ကောင်း သံသယဖြစ်နေခဲ့သည်။

မြညက်သာရဲ့ဆံပင်တွေလား၊ ခရမ်းရောင် ဆိုးဆေးကို သုံးဘတ်တဲ့မြညက်သာရဲ့ ဆံပင်ရောင်လေးကဲ့သို့ ခရမ်းရောင်သန်းနေတဲ့ ဆံပင်။

မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဆိုပေမယ့်လည်း သူ့စိတ်တွေက မြညက်သာ ဖြစ်နိုင်သည်ဟုပဲ သံသယတွေ လွှမ်းမိုးနေခဲ့၏။

ညက်က သူ့အိပ်ခန်းထဲဝင်လာမည့် မိန်းကလေးမဟုတ်ပေ။

သူ သွားခဲ့တာလား။

သူ နှင့်မှားယွင်းသွားခဲ့တာလား။

ထိုအတွေးကပို၍ပင် မဖြစ်နိုင်ဟု ပယ်ပစ်လိုက်သည်။

“ကောင်းအတွက် ဝေဘာမဆို ပေးဆပ်ပါ့မယ်၊ အရာအား

ဖိုးလပြည့်စာပေ

လုံး ကောင်းဆန္ဒတွေအတိုင်း ဖြစ်စေရပါမယ်၊ ကောင်းအနားမှာ ဝေလေ ပါရမီဖြည့်ဖက်အနေနဲ့ ... ”

“တော်ပါတော့ဝေ ... မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်၊ ကိုယ်က ဒရိုင် ဘာတစ်ယောက်ရဲ့သားပါ၊ မင်းက ရွှေမှုန်စားပြီးမွေးဖွားလာရတဲ့ သူဌေးသမီးပါ”

“ဝေက မြညက်သာမဟုတ်ဘူးနော် ... ကောင်းကို ငယ် ငယ်လေးထဲက သံယောဇဉ်တွယ်မိနေခဲ့တာပါ၊ ဝေမိဘတွေက လည်း ကောင်းကို သဘောကျကြတယ်”

ဝေကို သူဘယ်လိုမှ နှစ်သက်ခြင်းမရှိသလို လက်ထပ်လိုက် ဖို့အထိ စဉ်းစားကြည့်မိခဲ့ပေမယ့်လည်း သူ့နှလုံးသားတွေက လက် မခံနိုင်။

သူ ချစ်ရတာက မြညက်သာတစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်နေသည်။

ဝေကိုတော့ သူ့အတွက် ပြုပြင်မည်ဆိုတော့လည်း မြညတ် သာနှင့် ကင်းရှင်းစေရန် လက်ထပ်ဖို့စိတ်ကူးမိပေမယ့် မြညက်သာ ကလွဲပြီး သူဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးနှင့်မှ လက်မထပ်လိုပေ။

ကောင်း နိုင်ငံခြားကိုအပြီးအပိုင် ထွက်သွားတာပဲ ကောင်း ပါတယ်လေ။

မြညက်သာကို ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေ သင်ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ သူ့အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာတော့ မြညက်သာက ခြံထဲ

မှာစောင့်နေပြီဖြစ်၏။

မင်းက ကိုယ့်ကိုတကယ်ပဲ မင်းအနားကနေ ထွက်သွား စေချင်နေပြီလား။

သူ ခြံထဲရောက်လာသည်။

“မင်းရှေ့ကသွားနှင့်ပါ မြညက်သာ ကိုယ်လိုက်ခဲ့မယ်”

မြညက်သာကတော့ သူနှင့်ကားတစ်စီးထဲသွားဖို့ ခြံထဲမှာ စောင့်နေသည်။

ကြည့်လေ ...

မင်းသွားနှင့်တဲ့။

သူရင်ဘတ်ကြီးအား ပြေးထုပ်ချင်လာရ၏။

သူမကလည်း မာနကိုမချ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ကား မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“ညက်မှားသွားပြီလား ကောင်းကို အလျော့ပေးလိုက်သင့် ပါတယ် ... ညက်တို့ အတူတူသွားကြမယ်လို့ ပြောလိုက်ရမှာပါ”

ညက် ကားမောင်းရင် စိတ်ထဲမှာ နောင်တတွေရနေမိသလို ပင်။

ကောင်း အဝေးကိုထွက်သွားမှာ ကြောက်နေမိသည်။

တားဆီးချင်ပေမယ့် ကောင်းကို အောက်ကျမခံချင်။

သူမကို လုပ်ငန်းတွေ လွှဲတော့မည်တဲ့။

ကောင်းမရှိဘဲ ညက်ရပ်တည်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးထင်တယ်
ကောင်းရယ် ... အလျော့ပေးလိုက်ဖို့ပဲ စဉ်းစားမိနေသည်။

သူမ ကားလေး ကုမ္ပဏီရှေ့ရောက်တော့ မမျှော်လင့်ဘဲ
ကိုကိုကားကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကိုကိုက သူမကားအနား လျှောက်လာပြီး ကားတံခါးကို
ဖွင့်ပေးသည်။

“ညက်လေး ကိုကိုနဲ့ခဏလောက် စကားပြောရအောင်
လိုက်ခဲ့ပါ”

“ကျွန်မကို မနှောက်ယှက်ပါနဲ့တော့ကိုကို ... တောင်းပန်
ပါတယ်၊ ကျွန်မနဲ့ကိုကို လုံးဝဆက်ပြီး လက်မတွဲနိုင်တော့ပါဘူး”

ညက် ပြတ်ပြတ်သားသားပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားဖို့ပြင်
တော့ ကိုကိုက သူမလက်လေးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲကိုင်ထားသည်။

“ဖယ်ပါ”

“မဖယ်ဘူးကွာ၊ မင်းနဲ့ကိုကို လူတွေရှိတဲ့နေရာလေးတစ်ခု
မှာပဲ စကားပြောမှာပါ ... လူရှင်းတဲ့ စားသောက်ဆိုင်ပါ စားနေကျ
လေ”

စိတ်ညစ်လိုက်တာ ကောင်းလည်းရောက်လာတော့မည်။

ကိုကိုနှင့် မဆုံစေချင်ပေ။

သူမ ကုမ္ပဏီတာဝန်တွေကလည်း ရှိနေသည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

“ကျွန်မ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်တော့မယ်ကိုကို ... အချိန်
လည်း သိပ်မပေးနိုင်ဘူး”

“ခဏလေးပါညက်၊ ကိုကို တောင်းပန်စကားတွေလည်း
ပြောချင်တယ်၊ ချစ်သူတွေအဖြစ် မဟုတ်တာတောင်မှ သူငယ်ချင်း
မိတ်ဆွေတွေအဆင့်လောက်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်မဟုတ်လား”

ညက်အနေနှင့် ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်တော့ပေ။

သူ အတင်းအကြပ်ခေါ်တော့မည်ဆိုတာ သိလိုက်သည်။

ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေက ကြောက်စရာကောင်းလွန်းနေ၏။

မမမေဆီ အကြောင်းကြားဖို့ကလည်း ဖုန်းနံပါတ်ကမသိ။

သူမ လွတ်မြောက်ရာကို ရှာဖွေနေသည်။

“မင်းကို ဘာမှမလုပ်ပါဘူး ညက်လေးရယ် ... ကိုကိုက
မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်ခဲ့တာပါ၊ စကားလေးပြောရုံပါကွာ”

သူမ လိုက်လာခဲ့ရသည်။

ကောင်းကတော့ တစ်မျိုးထင်တော့မှာပဲ။

ကိုကိုနှင့်အပြတ်ရှင်း၍ အန်ကယ်ပေါ်ထွန်းကိုရော ကောင်း
ကိုပါ အဖြစ်မှန်တွေ ပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ညက်”

“ရှင်”

“ကြောက်နေတာလား ... ကိုကိုက ဒီလောက်တောင်

စိုးလပြည့်စာပေ

ကြောက်စရာကောင်းနေလား။ မင်းကိုချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ပါ မကြောက်ပါနဲ့”

“ညက်တော့ ကိုကိုကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ပဲ ခင် မင်ချင်ပါတယ်။ ဒီထက်ပိုပြီးတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“စိတ်ချပါကွာ ကိုကိုလဲ ညက်လေးနဲ့ မိတ်ဆွေအဆင့် လောက်ပဲ ခင်မင်ပတ်သက်ခွင့်ရရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကိုကိုရယ် ... မမမေကိုလည်း ကွာရှင်း ပြတ်စဲတာတွေ မလုပ်ပါနဲ့နော် ... တည်ဆောက်ထားပြီးတဲ့ အိမ် ထောင်တစ်ခုကို မပျက်စီးပါစေနဲ့”

“သူ နိုင်ငံခြားကို ပြန်ထွက်သွားပါပြီ။ ကိုကိုတို့ မကွာရှင်း တော့ပါဘူး။ မကြာခင် ကိုကိုလည်း လိုက်သွားတော့မယ်”

“ဟုတ်လား ... ကောင်းလိုက်တာ ညက်ဝမ်းသာပါတယ်။ ကိုကိုကလူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ”

မြညက်သာ မင်းကိုတော့ ငါက ဒီအတိုင်းလွှတ်ပေးမယ်ထင် လို့လား။

မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့တော့ပက်ပစ်ခဲ့ရမှာပဲ။
မင်းကိုငါ အရမ်းချစ်တယ်။
အချစ်ကြီးတော့ အမျက်ကြီးသွားပြီ။
မင်းရဲ့အပျိုစင်ဘဝလေးက ငါ့ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ မလွဲမသွေ ဆုံး

ရှုံးရစေမယ်။

သူအယုံသွင်း၍ သူနင့်ကြိုတင်ညှိထားတဲ့ စားသောက်ဆိုင် ကိုခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

“လူတွေရှိပါတယ် ညက်လေးရယ် ... ကိုကိုကိုယုံပါ”
“ဟုတ်ကဲ့”

လူတွေရှိနေ၍ ညက် နည်းနည်းလေးတော့ စိတ်အေးသွား ရသည်။

လူကတော့ ရှင်းနေ၏။
ကိုကိုက စားပွဲတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်၏။
ညက်မြေဖျား လတ်ဖျားလေးတွေ အေးစက်ချင်လာသည်။
ကောင်းကတော့ ဘာပြောမလဲ။

ညက်ကားရှိပြီး လူမရှိတော့ ကိုကိုနှင့်လိုက်သွားသည်ဟု ဆင်မှာ သေချာသည်။

“ညက် အအေးလေးသောက်မလား။ ကိုကိုလည်း အအေးပဲ သောက်မယ် ... ရင်ပူတယ်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”
ညက်ကတော့ အမြန်ဆုံးပြန်ချင်နေပါပြီ။
ကောင်းကို အဖြစ်မှန်တွေ ရှင်းပြဖို့လည်း စဉ်းစားထား

သည်။

ကောင်းနဲ့ညက် အမြန်ဆုံး လက်ထပ်လိုက်မှဖြစ်မှာပါ။
ညက်တို့ အမှားအယွင်းတွေ ဖြစ်ထားခဲ့ကြ၏။
တစ်နေ့နေ့ ညက် ပြဿနာတက်လာမှာ ကြောက်မိနေ

သည်။

“ညက်”

“ဟင်”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ အအေးရောက်လာပြီ သောက်

လေ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

ညက်ရင်တွေလည်း ပူလောင်နေပါပြီ။

အအေးခွက်ကိုယူ၍ သောက်လိုက်သည်။

“ညက်ကိုချစ်တယ်၊ ကိုကိုဘဝမှာ ညက်ကိုလက်လွှတ်အဆုံး

ရှုံးခံဖို့ အရမ်းကြောက်ရွံ့နေခဲ့တယ်”

သူ ညက်ကိုကြည့်သည်။

အအေးကိုပဲသောက်နေပြီး မြန်မြန် ပြန်ချင်နေသည့်ပုံပင်

ညက်ကတော့ ကိုကိုအား မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လိုပဲ ခင်မင်

မိကြောင်း ပြောနေ၏။

အအေးကုန်သွားတော့ ညက်မျက်ဝန်းလေး မှေးစင်းသွား

သည်။

“ကိုကို ... ညက်ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ ခေါင်းတွေမူးလိုက်
တာ၊ ကိုကို ... ရှင် ... ရှင် ... ”

“ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ညက် ... မင်း အားနည်းနေလို့ဖြစ်မှာပါ။
ထ ... ကိုကိုတို့ ပြန်ကြရအောင်”

စားပွဲထိုးတွေကို မျက်စပစ်ပြလိုက်ပြီး ညက်ကို တွဲစေ၍
သူ့အတွက် သီးသန့်ပြင်ဆင်ထားတဲ့ အခန်းဆီခေါ်ဆောင်လာခဲ့
သည်။

“မြညက်သာ ... မင်းဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ တကယ်တော့
ငါက မင်းပြောသလိုပဲ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့
မိန်းမတွေကြောင့် ငါ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး အဖက်ဆယ်လို့မရအောင်
စုတ်ပြတ်သတ်သွားရပြီ”

ကိုကိုစိတ်ထဲမှာ မိန်းမတွေကို မုန်းတီးနာကြည်းနေပါသည်။

မြညက်သာက အသိမဲ့စွာ အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲလှောင်းနေ၏။

သူ ပြုသမျှ နုရတော့မည်။

မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ မြညက်သာ။

အချစ်ဆိုတာကို မင်းခံစားတတ်ပါတယ်။

ကောင်းကို မင်းချစ်ခဲ့ရတာမဟုတ်လား။

ကြိတ်မှိတ်ခံစားလာရတဲ့ ပေါက်ကွဲမှုက ပြင်းထန်တယ်ကွ။

ငါ့ဘဝက အဆုံးသတ်နေပြီ။

ငါ နိုင်ငံခြားကို အမြန်ဆုံး ထွက်သွားရတော့မယ်။

အရာအားလုံးက မင်းကြောင့်ပဲ မြည့်ကံသာ။

“မင်းကို ငါအရမ်းချစ်တယ်။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူးကွာ၊ တစ်ခုခုတော့ မင်းဆီက ငါအရယူသွားမှဖြစ်မယ်”

မြည့်ကံသာ ချောမောလှပနေတဲ့မိန်းကလေး။

သူ့အိပ်ရာ ပေါ်မှာပါ။

သူ့အသာအယာပဲ မြည့်ကံသာ ဘေးမှာ လဲအိပ်လိုက်သည်။

သူမ ခန္ဓာကိုယ်လေးအား သိုင်းဖက်ရင်း သူ့ရင်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်လာ၏။

သူ့လက်တွေနှင့် ရစ်သိုင်းပွေ့ဖက်ထားမိသည်။

“ကိုကို အရမ်းပဲချစ်မြတ်နိုးမိလို့ ကြံစည်မိတာပါကွာ၊ အဲဒါလည်း မင်းဘက်က ကိုကိုကို လက်ထပ်ဖို့ အသာတကြည်လည်း မှာမဟုတ်လား”

မြည့်ကံသာရဲ့ မျက်နှာလေးကို သူ့မျက်နှာက အုပ်မိုးသွားသည်။

နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးထွတ်ထွတ်လေးအား ကိုကိုနမ်းပစ်ဖို့ ကြိုးပမ်းခဲ့သော အကြိမ်ကြိမ်ပင် အောင်မြင်တော့မယ်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

“ဒေါက် ... ကိုမင်းထင်ကိုကို ... တံခါးဖွင့်ပေးပါ ...”

စိုးလပြည့်စာပေ

“ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

“ဟင်”

စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုကျော်နီရဲ့အသံပဲ။

ဒီလူ ဘာနှောက်ယှက်တာလဲ။

တောင်းတဲ့ငွေ ပေးထားပြီးသား။

ကိုကို ဒေါသ ဖြစ်သွားသည်။

တံခါးကို အဆက်မပြတ်ခေါက်နေ၍ ထပြီး ဒေါသတကြီး နှိုးပေးမိသည်။

“ဟင်”

တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အူကိုရဲတွေက လက်ထိပ်ခတ်သည်။

“ဟင် ... ဘာလုပ်တာလဲ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုလူတွေလဲ”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ဦးမင်းထင်ကိုကို ... ခင်ဗျားကို လူတတ်မှုနဲ့ဖမ်းတာပါ။ ဒေါ်ခွာညိုမေကို သတ်မှုလေ”

“ဘာပြောတယ်”

“ခင်ဗျားအခန်းမှာ ဒေါ်ခွာညိုမေရဲ့အလောင်းကို ရှာတွေ့ပါပြီ။ တိုင်ချက်ဖွင့်တဲ့သူက ဒေါ်ခွာညိုမေရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်”

“ဟင်”

“ရဲစခန်းရောက်မှရှင်းပါ။ ဟိုမိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ”

စိုးလပြည့်စာပေ

“ကျုပ် ... ကျုပ်ချစ်သူပါ”

“ဒီစားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ခင်ဗျားအကြောင်းတွေအားလုံး ဖွင့်ချပြီးပါပြီ ... ဟိုမိန်းကလေး အိပ်ဆေးမိထားတယ်လို့ တယ်”

“ဗျာ”

“သူ့ကို အချုပ်ကားပေါ်တင်လိုက်တော့၊ ဒီမိန်းကလေး ဆေးရုံပို့ရမယ်”

မင်းထင်ကိုကို ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ အမိန်းခံလို့ ချစ်ခဲ့တယ်”

ရတော့သည်။

ဒီမိန်းမ ခွာညိုမေ သူ့ကို မကွာရှင်းပေးနိုင်ဘူးဟု အတင်းငြင်းဆန်နေ၍ သူလည်ပင်းညှစ်သတ်မိသွား၏။ ပြီးတော့ ပစ္စည်းအဟောင်းတွေထည့်တဲ့ အခန်းထဲ ထည့်သွင်းထားခဲ့မိသည်။

“ရာဇဝတ်ဘေးဆိုတာ ပြေးမလွတ်နိုင်ပါဘူး ဦးမင်းမောင်ရလာရင် သူ့အိမ်ကို ပြန်ခွင့်ပေးကြပါ ... ကျုပ်အမှုမှာ သူလုံးဝ မပါဘူး”

“ရာဇဝတ်ဘေးဆိုတာ ပြေးမလွတ်နိုင်ပါဘူး ဦးမင်းမောင်ရလာရင် သူ့အိမ်ကို ပြန်ခွင့်ပေးကြပါ ... ကျုပ်အမှုမှာ သူလုံးဝ မပါဘူး”

မတတ်နိုင်တော့။

သူ သတ်ဖို့အထိ မရည်ရွယ်ပေမယ့် လက်လွန်ခြေလွန် ဖြစ်သွားရသည်။

သွားရသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ပြဿနာမဖြစ်ခင်မှာ ဒေါ်ခွာညိုမေက သူ့ကို

ဆွေဆီ ဖုန်းဆက်တယ် ... ခင်ဗျားက ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေတယ် ခဲ့ သူ့ကိုသတ်ပစ်တော့မလားဘဲတဲ့ ... ဒါပေမဲ့ သူကတော့ ကွာ နှီးမပေးနိုင်ဘူးတဲ့”

“တော်ပါတော့ဗျာ ... ဒီမိန်းမအကြောင်း ကျုပ်မကြားချင် တာ ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်သတ်တယ်၊ လည်ပင်းကိုညှစ်ပစ်တာ၊ ကျုပ်ဘဝကို ဖျက်စီးပစ်ခဲ့တဲ့မိန်းမ ... ကျုပ်အနာဂတ်ကို မရေမရာ ဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ မိန်းမနဲ့ ဝေးအောင် လုပ်ခဲ့တယ်”

သူ ရူးသွပ်စွာ အော်ဟစ်သည်။

ရဲတွေက သူ့ကို အချုပ်ကားပေါ်တင်ခဲ့ကြ၏။ ကိုကို စိတ်တွေ ထိန်းချုပ်နိုင်ခြင်း ကင်းမဲ့စွာ ပေါက်ကွဲထွက် နှိပ်သွင်းသည်။

“ဟိုမိန်းကလေးကတော့ အပြစ်ကင်းမဲ့ပါတယ် ... သူ သူ့ ရာဇဝတ်ဘေးဆိုတာ ပြေးမလွတ်နိုင်ပါဘူး ဦးမင်းမောင်ရလာရင် သူ့အိမ်ကို ပြန်ခွင့်ပေးကြပါ ... ကျုပ်အမှုမှာ သူလုံးဝ မပါဘူး”

မြညက်သာကိုတော့ သူ့အရမ်းချစ်ခဲ့မိ၍ အရယူဖို့ ကြံစည်ခဲ့ သေးသလို မအောင်မြင်ခဲ့။

စွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့ပဲ စဉ်းစားထားသည်။

“ငါဘဝ ဆုံးသွားပြီ မြညက်သာ ... မင်းဘဝကိုလည်း မဖျက်

၂၄၆

ရှင်မြတ်နိုး

ဆီးရက်တော့ပါဘူးကွာ ... မင်းလည်း ကိုကိုကြောင့် နာမည်ထေ
အမဲစက်ထင်သွားရတော့မယ်ထင်တယ်”

မြည်ကသာက သူ့ကို အမုန်းကြီးမုန်းတော့မယ်ဆိုတာ သိ
နေသည်။

ရင်ထဲမှာ အတိုင်းအဆမရှိအောင် နာကျင်နေခဲ့ရ၏။

ရူးသွပ်သွားမတတ်ဘဲ။

သူ့အချုပ်ကားကြီးပေါ် လိုက်ပါသွားရင်း အသိမဲ့စွာ အေး
ဟစ်နေမိသည်။

အခန်း (၁၈)

“ကျွန်မ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ ဒါ ... ဘယ်နေရာလဲဟင်
ဟို ... ဟို ... လူယုတ်မာကြီး မင်းထင်ကိုကိုရော ကျွန်မကိုကယ်
ပါ”

သူမ သတိရလာတော့ အထိတ်တလန့်နှင့် လူးလဲထကာ
ကြောက်လန့်တကြား မေးနေမိသည်။

ဘယ်နေရာလဲ။

သန့်ရှင်း တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ အခန်းတစ်ခုပင်။

သူမ သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့ သူမ အိပ်ခန်း ဖြစ်နေ

၏။

သူမ ခုတင်ဘေးမှာ သူ့နာပြုဆရာမလေးဟု ထင်ရသော
ဒိန်းကလေးတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်။

“ရှင် ... ရှင်”

စိုးလပြည့်စာပေ

“ကျွန်မက သူနာပြုဆရာမလေးပါ။ မမအတွက် ကိုကောင်းကင်ယံက ခေါ်ထားတာလေ မနော်နော်ပါ ...”

“ဟင်”

ကောင်းရော ...

သူမကို အထင်လွဲသွားပြီလား။

ဘယ်လိုဖြစ်လို့ သူမအိပ်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်နေရတာလဲ ကောင်းသိသွားတာ သေချာသည်။

“မမလေး ... ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး၊ နေကောင်းပါတယ်၊ ခဏလေး အနားယူလိုက်ပါနော် ... စိတ်ပဲထိခိုက်နေတာပါ။ သတိထားပါနော်”

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ...”

“ခဏနားလိုက်ပါ”

“ကောင်းရော”

“ရှိပါတယ် ... မမနေကောင်းအောင် အနားယူပြီးမှ လာတွေ့ပါလိမ့်မယ်”

“နော်နော်”

“ရှင်”

“မမလေး ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လဲ”

“ဟင့်အင်း မသိပါဘူး စိတ်ထိခိုက်စရာတစ်ခုနဲ့ တွေ့ကြုံခဲ့

ရတယ်လို့ပြောပါတယ်”

“ဟုတ်လား”

“မမလေး သတိရလာပြီး ကျန်းမာရေးလည်းကောင်းလို့ ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်နော်”

“ကျေးဇူးပါပဲနော်နော်ရယ် ...”

နော်နော်ပြန်သွားမှ သူမအဖြစ်အပျက်တွေအားလုံးကို တွေးမိရင်း ရှက်ကြောက်နေမိသည်။

မျက်နှာတွေပူလိုက်တာ ကောင်းကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ။ ပြီးတော့ ကိုကိုက သူမအား စော်ကားခဲ့သလား ခေါင်းတွေ ဂူလောင်နောက်ကျိလာသည်။

“မလေး မြသက်သာ”

“ဟင်”

“အစ်ကိုလေးက မမလေးအောက်ကို ဆင်းလာနိုင်ရင် ဆင်းလာခဲ့ပါတဲ့”

“အင်း ... ဆင်းလာခဲ့မယ်”

ကောင်းခေါ်နေပြီ။ သူမရင်မဆိုင်လို့လည်း မဖြစ်ပေ။ ညှို့ဌာက လာတဲ့သည်။

“ရပါတယ် ... မမလေး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အားရှိပါတယ်” သူမကိုယ်တိုင်ပဲ သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

မပွင့်လင်းလို့ မဖြစ်တော့။

ကိုကိုနှင့်ပတ်သက်တာတွေ အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောပြတော့မည်။

သူမ စိတ်တွေ လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေပေမယ့် သူမ သတ္တိမွေးထားလေသည်။

အောက်ထပ်သို့ ရောက်လာ၏။

ကောင်းက ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်နေသလို မထင်မှတ်ဘဲ အန်ကယ် ပေါ်ထွန်းပါ ရှိနေ၏။

နင်ခေါ်လိုက်တာလား ကောင်း။

မြညက်သာကို အသေထိုးနှက်ဖို့ နင်က အင်အားအပြည့် ဖြည့်ထားတာပေါ့လေ။

“အန်ကယ်ပါ ရောက်လာတာပဲ ... ကောင်းက အကြောင်းကြားလိုက်တာပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး မြညက်သာ၊ အန်ကယ်က အမှုကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ရောက်လာတာပါ။ ကောင်းကို အထင်မလွဲပါနဲ့ မြညက်သာရယ် မင်းအတွက်ပဲ အခြံတမ်း စဉ်းစားပေးနေတဲ့သူပါ”

ကောင်းက သူမကို မကြည့်ပေ။

နင် ငှါကိုပိုပြီး အထင်သေးသွားပြီမဟုတ်လား ကောင်းကင်ယံ။

နင် အရမ်းအိုက်တင်ခံလွန်းတယ်။

သူမ အရှက်ရစေရန် သူမ အပြစ်အား ပုံကြီးချဲ့ဖို့ ရှေ့နေကြီးကို သူ့အကြောင်းကြားတာပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။

“မြညက်သာ”

“ကျွန်မ ရှင်းပြပါမယ်အန်ကယ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်မနဲ့ ကိုကိုက ချစ်သူအစစ်တွေ မဟုတ်ကြပါဘူး”

“ဒါနဲ့များကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်အန်ကယ် ... အမှားကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်မိတာက ကျွန်မပါ။ အဲဒါလည်း ကောင်းကင်ယံကြောင့်ပါ”

“ဘာပြောတယ် မြညက်သာ ... ကိုယ်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ ... နင့်ကိုအရွဲ့တိုက်ပြချင်လို့ ကိုကိုကို ငါနဲ့လက်ထပ်မယ့်ယောက်ျားပါလို့ ဆွဲထုတ်ပြလိုက်တာပါ”

“မင်း ... မင်း ဘာဖြစ်လို့လုပ်ရတာလဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မင်းဒီအကျင့်တွေကြောင့် ကိုယ်စိတ်မချတာ”

“မင်းထင်ကိုကို ... ဘာပြဿနာတွေဖြစ်လည်းဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား မြညက်သာ”

“ဟင့်အင်း ... သူ ... သူ့မှာဇနီးရှိတာ ညက်သိထားပါတယ်။ သူ့ဇနီးက ကွာရှင်းဖို့ ဆန္ဒမရှိပါဘူး။ မြညက်သာလည်း သူ့ကိုမချစ်နိုင်လို့ငြင်းတာပါ။ သူ ... သူက ကုမ္ပဏီရှေ့မှာ အတင်းလာခေါ်သွား”

ပြီး အအေးထဲဆေးခတ်ခဲ့တာပဲအန်ကယ် ... အအေးကလည်း စားပွဲမှာ သောက်တာပါ”

“အဲဒီဆိုင်က မင်းထင်ကိုကိုရဲ့ ပါတနာတွေလေ”

“ကျွန်မ မှားသွားပါတယ် အန်ကယ် ... နောင်တတွေလည်း ရနေပါတယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ် အန်ကယ်ရယ် ... နောက် ဒီလို မဖြစ်စေရပါဘူး”

“မင်းထင်ကိုကိုက လူသတ်မှုနဲ့ အဖမ်းခံထားရတယ်”

“ရှင်”

“သူ့ဇနီးကို သတ်ခဲ့တာပဲ မင်းကိုကြံစည်နေတုန်း အဖမ်းခံလိုက်ရတယ်”

“ဟင်”

“အမှုတွဲထဲမှာ မင်းပါနေတယ် မြညက်သာ ...”

“ရှင်”

“မင်းအစစ်အဆေးတော့ ခံရနိုင်တယ်”

“ရှင်”

“သိပ်တော့မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မြညက်သာ ... အန်ကယ် စောင့်ရှောက်ပေးမှာပါ”

“ညက် မှားသွားပါတယ် အန်ကယ် ... တောင်းပန်ပါတယ် ညက်ကို ပစ်မထားပါနဲ့နော်”

“အေးပါကွယ် ... မင်းကို စောင့်ရှောက်ရမယ့်တာဝန် အန်ကယ်တို့မှာရှိပါတယ် ... ကောင်းလည်း မင်းကိုလုပ်ငန်းတွေ တရားဝင် ဒီနေ့ပဲ လွှဲပေးလိမ့်မယ်၊ ပြီးရင် တစ်လပဲနေပြီး နိုင်ငံခြားကို ထွက်မယ်တဲ့”

ကောင်းကို ဆတ်ခနဲမော့ကြည့်မိသည်။

ကောင်း မျက်ဝန်းတွေက ဒေါသတွေနှင့် တင်းမာခက်ထန်နေ၏။

ကိုကိုက အိမ်ထောင်ရှိသူဆိုတာ သိသည်နှင့်သူမအား အသုံးမကျတဲ့မိန်းမ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ယွင်းသူဟု ကောင်း သတ်မှတ်ပစ်တော့မှာ ညက်သိသည်။

“ကောင်း”

“မင်း ငါ့ကို ဘာမှပြောစရာမလိုဘူး မြညက်သာ ... တောင်းပန်ရှင်းလင်းနေစရာလည်း မလိုဘူး၊ မင်းနဲ့ငါဆက်ပြီး ပတ်သက်စရာအကြောင်းလည်း မရှိတော့ဘူးလေ”

“နင် ... အဲဒီလိုတော့ အနိုင်နဲ့မပိုင်းနဲ့ကောင်း ... ငါဘဝတစ်လျှောက်လုံး နင့်ရဲ့မာနတွေနဲ့ မထေမဲ့မြင် ပြုမူနေထိုင်မှုက လမ်းမှားပေါ်ရောက်အောင် ထိုးနှက်နေတာပဲ၊ ငါအရှုံးမခံနိုင်ဘူး၊ နင် အဲဒီလိုထွက်မသွားနဲ့ ...”

ညက်နှင့်ကောင်း မှားယွင်းလွန်ကျူးခဲ့တာရော နင်ဘယ်

လိုတာဝန်ယူမှာလဲကောင်း။ နင်က ငါ့ကို စောင့်ရှောက်မယ်ဆိုပြီး ဘာဖြစ်လို့ အဝေးဆုံးကို ထွက်သွားချင်တာလဲ။ သူမ ကောင်းခြေ ရင်းမှာ ခယခပ်ဆင်း၍ တောင်းပန်ချင်သည်။

“မြညက်သာ ... တို့နှစ်ယောက် ပြိုင်ဆိုင်မှုက ရပ်တန့်ကနေ လုံးဝရပ်ပစ်သင့်ပါပြီ ... မင်းက ကိုယ့်ကိုအမြဲတမ်း အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျစိုးမိုးချင်နေတဲ့စိတ်ကြီးက ကိုယ်မင်းအနားမှာ ဆက်နေရင် အန္တရာယ်ပိုများလိမ့်မယ်။ မင်းအတွက်ပါ ... မင်းကိုယ့်ခြေထောက် ပေါ်ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်ဖို့ပဲ ကြိုးစားပါ ... ကိုယ်လည်း ဝေခွဲလက်ထပ် ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“ဟင် ... ဘာပြောတယ် ကောင်း ... ရှင်စောစောက ဘာ ပြောလိုက်တာလဲ။ ညက်သူငယ်ချင်းဝေခွဲ ရှင်လက်ထပ်မယ် ဟုတ် လား။ မဖြစ်ဘူး ... အဲဒီလို မရက်စက်ပါနဲ့ ညက်ကို အရှုံးနဲ့ရင်ဆိုင် ရအောင် ရှင့်ရဲ့နောက်ဆုံးတိုးနှက်မှုလား။”

“မြညက်သာ မင်းအရမ်းလွန်နေပြီ၊ မင်းနိုင်ပါတယ် ... မင်း ဘာရှုံးစရာရှိနေလို့လဲ၊ မင်းရှေ့ဆက် ကိုယ့်ကိုနှိပ်ကွပ်ဖို့ အရွံ့တိုက် နေမှုတွေကိုလည်း ရပ်ပါတော့ကွာ”

မြညက်သာကို ကောင်းအနိုင်ပေးချင်ခဲ့တာပါ။

မင်းဘာဖြစ်လို့ အိမ်ထောင်ရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ လက်ထပ်ယူဖို့အထိ ကြံစည်ခဲ့တာလဲ။

ဗိုးလပြည်စာပေ

သူ လက်မခံနိုင်ပေ။

မြညက်သာ တည်ငြိမ်ဖို့ လိုအပ်နေသေးသည်။

သူ့ဘဝတစ်သက်တာမှာ မြညက်သာနှင့်လက်တွဲဖော် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်။

သာယာချမ်းမြေ့မှု ရရှိနိုင်မှာမဟုတ်၍ မြညက်သာရဲ့ဘဝကို မနှစ်ချင်။

မင်းကလည်း ကိုယ့်ကိုဘယ်တော့မှ မချစ်နိုင်မှာမှ မဟုတ် တာ။

သူ နာကျင်ရသည်။

“မင်းရဲ့မဆင်မခြင် ပြုမူဆောင်ရွက်မှုက မင်းဂုဏ်သိက္ခာကို ခဲ့စေတယ်။ ကိုယ့်ကိုစိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်စေဖို့ ဒီလောက် အထိ အရွံ့တိုက်ပြဖို့လိုလားကွာ”

“ကောင်းကင်ယံ ... နင် ...”

သူမ အလျော့ပေးတောင်းပန်ဖို့စိတ်ကူးက ဒေါသတွေအဖြစ် ၁ ပြောင်းလဲသွားရတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

ကောင်းနှင့်သူမ အဆင့်အတန်း ကွာဟနေမှုကြောင့်လားပဲ။

ကောင်းကို ဒုရိုင်းဘာသားဟု သူမအတွင်းစိတ်က မှတ်ယူနေ ဘာလည်းဖြစ်နိုင်သည်။

အလျော့ မပေးချင်တာတွေ၊ အရှုံးမပေးချင်တာတွေ မာန

ဗိုးလပြည်စာပေ

တွေ မချနိုင်တာကိုက ကောင်းနဲ့သူမတို့ ဝေးကြရမည့် အခြေခံ အကြောင်းတွေ ဖြစ်နေသည်။

“နင် ဝေကိုလုံးဝလက်မထပ်ရဘူး ... နင်သတ္တိရှိရင် လက် ထပ်ရဲလက်ထပ်ကြည့် ... ”

“အဲဒါက ငါ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပါ မြည့်ကံသာ၊ တို့နှစ် ယောက်ရဲ့ ပြိုင်ဆိုင်မှုက နှစ်ယောက်လုံးအတွက် အကျိုးယုတ်စေ မှာပါ ... ရပ်ကြသင့်တယ်”

“မရပ်ဘူး”

“မြည့်ကံသာ”

“လုံးဝပဲနော် ... ကောင်းကင်ယံ နင်နဲ့ဝေ လုံးဝလက်မထပ် ရဘူး၊ ချစ်သူတွေအဖြစ်နဲ့တောင် ငါလက်မခံနိုင်ဘူး၊ ငါသေပစ်မယ် နင့်ကိုပါသေမင်းနိုင်ငံကိုအပါခေါ်သွားမယ် မှတ်ထား ... ”

“မင်း ... မင်း ကိုယ့်အပေါ် အမှန်းတွေ အညှိုးတွေကြီးလှ ချည်လား မြည့်ကံသာ ... အဆုံးမသတ်ပေးနိုင်တော့ဘူးလား၊ ငါ့ ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ကြေမွဖျက်စီး စုတ်ပြတ်သွားမှ မင်းပျော်ရွှင် ကျေနပ်နိုင်မှာလား”

ကောင်းကင်ယံကို မြည့်ကံသာက ငယ်စဉ်လေးထဲက ငါ့ ယောဇဉ်တွေ ငြိတွယ်ပြီး ချစ်ခဲ့ရတာပါ။

ကောင်း ဘာဖြစ်လို့ မသိရတာလဲ။

စိုးလပြည့်စာပေ

ကောင်းရဲ့မာနတကြီး စွပ်စွဲပုတ်ခတ်မှုတွေကိုလည်း ညက် ကြားချင်တော့ပါဘူး။

ကိုကိုကို ညက်လုံးဝမချစ်ခဲ့ဘူးဆိုတာရယ်၊ ဘာမှလည်း လွန်ကျူးခဲ့ဘူးဆိုတာတွေကို ညက်သစ္စာ ဆိုပြရဲပါတယ်။

အန်ကယ်ပေါ်ထွန်းကတော့ နှစ်ယောက်လုံး ပြဿနာ အက်ဘဲ ခွင့်လွှတ်အလျော့ပေးကြဖို့ တောင်းပန်နေသည်။

“ကောင်းနဲ့ညက်တို့ နှစ်ယောက်လုံး ရန်သူတွေအဖြစ်ကနေ ခြေကြပ်ပါကွယ်၊ အန်ကယ် တောင်းပန်ပါတယ် ... တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ညှိနှိုင်းကြပါ၊ တစ်ယောက်အဖြစ်တွေ တစ်ယောက် ဆည်း ပြောမနေကြပါနဲ့တော့၊ ကောင်းလည်း လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ အက် ညက်ကို အကောင်းဆုံးရပ်တည်နိုင်ဖို့ လုပ်ပေးပါ လူကြီးမိဘ တွေရဲ့ဆန္ဒပဲလေ ... ကောင်းကဲပဲ အလျော့ပေးလိုက်ပါကွယ်”

ညက်က ဝေနှင့်လက်မထပ်ပါနဲ့ဟု တားဆီးတာ အမှန်းတွေ အညှိုးတွေနဲ့ပဲ တားဆီးပါစေ ကောင်းကျေနပ်သည်။

ဒါပေမဲ့လည်း ညက်နှင့်မပြိုင်ဆိုင်လိုတော့။

ကိုကိုနှင့်ချစ်သူတွေ မဟုတ်ကြဘဲ သူ့ကိုရဲ့ပြဆိုတော့လည်း အသေတွေက ပြေလျော့သွားရ၏။

ကိုကို ကိုယ်တိုင်က သူ့ကိုတွေ့ဆုံ၍ ရှင်းပြခဲ့သည်။

“ညက်က ကိုကိုကို လုံးဝငြင်းဆန်ခဲ့တာပါကောင်း ... ဒီကိစ္စ

စိုးလပြည့်စာပေ

မှာ ညက်လုံးဝမပါပါဘူး၊ အပြစ်မဲ့ပါတယ်၊ ကိုကိုကျူးလွန်တဲ့ဖြစ်
က ခွာညိုမေရဲ့ကိုကိုအပေါ် အနိုင်ကျင့်မှုကြောင့်ပါကွာ၊ မြညက်သာ
နဲ့ ကိုကိုလည်း ဘာတစ်ခုမှ ငြိစွန်းတာတွေ မရှိပါဘူး ... ယုံပါ”
သူကတော့ မြညက်သာကို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ အဖြေ
မမြင်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။

ကိုကိုပြောတာကတော့ မြညက်သာချစ်နေတာက ကောင်း
ပါတဲ့။

မဖြစ်နိုင်ဟု သူထင်သည်။

ရန်သူတစ်ယောက်လို သဲသဲမဲမဲ ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်နေ
မြညက်သာ ... ခုထိပင်။

သူ့ကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးနေ၏။

သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်လက်ထပ်ပြီး အဝေး
ထွက်သွားမှ မြညက်သာနှင့်ပြိုင်ဆိုင်မှု ရပ်တန့်မည်ဟု ထင်သည်

“မင်းလည်း လုပ်ငန်းတွေ လွှဲချင်လွှဲပေးပါ၊ မြညက်သာ
လည်တတ်ကျွမ်းတဲ့အထိပဲ သည်းခံပေးပါကောင်း ... ပြီးမှ မင်းအ
ရှိတာတွေလုပ်ပါ။ လူကြီးတွေအမြင်ချင်ဆုံးက မင်းတို့နှစ်ယောက်
ချစ်ခင်မှုပဲ ... အန်ကယ် ကောင်းကောင်းသိပါတယ်၊ ကြားထဲ
တောင်းပန်တာပါကွာ”

မြညက်သာ ဆတ်ခနဲထပြီး ထွက်သွားသည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

အန်ကယ်ပေါ်ထွန်းကတော့ မြညက်သာကို ခွင့်လွှတ်ပေး
ဖို့ပဲ ပြောနေခဲ့၏။

ဒါပေမဲ့လေ ဖေဖေကြောင့် မြညက်သာကို ကိုယ်မချစ်ရဲဘူး။

ကိုယ်နဲ့မတူ မတန်ဘူးဆိုတဲ့အသိတွေကို ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ
သိမ်းဆည်းထားရတယ်။

မင်းဆီကနေ အချစ်ဆိုတဲ့ သင်္ကေတတွေ မပြမချင်းပေါ့။

ကိုယ့်စိတ်တွေ လုံချင်တယ် မြညက်သာရယ်။

စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကြောင့် မဟုတ်ဘဲ မင်းကိုယ် ချစ်မြတ်နိုး
ရတဲ့ ကိုယ့်ရင်ထဲကအချစ်တွေကို သက်သေပြနိုင်ဖို့ပဲ ကိုယ် ကြိုးစား
နေခဲ့တာပါ။

သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ မြညက်သာကိုယ်တိုင် အချစ်တွေနှင့်တိုးဝင်
မှီတွယ်လာမည့်နေ့ကို သူမရေမရာ မျှော်လင့်တမ်းတနေမိသည်။

အခန်း (၁၉)

ညက်အနေနှင့် ကောင်းကို သင့်မြတ်အဆင်ပြေအောင်နေဖို့ ကြိုးစားမည်ဆိုကာမှ ဝေက ဝင်ရှုပ်နေသည်။

ကောင်းနှင့် မကြာခဏပင် တွေ့ဆုံနေကြ၏။

မြညက် ဒေါသထွက်ထွက်နှင့်ကောင်းကိုပဲ မဲ၍ပြဿနာက မကြာခဏ ဖြစ်နေကြ၏။

ကိုကိုအမှုကိစ္စမှာလည်း ညက်အစစ်အဆေးခံရသေးသည်။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ကိုယ့်နာမည်အမဲစက် မထင်ရဖို့ စောင့်ထိန်းသင့်တယ် မြညက်သာ၊ မင်းကို စည်းကမ်း တွေလျော့ပစ်လိုက်တာ ကိုယ့်အမှားပဲ”

“ဆရာကြီး သိပ်မလုပ်ချင်ပါနဲ့ကောင်းကင်ယံ ... ရှင့်ရဲ့ဈေး ချယ်မှုကလည်း မှန်နေလို့လား၊ ဝေကိုနင်အရင် မုန်းတယ်မဟုတ် လား၊ ငါ့ကိုတောင် မပေါင်းစေချင်ဘူး မဟုတ်လား”

စိုးလပြည့်စာပေ

ခံမြန်းသိမ်းပိုက်စေခဲ့သော

၂၆၁

“မင်းကိုယ်မင်းပဲ တန်ဖိုးထားတတ်အောင် ကြိုးစားစမ်းပါ မြညက်သာ ...”

“မုန်းလိုက်တာ”

သူမကို တန်ဖိုးရှိတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးလို့ သူက ပြောချင်သည်။

တော်ပါပြီ ကောင်းကင်ယံ နင်လက်ထပ်ချင်တဲ့သူနဲ့သာ လက်ထပ်သွားပါ။

ဟုတ်တယ် ...

နင်နဲ့ငါ အဆုံးသတ်ပစ်ရမယ်။

သူမ အလုပ်တွေကိုပဲစိတ်တွေနှစ်ပြီး ကြိုးစားနေခဲ့၏။

ပိုကင်းအောင် မြညက်သာ နေပြမယ်။

နင်နဲ့ငါမတန်ပါဘူး နင်က ဒရိုင်ဘာသားလေ။

“ကိုကို ထောင် ၁၀ နှစ်ကျသွားတယ် ... မြညက်သာ”

“အဲဒါ ငါ့စိတ်မဝင်စားဘူးဝေ ... ငါနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး”

“ယောက်မရယ် ... နင်ကလဲ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေပါ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေတာလဲ ဘာ”

“ဘာယောက်မလည်း ကောင်းကို ငါအရမ်းမုန်းတယ်၊ သူနဲ့ ကြားမှာ ဘယ်တော့မှ သံယောဇဉ်ရှိစရာ မရှိဘူး”

“ညက်ရယ် ... နင်တကယ်ပဲ ကောင်းအပေါ် ရန်သူတွေလို”

စိုးလပြည့်စာပေ

ဆက်ဆံနေတော့မှာလား”

သူမအကြည့်ကို ဆက်ခနဲ လွဲပစ်လိုက်သည်။

နောက်ထပ် ငါ့အနားလာစရာမလိုဘူးဟု မာထန်စွာ ပြောပစ်လိုက်၏။

နင့်ကြောင့် ကိုကိုနဲ့တွေ့ပြီး ငါ့နာမည်ပျက်ရတာဟု ပြောပစ်တော့ ဝေက မျက်ရည်တွေဝဲပြီး တောင်းပန်နေ၏။

အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းကိုလည်း အမုန်းဆုံးဖြစ်ရသည်။

“မြညက်သာကို လုပ်ငန်းတွေလုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ လွှဲပြောင်းပေးပြီးပြီဆိုတော့ ကောင်းနိုင်ငံခြားကို ထွက်လိမ့်မယ် ... အန်ကယ်ကတော့ မြညက်သာကို အတတ်နိုင်ဆုံးစောင့်ရှောက်နေမှာပါ။ သမီးလည်း လိမ်မာရေးခြားရှိလာပါပြီ”

အန်ကယ်ပေါ်ထွန်းလည်း မန္တလေးကို ပြန်သွားသည်။

ကောင်းနင့်နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ပေမယ့် သူမတို့နှစ်ယောက် ယခင်ကထက်ပို၍စိမ်းသွားရ၏။

ငွေကြေးချမ်းသာမှုပိုပြီး နာမည် ပျက်စာရင်းထဲမှာ ညစ်နာမည်က ထိပ်ဆုံးကပါ။

လူတွေရဲ့ပါးစပ်ဖျားမှာ ပြောမဆုံး။

ကောင်းရှေ့မှာတောင် သူမ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ ခက်လွန်းနေသည်။

“တို့နှစ်ယောက် ပြိုင်ဆိုင်မှုက အဆုံးသတ်သွားပါပြီကောင်း”

ရယ် ... နောက်တစ်လဆို နင်ထွက်သွားတော့မယ် မဟုတ်လား၊ နင်တို့နှစ်ယောက် လက်မထပ်ကြသေးပေမယ့် နင်သွားမယ့် အမေရိကားကို ဝေလည်းလိုက်သွားမယ်တဲ့ ... ငါ့ကို အထီးကျန်တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရက်တယ် ချစ်သူရယ်”

အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ညက်အခန်းထဲမှာပဲ အောင်းနေခဲ့သည်။

စိတ်ဓာတ်တွေ ယိမ်းယိုင်မသွားအောင် ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ရ၏။

အရင်ကလေ ... ကောင်းကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးနေလို့

ညက် အပူအပင်မဲ့နေနိုင်ခဲ့တာပါ။

နင်အထင်သေးမယ်ဆိုရင်လည်း အထင်သေးစရာ မြညက်

သာက ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။

အခုတလော သူမနေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ချင်နေသည်။

အော့အန်ချင်နေ၏။

သူမ စိတ်ပူတာက ...

ဘုရားရေ ...

သူမ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရသည်။

“ဝေါ့ ... ဝေါ့ ... အမလေး ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ... ဝေါ့

ဆေါ့ ...

ဟင်းနဲ့တွေ့ကို မခံနိုင်။

သူမ အစားအသောက်တွေလည်း မစားချင်။

အိပ်ရာပေါ်မှာပဲ လှဲနေချင်သည်။

“ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာလား ... ဓမ္မတာလည်း ရှိလွန်နေတာ၊ နှစ်လလောက်ရှိနေပြီ ... အမလေး ညက်ဘယ်လောက်လုပ်ရတော့မလဲ”

မေ့လျော့ပစ်ထားတဲ့အရာတွေကို ပြန်သတိရမိတော့ သူ့ကြောက်လန့်တကြား ထထိုင်မိသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... တကယ်လို့သာ ...”

ညက် ဆက်မတွေးရဲတော့။

ကောင်းက နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားမိတော့မယ်။

ဝေခွဲတောင် လူကြီးချင်းစေ့စပ်ကြတော့မယ်။

ညက် ဖွင့်ပြောတော့ရော ကောင်းက လက်ခံပါတော့မည်မဟုတ်။

သူမ တွေးမိတိုင်း ထူထူပူပူကြီးနှင့် သေပစ်ချင်လာ၏။

ဝေခွဲတိုင်ပင်ပြီး ဖျက်ချပစ်လိုက်ရင် ကောင်းမလားဘဲ။

မဖြစ်သေးပါဘူး ...

ကောင်းရဲ့ရင်သွေးလေးကို ညက်မဖျက်စီးရက်ပါဘူး။

သူမနှင့်လွန်ကျူးခဲ့တာ ကောင်းပဲ ရှိသည်။

“ဝေါ့ ... ဝေါ့ ...”

“ဝေါ့ ...”

“မမလေး ... မမလေး ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ညှိပြောဝင်လာနော်”

မယ်နော်”

“ဝေါ့ ... ဝေါ့ ...”

“ဝေါ့ ...”

သူမရေချိုးခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့ပြီး အန်ပစ်သည်။

အစာ မကြေလို့လား။

မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

သူမ အခုတလော အစားကို ကောင်းကောင်းမစားခဲ့။

နေမကောင်း၍ ကုမ္ပဏီကိုပင် မသွားနိုင်ခဲ့ပေ။

“မမလေး”

“ဟင်”

“အန်နေတာလား အစာလည်းမစားဘူး၊ ပိန်သွားလိုက်တာ”

“မမလေး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးညီပြာ ... ဖျားရာကနေ ခံတွင်းပါပျက်နေတယ်”

“မမလေးကိုကြည့်ရတာ အားနည်းနေသလိုပဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးညီပြာ ... စားစရာတွေထားခဲ့ပြီးသွားတော့”

“မမလေး စားပါနော် ... အဖျားလည်းမရှိတော့ပါဘူး”

“ညီပြာ ထားခဲ့ပါကွယ် ... မမလေးစားပါမယ်၊ အစာမကြေလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ညိုပြာကတော့ ကောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူမအား မကြိုက်ပေမယ့် သူမနေမကောင်းဖြစ်တော့လည်း စောင့်ရှောက်ပေးရှာသည်။

ညက် တစ်ခုခုဖြစ်ပြီထင်တယ်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ ကိုကိုနှင့်ပဲထင်တော့မည်။

ကောင်းကရာ ဘယ်လိုသတ်မှတ်မလဲ။

သူမနှင့်ကိုကို ဘာမှငြိစွန်းခြင်းမရှိခဲ့။

ဆိုင်ဝန်ထမ်းတွေနှင့် လာရောက်ဖမ်းဆီးသော ရဲတွေက သက်သေခံထားကြ၏။

သေသေချာချာစစ်ဆေးရမယ်။

တကယ်လို့ ငှါမှာကိုယ်ဝန်ရှိနေရင်လည်း နင့်ကို တာဝန်မယူခိုင်းပါဘူး။

နင်ကိုယ်တိုင် လက်ခံမှာမဟုတ်လို့လေ။

သူမ သေသေချာချာစစ်ဆေးကြည့်တော့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာ သေချာနေသည်။

“ကောင်းရယ် ... နင်ကလွဲပြီး ငါဘယ်သူနဲ့မှ မမှားယွင်းခဲ့ပါဘူး။ နင့်ရဲ့ဒေါသကြီး ပေါက်ကွဲငြင်းဆန်နေမှာကို ငါမမြင်မကြားချင်တော့ပါဘူးဟယ်”

ညက်တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေရသည်။

သူမ နေမကောင်းဖြစ်နေကြောင်းသိရတော့ ကောင်း လာတွေ့ခဲ့၏။

စိုးရိမ်တကြီး ဂရုတစိုက်လေးရှိနေတာတော့ သူမ ပျော်ရသည်။

“မြညက်သာ ... မင်းကျန်းမာရေးမကောင်းဘူးဆို၊ အလုပ်လုပ်ရမှာပျင်းလို့လား”

မြညက်သာ တော်တော်လေး ပိန်ချုံးကျသွားသည်ဟု ကောင်း ထင်သည်။

သူ စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး။

မင်းကို ကိုယ်မခွဲနိုင်ပါဘူး မြညက်သာ။

ဒါပေမဲ့ အကြောင်းအရာတွေက မင်းနဲ့ခွဲခွာဖို့ ဖြစ်နေရတယ်။

ကိုယ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။

ဝေ နဲ့လက်ထပ်တော့မယ်။

“မြညက်သာ”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဆေးခန်းရောပြရဲ့လား။ မင်းဒီလောက်အထိ စိတ်ဓာတ်မပျော့ပါဘူး၊ ထောင်ကျသွားတဲ့ကိုကိုအတွက် နင် စိတ်ပူနေတာလား ... သူ ...”

“ကောင်း နင်ထွက်သွားစမ်း ... ငါအနားကို ဘယ်တော့မှ

မလာခဲ့နဲ့ ... ငါဟာငါ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်နဲ့မဆိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ ... ကိုယ်က မင်းကိုစောင့်ရှောက်ပေးချင်တာပါ။ ကိုယ်လက်ထပ်တော့မယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“မင်းလည်းလုပ်ငန်းသဘော တော်တော်လေးနားလည်နေပြီပဲ ... ကိုယ်တစ်ပတ်အတွင်း ထွက်မယ် ... ဝေလည်းလိုက်မယ့်အတူ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အကျဉ်းချုံး လက်ထပ်သွားမယ်”

“ကောင်းကင်ယံ ... နင်က ဝေ့ကိုဘာကြောင့် အလောတကြီး လက်ထပ်သွားချင်နေတာလဲ ... ဝေက အရမ်းချမ်းသာပြီး တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဖြစ်နေလို့လား”

သူက သူမအား စူးခနဲကြည့်ပြီး ဘာမှမပြောတော့ဘဲ လှည့်ထွက်ဖို့ပြင်သည်။

“ကောင်းကင်ယံ ... နင်ငွေမက်တယ်ဆိုရင်လည်း ငါပေးမယ်၊ ငါလည်း နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားတော့မှာ ... ငါ ဒီလုပ်ငန်းတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူး ... ပျင်းတယ် ...”

“ဘာပြောတယ် မြညက်သာ”

“ငါ့မှာကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်”

“ဘာ”

“ကိုကိုနဲ့ ...”

“မင်း ... မင်း ... ကိုကိုနဲ့တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မငြိစွန်းခဲ့ဘူးဆို”

“အဲဒါ ငါ့ကိစ္စပါ ... ငါဒီမှာဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီပတ်ဝန်းကျင်နဲ့အဝေးဆုံးကို ထွက်သွားမယ်၊ ငါပိုင်ဆိုင်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို နင်ကကျွမ်းကျင်လို့ အားလုံးနင်နဲ့ဝေအတွက် လက်ဖွဲ့မယ်”

“မင်း ... မင်းကိုယ့်ကို စော်ကားတဲ့စကားတွေကို ထုပ်အပြောပါနဲ့တော့ မြညက်သာ ... ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ အနီးအညွှတ်ပါ ... ကိုယ်သာ ငွေကြေးဥစ္စာတွေကို မက်မောရင် မင်းကို ခန့်နိုင်တာပဲ ... အန်ကယ်ပေါ်ထွန်းက လူကြီးတွေရဲ့ဆန္ဒကို အစောကြီးထဲကထုတ်ပြောခဲ့တာပဲ ကိုယ်ငြင်းခဲ့တယ်”

ဘာဖြစ်မှန်းမသိပေမယ့် မြညက်သာ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ချက်ရည်တွေပြည့်တက်လာတော့ သူ့ရင်ကို နာကျင်စေသည်။

မာန်မာနတွေနှင့် သူ့ရှေ့မှာ မျက်ရည်တစ်စက်တောင် ကျမပြချင်ခဲ့တဲ့ မြညက်သာပါ။

သူနှင့်အမှန်းတွေ ပြိုင်လာခဲ့တဲ့မိန်းမ။

“နင် လက်ခံပေးပါကောင်း ... နင်ပဲ ဦးစီးလုပ်ဆောင်နိုင်မှာပါ ... ငါ့ကို ကူညီပါဟာ ... ငါ ဒီကနေ အဝေးဆုံးကို ထွက်သွားမှ ဖြစ်တော့မှာမို့ပါ”

“မင်းကတော့ ကိုယ့်ကိုအမြဲတမ်း လိမ်ညာလှည့်ဖြားနေတာပဲ မြညက်သာ ... အဲဒါလည်း ကိုယ့်ကိုရွံ့ပြီး လုပ်ပြတာပဲ ...”

“နင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး ကောင်း ... ငါ့သဘောဆန္ဒနဲ့ ဖြစ်ရတာပါ။ ငါ ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံမယ် ... ငါ့ချစ်သူနဲ့ ဖြစ်ရတာပဲဟာ”

“မြညက်သာ မင်းပြောတော့ ကိုကိုကို လုံးဝမချစ်နိုင်ဘူးဆိုကွ ... မင်းစကားတွေက ဘယ်ဟာအမှန်လဲ၊ မင်းမချစ်မနှစ်သက်နိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ မင်းဘဝကို မဖြူပီနဲ့ ပစ်နိုင်ဘူးဆို”

“အဲဒီကိစ္စတွေက နင်နဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး ကောင်းကင်ယံ ... ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေပါ ... ငါ့မိဘတွေရဲ့မျက်နှာကို ထောက်ထားပြီး ကူညီပါ”

မင်း ... မင်းထင်ကိုကိုချစ်တယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

မင်းချစ်တယ်ဆိုရင် ဒီလောက်အထိ ပြဿနာတွေက ဖြစ်လာနိုင်စရာမှ မရှိတာဘဲ။

သူနဲ့လား ...

သူ့ရင်ဘတ်မှာ ငြိတွယ်ခဲ့တဲ့ ဆံပင် ရှည်ရှည်တွေရဲ့ပိုင်ရှင်ထမင်းလား မြညက်သာ။

“ကောင်း”

“ဘာလဲ”

“နင့်ကို မေးစရာရှိတယ် ... အဲဒါ နင့်ရင်ထဲက ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း အမှန်အတိုင်းပဲ ဖြေစေချင်တယ်”

“မေး”

မြညက်သာရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက သူ့ထံအချိန်အကြာကြီးစူးစိုက်နေသည်။

မျက်တောင်ကော့ကော့လေးတွေ ဝိုင်းရံခနေတဲ့ သူမ မျက်ဝန်းအစုံက ရိုဝေညှို့မှိုင်းနေ၏။

မြညက်သာ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။

သူနှင့်ပတ်သက်လာခဲ့တဲ့နှစ်တွေမှာ သူမ ရိုးသားမှု မရှိခဲ့ဟု ထင်သည်။

“မေးလေ မြညက်သာ ... နင့်ကိုလည်း ငါမေးစရာရှိတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ မလိမ်မညာစတမ်း ဖြေပါ”

“အင်းပါ ... ဒီနေ့ကစပြီး နင်နဲ့ငါ ရန်သူတွေမဟုတ်တော့ဘူးနော်၊ သူငယ်ချင်းကောင်းတွေအဖြစ် နေကြရအောင်ပါ ... မြညက်သာကပဲ အရှုံးပေးပါတယ် ကောင်းရယ်”

ကောင်းက ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လိုပင် ရပ်နေသည်။

နင့်ဘက်ကနေ ... လုံးဝ အရှုံးမပေးနိုင်ဘူးမဟုတ်လား ကောင်း ... ရပါတယ်။

ငါပဲ တစ်ဘက်သတ် အရှုံးပေးပါတယ်ဟာ။

မြညက်သာလေ ကောင်းရဲ့ရင်သွေးလေးကို လွယ်ထားရပါအယ်။

ညက်မဖြစ်မနေ မွေးမယ်။

ဘဝကို သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်မယ်။

သူမ မျက်ရည်တွေ လိမ့်ဆင်းကျလာသည်။

“နင့် ... ဝေ့ကိုချစ်လား ကောင်း ... ပြီးတော့ မဖြစ်မနေ လက်ထပ်တော့မှာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် ... ငါ ဝေ့ကို လက်ထပ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ငါ့ချစ် တဲ့ မိန်းမတော့မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ပတ်အတွင်း လက်ထပ်မယ် ... မြညက်သာကို ကူညီဖို့လည်း ဝေ့နဲ့တိုင်ပင်ပြီး စီစဉ်မယ်”

“ဟုတ်လား”

သူမစကားတွေကို ဆက်ပြီး မပြောနိုင်လောက်အောင် ရင်ဝ မှာ ဖို့နစ်ကြေကွဲနေသည်။

ကောင်းရယ် ...

နင့်က မြညက်သာနဲ့ ထပ်ပြီးမပတ်သက်ချင်တော့လို့၊

နင့်ဘဝကို သီးခြားခွဲထုတ်ဖို့လုပ်တာ မဟုတ်လား။

မြညက်သာ မှားပါတယ်ကောင်းရယ်။

“မြညက်သာ”

“ပြော ...”

“နင့်ကိုယ်ဝန်က တကယ်ပဲ ကိုကိုနဲ့ လွန်ကျူးမိသွားလို့ လား ... ကိုယ့်ကို မလိမ်မညာ ဖြေပေးပါ”

“ကိုကိုနဲ့ပါ”

“ဘာပြောတယ်”

သူ အော်ဟစ်ပစ်သည်။

ဖိုးလပြည်စာပေ

ခံမြန်းသိမ်းပိုက်စေခဲ့သော

၂၇၃

ကိုကိုနဲ့မဟုတ်ပါဘူးဆိုတဲ့စကားကို သူ့အကြားချင်ဆုံးပင်။

ကိုကိုနဲ့ပါတဲ့ ... သူ ရုတ်တရက် လက်မခံနိုင်ပေ။

ငါနဲ့ရခဲ့တာလို့ နင်ပြောရင်တောင် အလိမ်ညာစကားတွေပဲ ဖြစ်နေပါစေ။

ငါ ဝေ့ကို လက်မထပ်တော့ဘူး။

နင့်စကားတွေက အမှန်တွေလား မြညက်သာ။

ရုတ်တရက် ထပြီး ထွက်သွားသည်။

သူမ မျက်ဝန်းတွေထဲမှ မျက်ရည်တွေက ကြမ်းပြင်ပေါ်အထိ ဖြတ်ကျနေ၏။

မင်းစကားတွေအမှန်တွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး မြညက်သာ။

ငါလက်မခံနိုင်ဘူး ... ။

မင်းနဲ့ငြိစွန်းခဲ့တာ ကိုကို မဟုတ်ဘူး။

သူ့စိတ်တွေ ဆောက်တည်မရအောင် ရူးသွပ်မတတ် ဖြစ်နေ

သည်။

အခန်း (၂၀)

အန်ကယ်ပေါ်ထွန်းရဲ့ ကောင်းပန်ညှိနှိုင်းပေးမှုကြောင့် ကောင်း လက်ခံလိုက်ရသည်။

လုပ်ငန်းတွေကို အပြီးအပိုင် လွှဲပြောင်းမယူပေမယ့် သူ့ ယခင်ကအတိုင်း ဦးစီးလုပ်ဆောင်ပေးနေရ၏။

မြညက်သာကတော့ မနက်ဖြန် နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်သွား တော့မည်ဖြစ်သည်။

“ကိုယ် ... မင်းကို အိမ်ထောင်ကျတဲ့အထိ အိုမင်းသေဆုံး တဲ့အထိ စောင့်ရှောက်ပေးမယ်လို့ မင်းမိဘတွေကို ကတိပေး တယ် ... မြညက်သာ ကိုယ်စောင့်ရှောက်ပေးမှာပါ ...”

“ကျေးဇူးပါပဲ ကောင်းရယ် ... တို့နှစ်ယောက်ငယ်စဉ်ထေ ထဲက မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့မရအောင် ရန်ဖြစ်နေကြတာပဲနော် ... ဒါပေမဲ့ ... အခုတော့ မိတ်ဆွေတွေလို ခင်မင်နေနိုင်ပါပြီ ... မြညက်

သာပဲ ရှုံးပါတယ်နော်”

ကိုယ်က မင်းအပေါ် အနိုင်ယူချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး မြညက် သာ အစောကြီးထဲကပဲ အရှုံးပေးထားတာပါ။

ကိုယ့်အဆင့်အတန်းကို ကိုယ်သိထားတာပါ။

သစ္စာရှိ အမှုတော်ထမ်းကြီး ကိုယ့်ဖေဖေက တင်းကြပ်တဲ့ စည်းကမ်းတွေနဲ့ တားဆီးထားခဲ့တယ်။

ကိုယ် မြညက်သာကို ထာဝရ တိတ်တခိုးလေးကြိတ်ပြီး ချစ် နေဦးမည် ဖြစ်သည်။

“ကိုယ် ... ဝေ့ကို လက်ထပ်ဖို့အထိ အလောတကြီးလုပ် သင့်လား ... ကိုယ်တွေဝေနေတယ် ... ကိုယ်လက်ထပ်လိုက်ရင် မြညက်သာနဲ့ဝေးသထက်အဝေးဆုံးကို ရောက်သွားကြတော့မယ်”

သူတွေဝေမနေသင့်ဟုထင်သည်။

ကိုကိုထောင်ကနေ လွတ်လာလျှင် မြညက်သာမှာ လွယ် ထားတဲ့ ရင်သွေးလေးကြောင့် ပြန်ပေါင်းထုတ်ကြမှာ သေချာသည်။

“ကိုယ်လက်ထပ်မယ် ... မင်းကို တမ်းတနေရတဲ့စိတ်တွေ အဆုံးသတ်သင့်နေပါပြီ ... မြညက်သာရယ် တကယ်ပဲ ဝေးကြရ တော့မှာလား”

မြညက်သာကို လေဆိပ်သို့ သူနှင့်ဝေတို့ စုံတွဲလိုက်ပို့ခိုင်း၍ လွှဲမရှောင်သာလိုက်ပို့ရသည်။

သူမ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ညိုမှိုင်း ရီဝေနေသော်လည်း သူမ နှုတ်ခမ်းတွေက ပြီးရယ်ရွှင်ပြနေသည်။

“ကောင်းရော ဝေရော နှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်နော် ညက်လေ ဝေတို့ မင်္ဂလာပွဲကို တက်ရောက်အားပေးချင်ပေမယ့် အခြေအနေ အရ ငါ့ဗိုက်က စူထွက်နေပြီဟ ... အပျိုဗိုက်က အရမ်းထွက်တယ် လို့ပြောကြတယ်”

သူမ ရယ်မောပြမိသည်။

ကောင်းက သူမကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ချစ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ညက်သိနေသည်။

နင် ဝှေ့ကိုလည်း မချစ်ပါဘူး။

နင်က မာနနဲ့လေ။

ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးသမီးကို လက်ထပ်ပြီး နင်က သူဌေး ဖြစ်ချင်တဲ့သူမဟုတ်တာ။

မြညက်သာနဲ့ဝေးအောင်လို့ ဝှေ့ကိုလက်ထပ်ပြီး အစသတ် ပစ်လိုက်တာမဟုတ်လား ကောင်းကင်ယံ။

“ဘိုင် ...”

“ဘိုင် ...”

မြညက်သာ လှည့်ထွက်ပြီး လေဆိပ်ထဲဝင်သွားသည်အထိ သူ့အသံတွေ ကင်းမဲ့စွာ ရပ်နေမိသည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

သူ နှုတ်မဆက်ခဲ့။

မြညက်သာနှင့်ထာဝရ မဝေးလိုကြောင်း သူမနှင့်ဝေးကွာ သွားရတော့မှ သူ ရင်တွေ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်ကြေကွဲရတာ သိလာရ၏။

မင်း တော်တော်အသံမာတာပဲ မြညက်သာ။

ရက်စက်လိုက်တာကွာ။

အပြီးတွေနဲ့ပဲ မင်းမျက်ဝန်းတွေထဲက ကြေကွဲရိပ်တွေက ကိုကို့ကြောင့်ပါ။

ကိုကိုက မင်းကို အလိုမတူဘဲ တဖက်သတ်ဆန္ဒနဲ့ လွန်ကျူး ခဲ့တာလား။

ဝေက သူ့လက်မောင်းကိုလာတွဲ၍ အသံတွေ ပြန်ဝင်လာ သည်။

“ပြန်ကြစို့ကောင်းရယ် ... တကယ်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ညက်က အကောင်းဆုံးရွေးချယ်သွားတာပါ။ ဝေ ဘို့ အစွမ်းကုန် ကူညီကြတာပေါ့”

“အင်းလေ”

သူနှင့်ဝေ မနက်ဖြန်နေ့လည် ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးကြရန် စီစဉ်ထားသည်။

လက်ထပ်ပွဲကိုတော့ တစ်လလောက်ခွာထားပြီး ဝှေ့မိဘ

စိုးလပြည့်စာပေ

တွေက စီစဉ်ကြမည်ဖြစ်၏။

သူ တွေဝေနေဆဲပင်။

ညက်နှင့် ဘယ်လိုမှပြန်ဆုံစည်းလို့မရအောင် ဝေးကွာသွား
မှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသလိုပင်။

“လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စတွေ စီစဉ်ရဦးမယ်လေကောင်း ... ဖေဖေ
မိတ်ဆွေ ရှေ့နေကြီးအိမ်သွားရမယ်၊ ပြီးတော့လေ မင်္ဂလာဧည့်ခံခဲ့
ကို ဖေဖေတို့ဆန္ဒက ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ခမ်းနားအောင်တော့ လုပ်ချင်
ကြတယ် ... ကောင်းသဘောတူတယ် မဟုတ်လား”

သူကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ ကိစ္စအတွက် သူ့အဖြေဖေ
ဖို့ တွန့်ဆုတ်နေသည်။

သူ အမှတ်မထင် သတိရသွားမိတာက သူ သိမ်းဆည်းထား
တဲ့ ဆံပင်တွေပင်။

ဘယ်သူ့ဆံပင်တွေလည်း တိုတိကျကျမသိရသေး။

မြညက်သာရဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေလား။

“ဝေ ... ခဏလေး ကိုယ်သွားစရာတစ်နေရာရှိတယ်၊ အ
ကြီးတယ် ... ကိုယ်တို့လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ရပ်ဆိုင်းထားပေးပါ”

“ဘာပြောတယ် ကောင်း ... ဒီကိစ္စက လူကြီးတွေအ
သိထားကြတဲ့အခြေအနေနော် ... လွဲဖယ်သွားလို့မဖြစ်ဘူး”

“ဘာမှတရားဝင်လုပ်လို့ မဖြစ်သေးဘူးဝေ ... အချိန်နဲ့

နည်းတော့ စောင့်ပေးပါ”

“ကောင်း”

“ခဏလေး”

သူ ဂေ့ကိုကားတစ်စီးနှင့်ထားခဲ့ပြီး အငှားကားနှင့်ပဲ ထွက်
လာခဲ့သည်။

သူ အရေးတကြီးသွားရမယ့်နေရာက ကိုကိုရှိနေတဲ့ အကျဉ်း
ထောင်ကိုပင်။

“မင်းနဲ့ကိုကို ငြိစွန်းပြီးရတဲ့ကိုယ်ဝန်က ကိုကို့ဆီ မင်းဘာဖြစ်
လို့သွားပြီး အသိမပေးရတာလဲ”

မြညက်သာ နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားသည်အထိ ကိုကိုအား
သွားရောက်တွေ့ဆုံခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

တကယ်တော့ ကိုကိုကိုလည်း အသိပေးသင့်သည်ဟု ထင်မိ
သည်။

မြညက်သာနှင့်ကိုကိုတို့ တကယ်ပဲ လွန်ကျူးငြိစွန်းခဲ့ကြဖူး
လားဆိုတာ ကိုကိုအသိဆုံးဖြစ်နိုင်၏။

သူ ကိုကိုကို ထောင်ဝင်စာသွားတွေ့ခဲ့သည်။

“ကိုကို”

“မောင်ရင် ... ဘာဖြစ်လို့ လာတွေ့ရတာလဲ၊ ကိုကိုဘယ်သူ
နဲ့ မတွေ့ချင်ဘူးလို့ ပြောထားတယ်လေ ... ကိုကို့ကျန်းမာရေး

လည်း မကောင်းဘူး”

ကိုကို တော်တော်ပိန်ချုံးကျသွားတာ တွေ့လိုက်ရသည်။
မေးရမည့် မေးခွန်းကိုပင် မမေးရက်တော့။

“မင်းလာတာ မြညက်သာနဲ့ပတ်သက်တာ မဟုတ်လား
ကောင်း ... ဘာလဲ ကိုကိုနဲ့ငြိစွန်းခဲ့လားဆိုတဲ့ မေးခွန်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ကိုကို ... အခု ညက်နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားပါ
ပြီ ...”

“ဟုတ်လား”

“မြညက်သာမှာ ကိုကိုနဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်”

“ဘာပြောတယ်ကောင်း ... မဖြစ်နိုင်တာကွာ၊ ကိုကိုနဲ့လုံးဝ
မလွန်ကျူးခဲ့ပါဘူး ... ယုံပါကွာ၊ ကိုကိုအခုချိန်မှာ ဘာကိုမှလိမ့်ညာ
ပြောဆိုတာတွေ မလုပ်ချင်တော့ဘူး ... ကိုကို အသက်ကင်းဆာဖြစ်
နေပြီ”

“ဗျာ”

“ကိုကိုက မြညက်သာကို ကြံစည်ခဲ့တာပဲရှိပါတယ်၊ မြညက်
သာဘက်ကတော့ ကိုကိုကို လုံးဝမချစ်ခဲ့ပါဘူး ... ကိုကိုအကြံအစည်
တွေလည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး ... ယုံပါ”

ကောင်း ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်နေသည်။

ကိုကိုက မသေခင်မှာ ကောင်းမူတွေကိုပဲ လုပ်သွားချင်

တယ်တဲ့။

“ကောင်း”

“ဗျာ”

“မြညက်သာ ချစ်တာက မင်းကိုပဲ”

“ဗျာ ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကိုကို အဓိပ္ပါယ်မရှိတာဘဲ၊ ညက်က
ကောင်းနဲ့ဆို အမြဲတမ်း ပြဿနာရှာနေတာ ... နှိမ်ချဆက်ဆံချင်
နေတာပါ”

“မင်းကို အရမ်းချစ်ပြီး မင်းက မာနပြနေလို့ မြညက်သာ
အရွဲ့တိုက်ပြနေတာပါ ... သူမကိုယ်တိုင်ဝန်ခံခဲ့တယ်”

“ဒါ ... ဒါဆို ကိုယ်ဝန်က ...”

“ကိုကိုနဲ့ရတဲ့ကိုယ်ဝန် လုံးဝမဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊ ယုံပါ ...
မြညက်သာကို ကိုကိုအချစ်ကြီးချစ်ခဲ့မိတာပါ၊ ကိုယ်ဝန်ကိစ္စကတော့
ကိုကိုမသိဘူး၊ မြညက်သာ လိမ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ကောင်း
ကို စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်အောင်လုပ်ရမှ ကျေနပ်တဲ့မိန်းကလေး
ပါ”

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ဘာအကူအညီလိုအပ်လဲဟင်”

“မလိုပါဘူးကွာ ... ကိုကိုက သေလူဖြစ်နေပါပြီ၊ ကိုကိုပိုင်

ဆိုင်ခွင့်တွေကို လိုအပ်တဲ့နေရာတွေမှာ လှူပစ်ဖို့ စီစဉ်ပြီးပြီပဲ ပြည်စုံပါဇွဲ”

“ကိုကိုရယ် ... စိတ်တင်းထားပါဗျာ ... လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ဆိုတာလည်း အခွင့်အရေးရှိပါတယ်”

“ကောင်း ပြန်တော့ ကိုကိုအတွက် စိတ်မပူနဲ့ မြညက်သာကို စောင့်ရှောက်ပါ ... မင်းလက်ထပ်မယ့်ကိစ္စလည်း စဉ်းစားပါဦး၊ မြညက်သာရင်ထဲမှာ ချစ်နေတာက ကောင်းပါ”

သူ ပြန်လာခဲ့သည်။

အဖြေက ရှင်းနေပြီပဲ။

သူအရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်မိပြီး အမူးလွန်နေတဲ့ညက သူ့ဆီရောက်လာတာ မြညက်သာပဲဖြစ်သည်။

သူ့ရင်ဘတ်မှာ ငြိတွယ်နေတဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေက မြညက်သာရဲ့ ဆံပင်ရှည်တွေပဲ ဖြစ်နိုင်၏။

သေချာပါတယ်။

မြညက်သာနှင့်သူ အတွေးတွေကြောင့် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မှုက အတိုင်းအဆ မရှိတော့။

“မြညက်သာ ... မင်းဘယ်အချိန်အထိ ကိုယ့်ကိုလိမ်ညာနေဦးမှာလဲ ... ကိုယ့်စိတ်တွေ အနှောက်အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်နေဦးမှာလဲ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မြညက်သာကို နိုင်ငံခြားမထွက်အောင် တားဆီးရမယ်။

သူ ဝေနဲ့လက်ထပ်လို့ လုံးဝမဖြစ်တော့ဘူး။

မြညက်သာကို တာဝန်ယူရမှာပဲ။

“ကျွန်မ ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်သွေးပါ။ ဘယ်လိုအကြောင်းအရာတွေပဲရှိရှိ ကျွန်မမွေးမယ်”

မြညက်သာချစ်တဲ့ ယောက်ျားက သူဖြစ်နေ၍ ကောင်းအရမ်းပျော်ရွှင်ရပြီး လေဆိပ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။

သူအရင်ဆုံး ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားလိုက်တာက ဝေကိုပင်။

“ကိုယ့်နဲ့ဝေ လက်ထပ်လို့မဖြစ်တော့ဘူး ညက်လွယ်ထားရတဲ့ကိုယ်ဝန်က ကိုယ့်ရင်သွေးအစစ်ပါ ... ကိုယ်တာဝန်ယူရမယ်”

သူ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ညက်ရှိနေတဲ့လေဆိပ်ကို ပြေးလာပြီးမှ နိုင်ငံခြားကို ညက်ထွက်သွားပြီဆိုတဲ့အသိတွေ ဝင်လာကာ နာကျင်ကြေကွဲရသည်။

“မင်းထွက်သွားပြီပဲ မြညက်သာ ... မင်းက ကိုယ့်အပေါ် မာနတွေ ဘယ်အချိန်အထိ ထားနေဦးမှာလဲကွာ”

ကောင်းကင်ကြီးကိုမော့ကြည့်ပြီး စို့နှစ်နေသည်။

ကိုယ် လူမှန်းမသိအောင် မူးနေတုန်းက ကိုယ့်အနားရောက်လာနိုင်တာက မင်းပဲရှိတယ် မြညက်သာ။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မင်းရှိနေတဲ့နေရာကို ကိုယ်လိုက်လာခဲ့မယ်။

ဝေခွဲပြဿနာတွေ ရှင်းပြီးရင်ပေါ့။

မင်းကလွဲပြီး ကိုယ်တခြား မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ ဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်တာ။

သူ့ကို တစ်ယောက်ထဲထားခဲ့ရက်တဲ့ မြညက်သာအား ပေါက်ကွဲပစ်ချင်သည်။

သူ ပြန်လာခဲ့ရ၏။

နိုင်ငံခြားကို ရောက်သွားပြီဖြစ်တဲ့ မြညက်သာထံ သူ ဖုန်း ဆက်သည်။

အဆက်အသွယ်မရ။

ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူအောင် စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ တိုးဝင်နေ ၏။

သူမ တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကို ယခင်ကထက် ပိုမို စိတ်ပူပင် နေသည်။

“ကောင်း”

“ဝေ ... ”

“ရှင်ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ... ဝေခွဲလက်ထပ်ပွဲကို ရုတ် တရက် ဖျက်ရလောက်အောင် အကြောင်းပြချက်က ဘာလဲ၊ ညက် ကိုယ်ဝန်က ရှင်နဲ့ဟုတ်လား ... အကြောင်းပြချက် ခိုင်ခိုင်မာမာ

စိုးလပြည့်စာပေ

ပြစမ်းပါ”

ဝေ သူ့ဆီရောက်လာသည်။

လက်ထပ်ပွဲဖျက်သိမ်းရတဲ့ကိစ္စ ခိုင်လုံအောင် သက်သေပြပါ တဲ့။

သူ အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံး ရှင်းပြလိုက်၏။

ဝေ တွေဝေစွာ နောက်ဆုံးတော့ လက်ခံသွားသည်။

“ကိုကိုကိုမေးပြီးသွားပြီ၊ အတိအကျပဲလေ ... ငြင်းတယ်၊ ကိုယ်လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်က ဒီဆံပင်ရှည်တွေရဲ့ ပိုင်ရှင်ကိုသိ ချင်တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား ... ပိုင်ရှင်က မြညက်သာပါ”

“ငှေ့ကိုရော ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ တကယ်ပဲ ရှင်လက်ထပ်ပွဲ ကို မညှာမတာ ဖျက်တော့မှာလား ကောင်းရယ်”

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် ဝေ ... တကယ်တော့ ကိုယ်နဲ့ ညက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အရမ်းချစ်ကြတဲ့ ငယ်ချစ် တွေပါ”

ဝေက ရယ်မောပစ်သည်။

သူများတွေကို ဒုက္ခပေးဖို့ လူဖြစ်လာကြတာလားတဲ့။

ဝေ အရမ်းဒေါသတွေဖြစ်ပြီး ပေါက်ကွဲမလားဟု သူထင်ထား တာ ဝေက အပြီးမပျက်၍ ကောင်း စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

“ကောင်း”

စိုးလပြည့်စာပေ

“ဟင်”

“မြညက်သာက နိုင်ငံခြားကို ထွက်မသွားသေးပါဘူးကောင်း”

“ဘာပြောတယ်ဝေ”

“သူ့အခန်းထဲမှာပဲ ရှိနေပါတယ်”

“မင်း ... မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲဝေ”

“ဝေပြန်တော့မယ် ... ညကအခန်းထဲကို သွားလိုက်လေ၊ သူ ရှင်းပြလိမ့်မယ်”

ဝေ ပြန်ထွက်သွားသွားချင်းပဲ သူ့အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့သည်။

ဝေစကားတွေက မှန်လား မှားလားမစဉ်းစားနိုင်။

သူ့ကတော့ တွေ့မြင်ချင်လွန်း၍ သူမ အိပ်ခန်းတံခါးကို ဆောင့်တွန်း ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဝုန်း”

“အား ... သေပါပြီ ... ကျွတ် ... ကျွတ် ...”

“ဟင် ... မြညက်သာ”

“နင်လုပ်လိုက်ရင် ဒီလိုပဲ ကောင်းစုတ် ... သူများအခန်းထဲ မပြောမဆိုနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ဝင်ရတာလဲ၊ ငါက တံခါးဖွင့်ပြီးအပြင်ထွက်မလို့”

စိုးလပြည့်စာပေ

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့ပြီး လဲကျနေတဲ့ မြညက်သာက သူ့ကိုရန်တွေ့နေတာ သူတအံ့တသြနှင့် ရပ်ကြည့်နေမိပြီးမှ အသိဝင်လာကာ မြညက်သာအား ပွေ့ယူထူမပေးလိုက်ရသည်။

“မင်း ... မင်း တကယ်ပဲ နိုင်ငံခြားကို ထွက်မသွားဘူးလား မြညက်သာ ကိုယ်ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ဖယ်ပါ ... ဒီမှာ နာလို့သေတော့မယ်၊ အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ...”

“ဟင် ... ညက်မှာကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ပဲ ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ ... ကလေးကို ထိခိုက်သွားသေးလား၊ ဆေးရုံကား အမြန်ခေါ်မှဖြစ်မယ်”

မြညက်သာ ခန္ဓာကိုယ်လေးအား ကောင်းပွေ့ထူလိုက်စဉ် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြည့်ချင်း ဆုံမိသွားပြီး ရင်ထဲမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်ရီလှိုက်မောစွာ ကောင်းလည်း ပူထူပြီး အားနာနေသလို ညက်ပြန်လဲကျသွားမှာစိုး၍လည်း မလွှတ်ချမိ။

ညက်ကလည်း မရုန်းဖယ်ဘဲ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အား ပြန်၍ သိုင်းဖက်ထားသည်။

“ဝေနဲ့အစောကြီးထဲက တိုင်ပင်ထားတာပါ၊ ကောင်းနဲ့ဝေ ဘာပေးဝင်လက်မှတ်ထိုးပြီး လက်ထပ်ဖြစ်ရင်တော့ ညက်တစ်သက်လုံး ဖုံးကွယ်ပြီး ကောင်းနဲ့ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေဖို့ ကတိပေးခဲ့တယ်၊

စိုးလပြည့်စာပေ

တကယ်လို့ပေါ့လေ ကောင်းက တစ်ခုခုကိုတွေးမိပြီး ဝေ့ကိုလက် ထပ်ဖို့ ငြင်းပယ်ခဲ့ရင် ဝေ့က ကောင်းကို ညက်လက်ထဲပြန်အပ်ပေး မယ်တဲ့လေ”

“ညက်ရယ် ကံကောင်းလို့ပါလားကွာ ... ကိုယ်တို့မနက်ဖြန် ဆို လက်မှတ်ထိုးကြတော့မှာပါ မင်းရက်စက်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ စွန့် စားရတာလဲ”

“ဖူးစာရှင်အစစ်အမှန်ကိုသိချင်လို့လေ ... ပြီးတော့ ကောင်း က မာနကြီးတယ်မဟုတ်လား ... ညက်လဲ မာနမချချင်ဘူး၊ ကံကြမ္မာပေါ် ပုံချပစ်လိုက်တာလေ ... ညက်က မိန်းကလေးရှင် အရှက်သိက္ခာတွေရှိသေးတယ်”

“ညက်ရယ် ... ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ ချစ်ဦးသူရယ်”

မြညက်သာရဲ့ ကိုယ်လုံးလေးကို ကောင်းတင်းကြပ်စွာ ပွေ့ ဖက်ထားမိသည်။

ဖူးစာရှင် စစ်မှန်ပေလို့သာပဲ။

ဒီတစ်ခါတော့ ချစ်သူအား လုံးဝ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တော့။

မာနတွေ ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို ဘေးဖယ်ချထားပြီး ချစ်တယ် ဆိုတဲ့ စကားတွေပဲ ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောမိနေကြသည်။

ရှင်မြတ်နိုး

